

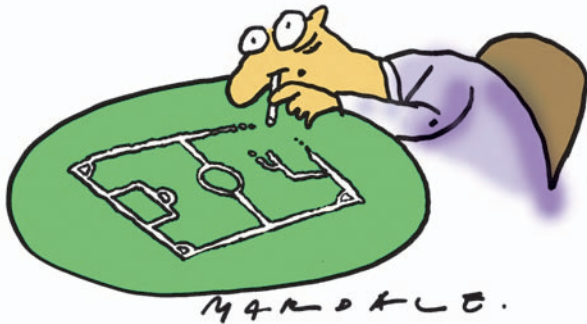
săptăminal de moravuri grele

Diplomați români căzuți sub masa tratativelor

Canalul Bîstroe, îndoit cu vodcă

Ce știe tot românul despre lipovenii noștri din Delta? Că beau de-și rup ficiații. Ei bine, ancheta *Academiei Catavencu* vine să vă lumineze orizontul: nici membrii Ambasadei României la Kiev nu-s mai breji. Hai să citim despre cei care s-au ocupat de problema Canalului Bîstroe și, cui i-o place, să mai comande un rînd!

Pagina 3

Conflict între animalele din pădure și din cârciumi

„Safari dă urși“, noua distracție pe Valea Prahovei

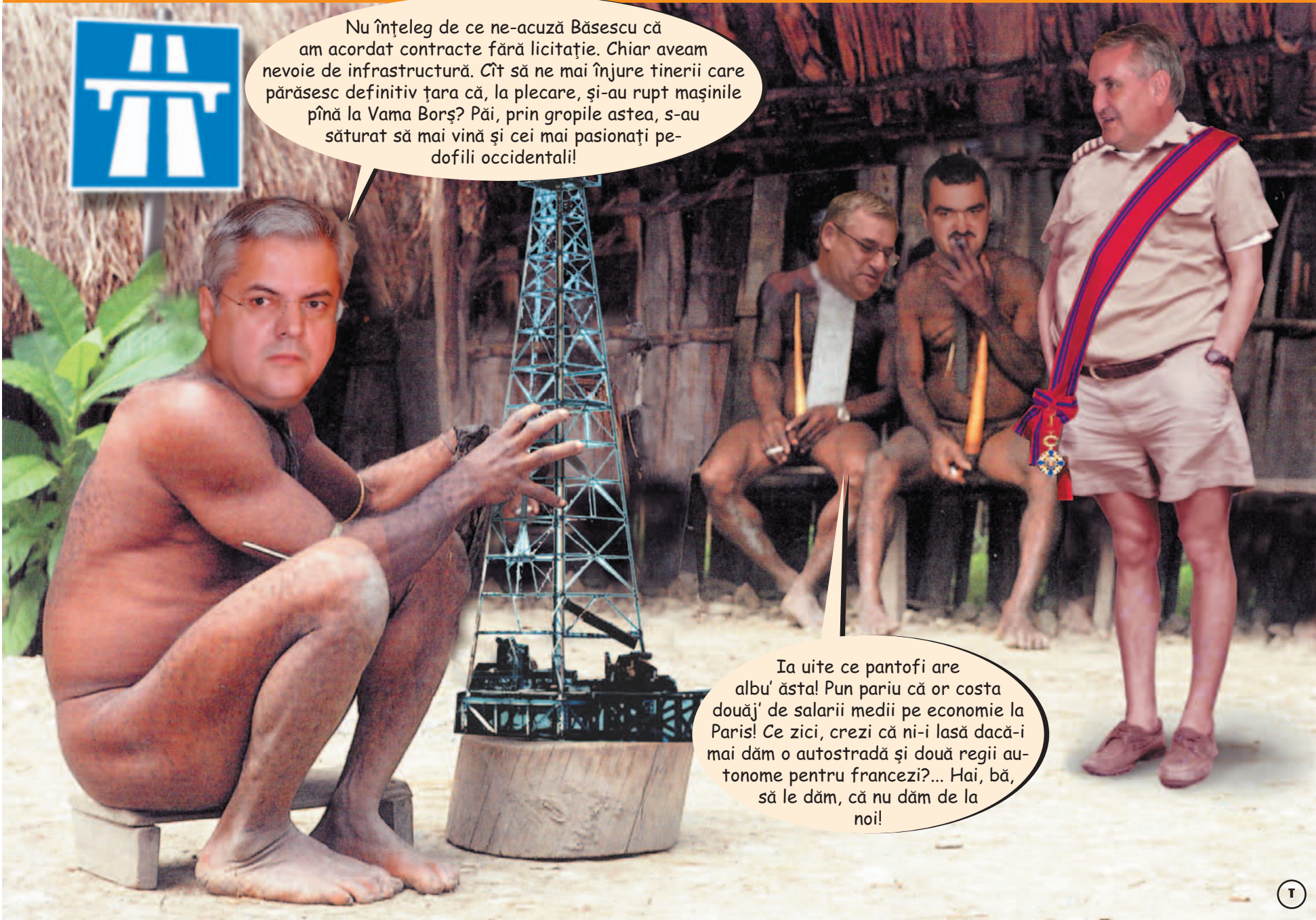

Pe Valea Prahovei, lumea se distrează cu urșii ca la urs. Distracțiile cu urși bat Vacanța Mare la violență și sînt pe cale s-o ia și la audiență. „Bag motoare și îl întărit pe urs să se ia după mine. Ne dăm cu untură de porc pe umeri ca să îi înfurăm. Și le arătăm muie! E, asta îi înfurie rău, sînt proști. Sînt proști-boi. Păi, uite ce mai facem cu urșii... îi futeam cu luminile în ochi... prindem unul și îi dăm la pleopă cu farul. Cum stă el în container, de la douăzeci de metri, vedem dacă îl nimerim cu cuțitele.“ – se destăinuie un mamifer al locului în

Pagina 6

Încercînd să-și asigure sprijinul Franței pentru integrarea în UE, Adi și ai lui au adoptat deviza

LIBERTÉ, PÉSÉDÉ, FRAIERNITÉ

Premierul Raffarin promițînd integrarea în Europa unor șefi din Tribul Buzunarelor Largi care, fie vorba-ntre ei, se simt mult mai acasă prin hățșurile unei economii de tip african

Anunț și Bal pe bune!

Înterupem buletinul de dezvăluiri pentru a face un anunț important pentru țară și oamenii ei: **BALUL ACADEMIEI CATAVENCU REVINE DIN NOU IARĂȘ!**

Miercuri, 27 octombrie, la Palatul Parlamentului, așteptarea de seară a țințelor noastre săptămânale va fi serios deranjată de Balul *Academiei Cățavencu*.

La 15 ani de la apariție, academicienii Cățavenci se vor întâlni cu principalele lor personaje și, peste asta, le vor și premia. Masa, scena și glumele vor avea loc pe la orele serii, în ideea că mai bine mai târziu decât niciodată – da' nici prea târziu să nu fie, că joi dimineață ne așteaptă țara la muncă sau frigiderul la dres! Va fi un bal cu multă, multă mișcare. Iar esența acestei mișcări e Petrom!

Așezămîntul cultural

(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACȚIA:
Ștefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-sef adj.: Marius BORȚEA
Redactor-sef: Doru BUȘCU
Trebî juridice: Doru CÔSTEA
Răzvan CUCUI
Birou Investigații: Marius DRĂGHICI
Secretar general de redacție: Gabriel DROGEANU
Consilier tehnic: Florin IARU
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Sef Birou Investigații: Cornel IVANCIUC
Augustin JULEA
Redactor artistic: Octav MARDALE
Redactor-sef adj.: Liviu MIHAIU
Sef Birou Externe: Ioan T. MORAR
Sef Birou Distracții-Amuzament: Viorel MOȚOC

Dragoș MUȘAT
Grafician: Bogdan PETRY
Secretar de redacție: Dan STANCIU
Birou Investigații: Iulian TÂNASE
Sef Birou Social-Politic: Mircea TOMA
Mihai BURCEA (documentarist)
Reporter: Alexandru CĂUȚI, Alexandru DUTU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VĂRZARU
Sef Secție Moravuri Ușoare: Dragoș VASILE
General Manager: Sorin VULPE
și cititorii noștri, care sînt la fel de inteligenți ca noi.

Marketing Director: Sorin AXINTE
axu@catavencu.ro
PR&Events Manager: Laura IVĂNCIOIU-IONȚĂ
laura@catavencu.ro
Promotion Manager: Roxana BODEA
roxana.bodea@catavencu.ro
Traffic: Ioana Ingrid WEINERICH
ioana@catavencu.ro
Coordonator distribuție: Cristian DOMNIȚEANU
cristi@catavencu.ro

Design: © 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU
Tehnoredactare: Corina MIȚĂ

Comenzi publicitare la
Publimedia International
Mircea Ionescu – sales manager
021.305.32.40
mircea.ionescu@mpg.ro
Raluca Mohora – senior sales manager

DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL,
Tel.: 021.205.72.00;
Fax: 021.223.21.00

Abonamente prin Rodipet S.A.
Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Cățavencu

ADRESA REDACȚIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6,
Sector 3, București
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597

Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista *Academia Cățavencu* în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Internet: <http://www.catavencu.ro>
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bârfe, șmenuri, sușane!

Conferința de presă cu privire la situația României sub guvernul Năstase de săptămîna trecută ținută de către ambasadorul american la București a fost filmată de către toate televiziunile, însă majoritatea lor au evitat cât au putut să dea știrea în jurnalele de la ora 19, iar la cel de la orele 23, fragmentele mai dure „au căzut la montaj”. Motivul acestei „alinieri” cu care au fost întâmpinate criticile americanilor a ținut pur și simplu de un ordin venit de pe lângă cabinetul lui Adrian Năstase, de prin zona Ancăi Alexandrescu. Să vadă și americanii pe pielea lor cum este cu libertatea presei în România. Știu ei ceva de-acasă, din regimul Bush, dar nu credeau că guvernării români o vor practica chiar cu reprezentantul texanului la București.

Unul dintre posibilele motive care să explice retragerea abruptă a lui Theodor Stolojan ar putea fi o năzdrăvnie de-a lui Emil Constantinescu. Un volum care, susține autorul, va face valuri mari: *Adevărul despre 1989*. Așa cum sună din auzite, cartea pe care fostul președinte o pregătește și care circulă deja sub formă de samizdat va conține și dezvăluirea mecanismelor prin care s-a privatizat elita Securității. Ideea autorului este că traseul milionelor de dolari care erau vămuite de la tranzacțiile de import-ex-

port era cunoscut de Stolojan, motiv pentru care a și fost promovat în primul embrion executiv postrevoluționar, cu statut de ministru, de fapt ca doctor mamoș al transformării securiștilor în capitaliști.

Premiul primit de ziaristul Liviu Avram de la *Adevărul* (Kurt Schork Awards in International Journalism, Universitatea Columbia) pentru cel mai bun articol de investigații din țări în tranziție a făcut-o să sufere a doua oară pe victima respectivei investigații: Hildegard Puwak. Doamna ex-ministru a scris fundației americane și a cerut să fie retras premiul ziaristului român, pentru că PNA a declarat-o nevinovată. Americanii au reverificat calitatea articolului și au menținut premiul. Ei bine, Hildegard nu s-a resemnat nici după ce i s-a transmis hotărârea și a înroșit, săptămîna trecută, firul lung al telefonului transoceanic până în momentul decernării titlului. E nasol, doamnă, să nu ai fir la fel de scurt cum ai cu PNA-ul, nu-i așa?

În 2000, basarabeanul Anatol Stati a fost unul dintre sponsorii pe valută ai PSD. Darul a fost cărat cu mașina din Moldova și trecut pe la Vama Albița, de către SIE, prin generalul Haș, la ordinul generalului Isac, șeful Diviziei de Contraspionaj Extern a SIE. Stati este omul lui Dan Matei Agathon și președintele con-

cernului Ascom Group, care a încercat să intre, contra cost, pe piața românească. Locul de întâlnire al lui Agathon cu Stati este la restaurantul „Kaiser Franz Josef”, din str. Delea Veche, 36. Adevăratul patron al restaurantului pare să fie Agathon. Spațiul a fost obținut de la fostul primar al sectorului 3, Eugen Pleșca, fost ofițer în Direcția V a DSS, de Securitate și Gardă.

Ioan Mircea Pașcu are probleme tot mai mari cu sănătatea. El i-a făcut „mutanți” pe antropologul Vintilă Mihăilescu și pe politologul Cristian Pîrvulescu, profesori la Școala Națională de Studii Politice și Administrative. Pașcu predă și el la aceeași instituție. Criza ministrului Armății a fost prilejuită de faptul că Mihăilescu și Pîrvulescu au cerut alegeri corecte pentru desemnarea noului rector. Pașcu provine dintr-o familie cu probleme genetice severe, în care adevărații mutanți zburdă, de mai multe generații, pe valea Vișeului.

Acciduzzu

Legendă

?

bârfă pentru care nu

??

băgăm mâna-n foc

???

bârfă cu parfum de

credibilitate

bârfă-beton

Ioan Mircea Pașcu alături de vedeta TV Adrian Năstase - prime-time-ministrul României

Bula demnitarului

CATEGORIA EMIL BOBU

Ionel Blănculescu (ministru Controlului): „Vom face o campanie din ușă în ușă, din stradă în stradă, din casă în casă, din bloc în bloc, din vilă în vilă, acolo unde vom considera că vtilele acelea sînt făcute din bani curați.”

„Este un pleonasm politic. Iată în ce constă o fișă politică.”

Victor Ponta (președinte TSD): „Orgoliile personale se opresc de astăzi pînă în 12 decembrie.”

CATEGORIA GÎNDIRE CU PREMEDITARE

Traian Băsescu (președinte PD): „Am auzit de multe ori că n-aș avea față de președinte. (...) Nu știu cît de frumos sau cît de urît trebuie să fie un președinte, dar știu că el trebuie să aibă obraz.”

„Pe 28 noiembrie o să-l bat pe Adrian Năstase cum nici mama lui nu l-a bătut cînd era mic și obraznic, și vom avea pentru prima oară o bomboană, un bombonel care se va topi la răcoare.”

CATEGORIA SEXY IN LOCURI PUBLICE

Traian Băsescu (președinte PD): „Vă prezint trupa Sexy. Sînt soțiile noastre, Maria Băsescu și Ioana Tăriceanu.”

CATEGORIA FRIPTURISMUL FUTURISMULUI

Victor Ponta (președinte TSD): „Votăm și cu ceea ce este în frigider și cu ceea ce este țara noastră în viitor.”

CATEGORIA LUMININA DE LA CAPĂȚUL IONELULUI

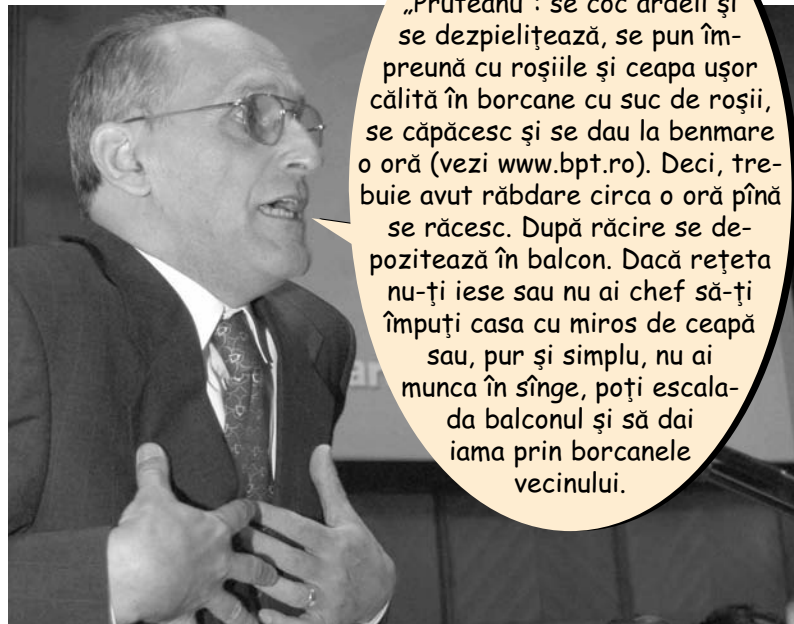
Ion Iliescu (președintele României): „Cu Adrian Năstase am trăit o viață împreună.”

CATEGORIA DIN TRASEISMUL GÎNDIRII

George Pruteanu (senator PRM): „Am fost la mai multe partide din consecvență.”

CATEGORIA NIMIC DESPRE MUTU

Ion Iliescu (președintele României): „Ce să zic despre Mutu?! Nimic. Sînt mut.”

Traseistul politic George Pruteanu căruia i se potrivește de minune sloganul „Aș mîncă chiar și-un rahat / Să mai prind înc-un mandat!”

CATEGORIA ACESTE CUVINTE NE DOARE

Dan Nica (șeful campaniei electorale PSD): „Ponta e o persoană care gîndește impulsiv.”

CATEGORIA ADIO, PRIMĂRIE!

Mircea Geoană (ministru de Externe): „Domnul Băsescu este pur și simplu neprezidențiabil.”

Întinericitul

Domnule Năstase, nu-i adevărat că nu am lăsat să se difuzeze la televiziuni discursul anti-corupție al ambasadorului american. Cum așa? S-a difuzat. Deci, am făcut noi un SMS draguț cu declarația și l-am dat pe scroll pe Atomic la 3 dimineață, între mesaje cu dedicație „De la Vexxatu din Sălăjan către Antoanela Țîtoasa cu Logan” și „De la Oase din Socului pentru Bagaboanta din Ferentari”.

Vă jur, pe onoarea mea, asta e rețeta zacuștii „Pruteanu”: se coc ardeii și se dezpieleștează, se pun împreună cu roșiile și ceapa ușor călită în borcane cu suc de roșii, se căpăcesc și se dau la benmare o oră (vezi www.bpt.ro). Deci, trebuie avut răbdare circa o oră pînă se răcesc. După răcire se depozitează în balcon. Dacă rețeta nu-ți iese sau nu ai chef să-ți împuți casa cu miros de ceapă sau, pur și simplu, nu ai munca în sînge, poți escala da balconul și să dai iama prin borcanele vecinului.

Criza Canalului Bîstroe n-a putut fi prevenită din cauza tensiunilor interne care macină SIE

Când, în urmă cu un an, Consiliul de Securitate

și Apărare al Ucrainei a luat decizia adâncirii Canalului Bîstroe, ambasada noastră de la Kiev n-a schițat nici o reacție. Ambasadorul Alexandru Cornea n-a transmis suficiente date la București, deși decizia Consiliului fusese intens mediatizată în presa ucraineană. Cornea a fost, ca de obicei, beat pulbere și nu s-a încurcat în astfel de amănunte. Informațiile ambasadelor ajung în țară pe canale diplomatice. Antena Serviciului de Informații Externe (SIE) și-a transmis datele în paralel, prin Grupul de Informații Externe. Analizele grupului ajung la Cotroceni, în informările zilnice ale președintelui. Abia după un an, când scandalul canalului a devenit public în media românească, drept recul al luărilor de poziție ale organizațiilor de mediu care au sesizat Uniunea Europeană și Departamentul de Stat al Statelor Unite, președintele Iliescu a schițat prima luare de poziție, și aceea bizară. El a obiectat că n-am fost informați la timp, de guvernul de la Kiev, de decizia de a inaugura lucrările canalului. În rest, retorica președintelui a părut mai degrabă cea a unui avocat al părții ucrainene decât de președinte al tuturor românilor: „Este vorba de o lucrare mult mai complexă, care poate să aibă și raționalitatea ei. Ei vor să adâncească unul dintre aceste canale, să-l facă navigabil. Foarte bine, e treaba lor“, a balmăjit-o președintele.

Tonul lui Iliescu seamănă ca două picături

de apă cu cel al ambasadorului Rusiei la Kiev, Viktor Cernomîrdin, fostul premier al Federației Ruse pe vremea lui Elfin: „Ucraina face ceea ce trebuie să facă și are dreptate“. Într-un târziu, ambasadorul Cornea este îndrumat de ministrul Geoană să participe la inaugurarea canalului, pe 24 august, de ziua națională a Ucrainei, dar autoritățile de la Kiev îi interzic accesul în zonă. Lumea nu știe că imaginea lui Cornea în Ucraina este dezastuoasă. Asta pentru că ambasadorul nostru este alcoolice și a apărut beat la mai multe recepții și întâlniri oficiale. Acest comportament catastrofal este prima cheie a eșecului diplomației românești în Ucraina. Cum funcțiile antenei SIE sunt acoperite în parte sub diverse însărcinări diplomatice, pare normal ca acești specialiști să stea la toanele lui Cornea. Care fițe sunt condiționate de amestecul de vodcă cu whisky pe care îl ingurgitează ambasadorul. De la discuții în contradictoriu, situația din ambasadă a degenerat într-un război în toată legea. Prin personalul acoperit al SIE a fost retras în Centrală, iar cea care a

pierdut pe termen lung a fost România. În ambasadă au rămas ciurucurile, iar adevărații specialiști au fost sacrificați, doar pentru ca ambasadorul Cornea să aibă ultimul cuvânt de spus.

Împotriva specialiștilor s-au însălat scenarii

mai penibile decât pe vremea defunctei Securității. Consulul României la Kiev a fost primul sacrificat. În timp ce partea sănătoasă a Ambasadei de la Kiev a fost tăiată și aruncată la gunoi, căzăturile continuau să prospere. Ivan Ionel, fost diplomat la Kiev, a fost acuzat de mari detournări de fonduri din bugetul consulatului. Pe toată perioada mandatului a adus arme de vânatoare din spațiul Ucraina-Belarus. Parte din ele au ajuns la Talpeș, pentru el personal și pentru diversele lui obligații. Scandalul cu detournările de fonduri a fost mușamalizat de Talpeș, care l-a aranjat un post de consilier parlamentar. Cornel Ionescu este fostul consilier al ambasadorului Cornea. A fost retras în centrala MAE, doar pentru a fi pregătit să preia postul de viitor consul la Rostov pe Don. A rămas celebru în analele informațiilor externe prin maniera în care „a lucrat“ împotriva rușilor, printr-o firmă rusească. Criza din sânul ambasadei se adâncește de la o zi la alta. Ambasadorul Alexandru Cornea nu poate fi retras, deoarece este omul lui Geoană. Cornea a fost ambasador trei zile la Belgrad, exact când au început bombardamentele americane, timp în care a stat ascuns sub masă. Respins de Miloșevici, care refuză să-i primească scrisorile de acreditare, Cornea va fi trimis în Cecenia, ca raportor OSCE, și apoi trimis în misiune în Ucraina. În urma acestor prestații este decorat de Geoană, pentru „eroism“. Când România a intrat în NATO, în noiembrie 2002, ambasadorul american la Kiev, Carlos Pasquale, l-a invitat la o recepție și Cornea s-a prezentat zdrențe. Altă dată s-a întâlnit cu ambasadorul Bulgariei, Ganey, și era atât de rupt, încât l-a rugat pe șofer să vorbească el cu bulgarul. Șoferul lui Cornea este ucrainean și îl cheamă Mișa. Fratele lui Mișa a fost ofițer KGB. O dată, Mișa i-a dat două palme ambasadorului, pentru a-l trezi din beție, la o întrevedere foarte importantă. Cornea a venit muci și la întâlnirea cu Ghenadi Moskal, fost general KGB, fostul guvernator al Regiunii Zakarpattia și actualul președinte al Comisiei Parlamentare pentru Naționalități și Imigrație a Radei de la Kiev. Faptul că ambasadorul României n-a fost în stare să articuleze trei cuvinte explică de ce drepturile românilor din Ucraina sunt încălcate sistematic. Ultima gafă făcută de Cornea s-a consumat la o întâlnire găzduită de ambasadorul Austriei la Kiev, dedicată cooperării dintre țările dunăre-

Domnule Năstase, avem un plan secret de acțiune. Păi, pe ambasadorul nostru de la Kiev l-am instruit să umble tot timpul beat. Normal, ucrainenii ăștia numai la beție vorbesc.

Gheorghe Fulga asigurându-l pe premier de tot sprijinul său și de faptul că, din păcate, pînă la Revoluție, Băsescu apare doar la rubrica „Nu figurează în evidențele noastre“

ne. Cornea n-a participat la întâlniri deoarece, fiind în comă alcoolică, nu l-a putut trezi nimeni.

În tot acest timp, Geoană se străduie

să dregă busuiocul. SIE își distruge pe mai departe propria instituție din interior. Informările venite de la Kiev sunt penibile. Cum în instituția noastră de informații nu se studiază ca disciplină psihoetnologia, nimeni nu ține cont de faptul că elitele ucrainene, începând de la fostul președinte Kravciuk și până la cel actual, Kucima, cât și toate funcțiile militare sau de decizie sunt constituite exclusiv din reprezentanți ai căzăcimii zaporojene. Cazacii din Zaporoje reprezintă o elită militară istorică, cu tradiții, cultură și obiceiuri aparte, în care doctrina națională a Kievului identifică trăsăturile specifice ale poporului ucrainean. Elitele politico-militare de astăzi ale Ucrainei sunt exclusiv de confesiune ortodoxă pravoslavnică. În ecuația puterii nu intră nici un greco-catolic, catolic sau musulman și din ea au fost eliminați până și cazacii de pe Don, considerați impuri, pentru că de-a lungul timpului s-au amestecat cu rușii. Personalul nostru de la Kiev nu își pierde vremea cu asemenea detalii. Cum nu se încurcă nici cu faptul că, săptămâna trecută, Ucraina și-a creat propriul serviciu de spionaj, desprins din SBU, care este securitatea internă. Spionajul este condus de generalul Oleg Sinianski, fostul șef al Di-

rectoratului de informații din cadrul SBU. Printre atribuțiile spionajului se numără și informațiile din sfera ecologică. Adică exact acelea care privesc poziția românească vizavi de problemele Deltei Dunării. Oleg Sinianski și șeful SBU, Igor Smeșko, au fost acuzați nu o dată de violarea legilor și de faptul că și-au subordonat prin șantaj membri ai opoziției ucrainene sau diverși miniștri. Pe domni de la SIE nu-i privește, că sunt preocupați de contrabanda cu arme. Iar pe Cornea nici atât, că e abia la prânz și până deseară mai are de răpus o pădure de sticle.

I-am scris domnului ambasador,

în urmă cu o săptămână, și i-am pus câteva întrebări punctuale, cu privire la întâlnirea pe care a avut-o cu generalul Ghenadi Moskal. Așa cum am fost avertizați, domnia-sa a subscris printr-o tăcere abisală. În atari împrejurări, considerăm că scrisoarea noastră ne absolvă de orice păcate. Iată textul scrisorii: Excelență, mă numesc Cornel Ivanciuc și sunt jurnalist la *Academia Cățavencu*. Printre preocupările mele curente se numără și criza Canalului Bîstroe. În urmă cu două luni, am realizat și publicat o anchetă, în care am vorbit, printre altele, despre camarila președintelui ucrainean Kucima și despre rolul SBU în gestionarea crizei canalului. Știu că în planul activității de informații a Ucrainei s-au petrecut evoluții recente, prin apariția, de

nici o săptămână, a Serviciului de Informații Externe, desprins din SBU și condus de generalul Oleg Sinianski, în a cărui sferă de atribuțiuni vor intra și problemele ecologice, adică, inclusiv, Delta Dunării. Mai știu, totodată, că ați avut, în cursul anului trecut, o întrevedere oficială cu generalul Ghenadi Moskal, președintele Comisiei Parlamentare pentru Naționalități și Imigrație a Radei de la Kiev, fostul guvernator al Regiunii Zakarpattia. Excelență, îndrăznesc să vă întreb dacă în cursul întrevederii Dvs. cu generalul Moskal ați atins și problema românilor din Ucraina și a drepturilor lor, și dacă promisiunile generalului s-au concretizat, și dacă situația minorității românești s-a ameliorat în vreun fel. Știti și Dvs. că reputația generalului Moskal nu este cea mai onorabilă, motiv pentru care nu cred că este cea mai potrivită persoană pentru a ocupa o asemenea însărcinare, care în Europa democratică are o cu totul altă conotație. Cu atât mai mult cu cât situația minorităților din Ucraina s-a înrăutățit vizibil de când Comisia pentru Minorități este condusă de Moskal și mă refer inclusiv la cea a tătarilor din Crimeea. În speranța că îmi veți răspunde în timp util (...), vă asigur, Excelență, de întreaga mea considerație și vă urez multă sănătate și putere de muncă.

Al Dumneavoastră,

Cornel IVANCIUC

Cățeluș cu părul creț merge consul la Virșeț

PSD Timiș trage sforile, în aceste zile, să-l recompenseze pe unul dintre lingăii săi de serviciu, la care apelează în fiecare campanie electorală. Este vorba de fostul profesor de istorie Dinu Barbu, o lichea care a „spălat cadavre“ pentru mai multe partide din Timișoara. După revoluție, actualul tuțar al PSD-ului era șef de redacție la publicația *Dialog liberal*, în care înjura de mama focului la cei din FSN, al căror dos îl lustruiește acum cu mare rivnă și, se pare, cu folos pentru el. Pentru serviciile aduse, el va fi numit consul al României în orașul sîrbesc Virșeț, nu departe de granița română. Pînă la alegerile locale, pierdute de PSD în Timiș, Dinu Barbu a fost angajat, în condiții nu tocmai legale, pe post de consilier al fostului președinte al Consiliului Județean, evident fost pesedist. Viitorul consul editează o publicație lunară, finanțată în bună parte din banii lui Zaher Iskandarani (condamnat pentru contrabandă cu alcool și țigări), în paginile căreia îi înjură sub diverse pseudonime nu doar pe politicienii din Opoziție, ci și pe ziaristi care îndrăznesc să critice PSD-ul.

Lista vrajbei noastre e la ei

Vă spuneam deunăzi despre Neculai Apostol, fostul prefect de Iași demisionat pe caz de „boala lui Calache“, că a aterizat pe lista pentru Senat pe locul doi, fără prea multe mofturi și tururi preliminare. Ghinion însă: cine credeți că era pe locul unu pe aceeași disputată listă? Ați ghicit, nimeni altul decît Solcanu, taman Calache, senatorul aranjamentelor de culise model PSD cu miros înțepător de clientelă. Și cum pesedistul are, totuși, orgoliul său, revolta lui Apostol pare perfect îndreptățită. „Pe aceeași listă cu Solcanu, niciodată!“, ar fi declarat, solicitînd să fie transferat urgent pe lista de la deputați. E semn că prin Iași apele Bahluiului se mai separă uneori, deși, îndeobște, cară cam aceleași gunoaie.

Nu-i poantă ca golănia, nici fudul ca fudulia

A trecut ceva timp pînă să aflăm noi de la cine a deprins junele Cosmin Nicula (subprefectul de Hunedoara și vicepreședinte în TSD) toate obiceiurile proaste (le știți, alea de la petreceri selecte cu domnițe rafinate și cu Nicula stînd cu mîinile îndesate-n buzunare pîn' la coate, de i se subțiaseră unghiile). Modelul tinărului pesedist este – cum altfel – maestrul Victor Ponta, șeful lui pe linie de TSD. Se zice că la o petrecere în lumea bună a Capitalei, un liberal – vîrstnic și manierat – i-a atras atenția finuțului Ponta că se poartă ca un derbedeu. Supărat, pesedistul și-a strîns jucăriile și a părăsit salonul cu aerul că se prăpădește lumea dacă pleacă el. Nu o să vă vină să credeți, însă petrecerea a continuat. Ba lumea chiar s-a simțit mai bine!

Platon și Aristotel, manierați în stil rebel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale și vor fi autentice

CĂLIN POPESCU TĂRICEANU: „Scîrbos nu sînt, ce înseamnă scîrbos?”

Și Călin și Popescu și Tăriceanu, toți trei vor ocupa un loc în Parlament, unul în fruntea PNL și unul în fruntea Guvernului. Lucrul acesta nu ar fi rău, dacă stai să te gîndești, și te apucă, de ațîta gîndit, abisurile, la ce vid de faună are Alianța D.A. în rîndurile ei. Cu abis sau nu, D.A. ar trebui să și cîștige alegerile.

0 glumă

Reporter: Nu am alt interviu azi, luni, la ora 15.

Călin Popescu Tăriceanu: Sînt unii invitați la masă și gaza le spune: știți, haideți, mîncăți, altfel tot le arunc.

Rep.: Și cu poanta asta, tot antipatic îmi păreți.

C.P.T.: Cînd sînt relaxat, îmi place să spun poante, bancuri... nu mi se mai întîmplă foarte des, dar pot fi și simpatic. Antipatic nu sînt, sînt perceput ca distant, uneori. Dar nici nu fac eforturi să mă dau popular.

Rep.: Dar nu sînteți scîrbos.

C.P.T.: Scîrbos nu sînt, ce înseamnă scîrbos?

Rep.: Să nu se poată lipi nimănui nici de Călin, nici de Tăriceanu.

C.P.T.: Nu știu, cel mai bun contraargument este că am un cerc de prieteni foarte mare, am prieteni care știu că nu sînt prieteni cu mine din interes, nici nu am ce să le ofer...

Rep.: Citroën-uri...

C.P.T.: Nu, că unii sînt propoșiți. Și-au luat Audi, Porsche... nu puteam să-i conving să ia un Citroën.

Rep.: Poate frumușel și cam serios... adică știe și el trei-patru chestii și te are.

C.P.T.: Ieri, m-a sunat Ionuț Popescu și mi-a spus că Geoană va veni la confruntarea de la TVR 1 cu expertul contabil Ionuț Popescu. Am preferat să mă duc singur. Probabil că sînt multe subiecte pe care mă simt stăpîn și atunci sînt serios, poate ar trebui să arborez, cum spune și soția, o mină mai serioasă, dar cînd sînt lucruri serioase prefer să mă concentrez asupra lor. În politică sînt destui cărora le ies porumbei. Sub aparența de afa-

bilitate se ascunde o fermitate pe care mulți nu o bănuiesc.

Kilograme

Rep.: V-ați cam îngrășat în opoziție!

C.P.T.: Am constatat într-o seară că ceea ce se numește bulimia de stres nu e o poveste. Eram acasă la unsprezece seara, preocupat de tot felul de lucruri și mîncam și deodată mi-am dat seama că mîncam fără să mă opresc. M-am îngrășat foarte mult în anii de după '90, cînd mi-am schimbat total felul de viață. Nu am mai făcut sport deloc, am o activitate superseden-tară.

Rep.: Era bun Trabantul pe care-l aveai în '90.

C.P.T.: Eram mai suplu pe vremea aceea. Mergeam la Parlament cu Trabantul și erau unii care se uitau cu dispreț la mine.

Rep.: Ce vă trebuie atunci politica? Deveniți din ce în ce mai serios și bulimic: premier, șef PNL.

C.P.T.: M-am gîndit dacă e bine să continuu, fiindcă o carieră în politică nu e presărată doar cu succese. Aici ești uneori forțat de împrejurări, eu am fost în propriul meu partid în opoziție... dar privind mai bine am spus că e un efort intelectual, uman și mi-am dat seama că lucrurile în România se pot schimba și în bine.

Zis „Adio slujbe“

Rep.: Lăsați astea... ați fost la putere și nu ați făcut mare lucru... cum vă spune Geoană? „Adio slujbe“!

C.P.T.: Vedeți, eu am făcut în mandatul meu mai mult decît au

Călin Popescu Tăriceanu, un exemplu de cum va avea țara în sfîrșit un guvern care n-a mai fost la putere de patru ani de zile

făcut băieții ăștia în patru ani de zile. Geoană, care vrea să ajungă prim-ministru, trebuie să știe că orice țară care intră într-un proces de restructurare economică intră și într-o perioadă de închidere a unor întreprinderi neren-tabile. Pentru Geoană și ai lui întreprinderea e un centru de protecție socială, pentru mine, întreprinderea e un loc unde se face profit. Pierderea de locuri de muncă e un lucru inevitabil. E o tranziție lentă, cum îi place lui Iliescu. Atunci eu am încheiat cu problema mineritului.

Rep.: Bine-bine, dar în afară de tupeul lui Băsescu, lacrima după Stoiljan, nu prea aveți cu ce convinge.

C.P.T.: Dincolo de stilul personal al fiecăruia am o carte de vizită care mă ajută să-mi asum cu succes responsabilitățile.

Rep.: Care? Călin Popescu

Tăriceanu, iubitor de motoare și mașini.

C.P.T.: Da, și asta. Mașina este socotită în toată lumea ca fiind principală locomotivă a unei țări. Am o experiență politică, una managerială...

Rep.: Bine-bine, dar cu ce ne convingeți?

C.P.T.: Imediat... ideea de bază e creștere economică accelerată și sănătoasă, ca să terminăm cu tranziția și să punem economia în regim de croazieră.

Rep.: Nu vă mai înving securității, ca pe vremea lui Emil Constantinescu?

C.P.T.: Securității aceia sînt oameni de afaceri bine instalați. Iar ei trebuie împinși în competiție... mă întrebați care e suflul nou... uitați-vă la programul nostru și la cel al PSD-ului...

Rep.: Dilema veche a făcut o analiză a acestuia. Ambele nu au

primit mai mult de șase virgulă cinci.

C.P.T.: Programul nostru e bazat pe măsuri drastice. Noi dăm întreprinzătorului și bucăcița de zahăr, dar avem și bățul, transformăm evaziunea fiscală în crimă. Nu cred că multora le va veni bine să se joace ca în timpul PSD-ului. Eu vă spun ce fac...

Rep.: Propagandă electorală faceți!

C.P.T.: Haideți să vă spun, apoi trageți concluziile dumneavoastră... unul dintre propoziții de la Brașov, pe locul trei, a fost tăiat de pe listă... firma lui avea datorii la stat.

Paulică Păcuraru

Rep.: Dar pe Paul Păcuraru l-ați tăiat?

C.P.T.: Nu are datorii!

Rep.: Dar are un contract cu Parlamentul!

C.P.T.: Firma lui avea cu o sută de mii de lei mai puțin decît concurenții.

Rep.: Domnule Tăriceanu, de ce firma dumneavoastră de Citroën-uri nu a cîștigat licitații pentru Parlament?

C.P.T.: Am participat și nu am cîștigat. Asta e. Aveți impresia că Păcuraru, din opoziție, avea puterea să pună vreo vorbă la Cameră?

Rep.: Nu cred că a fost favorizat. Păcuraru nu are o firmă, el are doar 25%.

Rep.: V-a ajutat în viață la crima lui Băsescu?

C.P.T.: Nu știu dacă m-a ajutat. A stîrmit discuții ce merg pe piste greșite privind retragerea lui Stoiljan. Nu știu...

Eugen ISTODOR

DLE. NĂSTASE, CRED
CĂ AR TREBUI SĂ INTERVENIȚI,
MICUL TITULESCU S-A OBRĂZNICIT
ȘI A ÎNCEPUT SĂ DEMENE
CU MARELE MISCHE!

A răsărit căpitanul Soare din capul lui Virgil Ardelean?

Vă povesteam săptămîna trecută, la *Dosarele Chix*, despre apariția unui nou, proaspăt, aburind „căpitan Soare”. Primul căpitan Soare, cel care a și dat numele conceptului, umbla într-o vreme pe la vecinii lui H.-R. Patapievici, pentru a aduna informații despre acesta. Haideți să vedem acum ce căuta noul căpitan Soare la Muzeul Țăranului Român.

Sîmbătă, pe 23, la MȚR trebuia să apară, *incognito*, Adrian Năstase. Se desfășura acolo Tîrgul Minorităților, eveniment anunțat din vreme și popularizat prin toate mediile de informare posibile și imposibile. Năstase își programase această vizită de mult

timp și a amînat-o în ultima clipă tocmai pentru a nu atrage atenția asupra excesului de zel cu care serviciile secrete au încercat să îi facă descinderea perfectă. Pentru că se știa că la muzeu este o situație conflictuală și că dinozaurii pesediști de la conducere au probleme cu tinerii rebeli rămași pe cap de la fondatorul Horia Bernea și de la Irina Nicolau, serviciile au încercat să preîntîmpine necazurile. Așa a fost trimis un individ de la Direcția de Informații a Ministerului de Interne, (identitatea i-au aflat-o cei de la *Evenimentul zilei*), direcție aflată în subordinea lui Virgil Ardelean, ca să îi ducă cu vorba pe tinerii cercetători care au organizat pro-

testele anterioare. El trebuia să le inducă senzația că li s-ar putea rezolva cererile, că sînt analizate undeva sus și că tot sus cineva îi privește cu bunăvoință. În același timp, promițătorul ofițer Cîmpanu – „căpitanul Soare” pe nou, adică – trebuia să afle dacă ei vor organiza vreun protest în fața lui Năstase sau îi vor da vreo petiție. Pentru că am scris săptămîna trecută și pentru că am depus o plîngere penală la IGP în legătură cu identitatea falsă a lui Cîmpanu (se dăduse de la IGP, dar nu apărea pe nicăieri în evidența acestuia), Năstase a considerat că e posibil să aibă mai mult de pierdut dacă își plimbă fundul pe la MȚR. Așadar, s-ar putea spune

că am fisit o ocazie a lui Năstase de a-și mai face campanie electorală. Sigur, o să găsească el altceva, dar...

P.S. Care a fost atmosfera la tîrg? Mîncarea a fost pe gratis fix numai după ce pesediștii cu rang înalt, Darabont, Onțanu și secretarul de stat de la Minorități, Alexandru Jura, și-au ținut discursurile. Imediat ce au plecat, populația a fost pusă să plătească. În ce privește băutura, vinurile românești au fost reprezentate cu succes de producțiile Vincon Vrancea, unde stăpîna e Luchi Georgescu, pretenara Danei Năstase.

Un veac de Securitate

Cuvîntul care Mutu și cîștigă

Întîi de toate, grupul ziariștilor care mănîncă numai iaurt și salam Victoria salută prin mine ideea genială a celor de la *Gazeta Sporturilor* care, miercuri, au pus pe prima pagină o poză de grup cu tînăra generație de jucători ai Naționalei. Poza avea explicația „Grupul jucătorilor care **nu beau** niciodată apă plată cu lămîie îi salută pe suporterii echipei naționale”. Genial. Cu asta am terminat subiectul Mutu.

La emisiunea *100%*, marți, Turcescu l-a avut invitat pe Ponta. Turcescu a fost într-o vervă de zile mari, Ponta într-o aroganță de zile mari. S-au contratat ca doi cocoși și puțin a lipsit să nu facă un skanderbeg pe masă, ca să se vadă cine-i mai tare. Pe bune, era o încordare și o înverșunare în aer care nu își aveau explicația decît în altă parte. Dar nu știu în ce parte a Bucureștiului era în seara aceea Daciana Sârbu. Într-adevăr, se luptau doi bărbați despre care se vorbește că au avut niște sentimente pentru tînăra respectivă. Turcescu a făcut public faptul, Ponta l-a negat totdeauna. De aceea, am așteptat sfîrșitul emisiunii pentru momentul întrebării de bilă

albă/bilă neagră. Așteptam să aud: „Zi, Victore, să știe țara, ai fost cu Daciana?”. Din păcate, ori Turcescu nu s-a gîndit, ori nu a avut bile să întrebe.

Judecînd după ce scrie mai nou *Libertatea*, remarcînd că linia editorială de la *Evenimentul zilei* nu s-a schimbat și observînd și ce anchete tari despre publicitatea de partid bagă revista *Capital* în numărul din 20 octombrie (PSD-ul a băgat aproape 3 milioane de euro în publicitate anul acesta), aș zice că trustul Ringier a schimbat macazul și a trecut de partea echidistanței. Din toate, surprinzătoare e numai *Libertatea*. Am avut un șoc vineri cînd, pe prima pagină, *Libertatea* scrie: „Candidatul Năstase amenință serios postul lui Moș Crăciun” și „Din sacul fără fund al premierului s-au dat pe tot felul de ajutoare de 17 ori mai mulți bani decît erau în buget”. Luni, într-un material despre cum și-a depus Năstase candidatura la BEC, un alt ziarist de la *Libertatea*, Andrei Mihăilescu, scria: „Cel mai speriat de confruntarea care va începe e tocmai Adrian Năstase. Surse din PSD ne-au declarat că la partid există un sondaj Insomar în

Nu ne-am luptat degeaba în partid. Ca recunoaștere a meritelor noastre, iată, am primit din partea conducerii această minge mișto, din piele, de trei sute. E suuper! Și nu ne vom opri aici: îl vom ruga pe nenea Năstase să ne dea voie să ne și jucăm cu ea în spatele sediu-lui, cît sînt dînșii plecați la alegeri.

Victor Ponta, șeful Tineretului, decis să înființeze și Organizația de copii de mingi ai echipei de seniori din PSD

care premierul este cotate la 18%, în timp ce Băsescu a ajuns la 68%”. Pînă acum o lună, tonul ăsta și informațiile respective nu aveau șanse să apară în *Libertatea*. Știe Ringier-ul ceva și nu ne spune și nouă?

Naționalul de miercuri își avea știrile lui specifice. De pildă: „Umerașe de contrabandă în valoare de 2 miliarde de lei la Vama Golgovăț-Arad”. Sînt sigur că va veni timpul cînd vom afla din *Național* și despre bi-

gudiurile de contrabandă.

Am căzut pe spate cînd am citit în *Libertatea* de joi interviul Andreei Marin din pagina 15. Să spicuim: „Te-au întreb (părinții, n.a.) dacă te căsătorești cu Ion Țiriac?”.

Andreea Marin: „Personalitatea acestui om – un mit pentru ei – a adus cu sine ezitarea fără precedent în comunicarea cu mine și a fost pentru prima dată cînd am reacționat supărîndu-mă puțin, pentru că eu am o relație afît de specială cu tata, de pildă, încît nu poate

canalul mass-midia năvodari

● Pe Intranetul TVR a apărut un concurs de solidarizare cu conducerea TVR, declanșat de conflictul cu parlamentarii culturnici care nu au aprobat raportul de activitate. Iată cîteva mostre: „Domnule Președinte, Vă rog să nu vă dați bătut. Este incredibil că cea mai bună conducere a TVR din ultimii ani se află într-o asemenea situație! (...) Dacă acest Consiliu de Administrație va fi demis eu voi intra în grevă sau voi pleca din TVR. Poate chiar și din țară. E revoltător! Vă rog încă o dată să nu vă dați bătut.” Semnează, plin de curaj și responsabilitate: „Reporter TVR”. Cu șanse mari pentru un loc pe podiumul acestui concurs se află Beatrice, de la Videografică: „Eu consider că pentru prima oară în istoria televiziunii am avut un manageriat la nivel foarte înalt cu adevărat IMPLI-CAT și BINE INTENȚIONAT. Ceea ce s-a făcut în ultimii 2 ani, dar mai ales în ultimul an (...) este extraordinar!”. Și, ultimul pe listă, în această selecție, Ștefan de la Direcția Știri, care e gata să moară pentru Conducător: „Tineți-o tot așa... Ar fi păcat ca munca din mandatul domnului Nicolau și munca întregii echipe de aproape 3.000 de suflete să sufere din cauza unor ambiții politice. Mergem peste ei dacă este nevoie. BAFTĂ!”.

Zețarul Ivan

România. Mici fragmente de neant.

Politia creștină-n acțiune

Am avut o problemă la poliție. Se mai întâmplă. A trebuit să depun o plingere. Am făcut-o și pe asta. Mi-am lăsat adresa și numărul de telefon la sfârșit și am așteptat să fiu sunat. M-a sunat și mă mai sună un ditamai șeful unei direcții, foarte drăguț. Foarte! De fiecare dată când ne luăm la revedere, dumnealui nu uită să îmi spună: „...și să vă dea Dumnezeu sănătate!”. Când mi-o spune o bătrânică pe care o ajut să treacă strada, e o urare normală. Când mi-o spune un șef de direcție, oricât de blajin, mi se face frică. Să fie un apropo?

Nesțiință și anticipație

Stăteam pe un trotuar din București. Și mă întrebam ce-ar fi dacă ar veni cineva și m-ar întreba dacă știu să-i explic cum ajunge la Piața Victoriei (habar n-am de ce am ales Piața Victoriei): aș ști să-i răspund? Mi-am dat seama că n-aș ști. Ei bine, după câteva minute a oprit un jeep de Galați lângă mine, iar băieții din el m-au rugat să le spun cum ajung la Piața Victoriei! Nu-mi venea să cred. Evident că m-am făcut de panaramă. Oamenii își pun speranțe în mine și eu mai rău îi încurc... De-atunci, pe oriunde am umblat, m-am tot întrebat cum m-aș descurca dacă m-ar întreba cineva: „Ăăă, scuză-mă că te deranjez, nu vrei un milion de parai?”.

Trupele anti-teo(logie)

Acum un an și trei săptămîni, mă miram aici că acceleratul Constanța-Suceava circulă doar în zilele de post. Săptămîna trecută am mers cu el și la urcare era o tipă care vorbea – foarte sincer, de altfel – către cîțiva călători: „Dumnezeu să fie cu cei din acest tren! Să vă ajute pe toți, să știți că Dumnezeu o să fie cu voi tot drumul”. N-a deranjat pe nimeni, n-a contrazis-o nimeni, n-a rîs nimeni de ea. Doar doi jandarmi s-au trezit s-o ia pe sus, s-o bage într-un gang și să-i tragă un pic de omor. Era vineri, 22 octombrie, 22,30, gara Constanța – datele astea i-ar putea ajuta pe ăi de sus, din Jandarmerie, să afle ce minți luminate țin cu simbrile.

Bancorex trăiește, dar iese numai noaptea

Îmi povestea un prieten din Brăila că a văzut doi angajați ai BCR-ului cum alimentau un bancomat. Doar că pe sacii cu bani nu scria BCR, ci BANCOREX. Ei, vestea bună e că acum știți unde sînt banii dumneavoastră. Vestea proastă e că vă trebuie card ca să-i recuperați, și doar la salariu.

Ethos, Porthos
și Aramis

Reportaj cu țara de gît

Ursii noștri foame poartă, noi furăm din poartă-n poartă

Copiii Silvia Movilă, Mariana Ionescu, Nicolae Prună, Ciprian Nica spun lucruri trăsnite:

„L-a luat pe bunicuțul Nicu și i-a spart burta și scotea mâțele din el. Uite-așa trăgea de ele. Mama striga: «Fir-ai al dracului!» și fugeam de ursuleț. Ursulețul era plin de sînge. Erau micii lîngă bunicuțul Nicu și ursulețul îl trîntea prin ei și atunci în ziua aia am mîncat nimic.” „Mama spune povestea și zice că mă culc și mă trezesc și mă uit la urși cum vin la geam și vorbesc cu ei: ursule, dacă nu mă mînînci, eu îți dau pe Buna.” (Mama Tia: „Domnule reporter, nu știam unde dispăreau păpușelele ăsteia mici... găseam dimineața aruncată pe geam cîte una. Am cerat-o, dar ce să fac, a auzit la televizor, peste tot, și acum îi dă cîte o păpușă ursului ca să n-o mînînce peste noapte”.) „Tata nu mă lasă în casă cu pizda mă-tii, cu Cartoon Network și Fox Kids, că vorbesc urît și să nu vorbesc de la școală cu urși. Noi la școală povestim ce au mai făcut urșii, pe cine a mîncat.” „Jocul Ursul se joacă că faci un cerc cu creta și pui acolo lăpticul de la nenea prim-ministru, ăsta-i containerul, și faci două echipe, unii oamenii și unii urșii, și vine urșii

și îmbrîncește oamenii ca să ia mîncarea de la container.”

Cu toții locuiesc în zona Răcădău, lîngă pădure, în Brașov. Unde vin urșii.

Rutina urșilor. Povestită la 12 ani de Marius Mitran: „Ursului meu îi place Danone cu fructe de pădure și Danette și ling cutiuțele, dar el tot lînge.” Ceea ce capriciul copilului nu vrea, vrea foamea ursului: ciorbe de zarzavaturi, carne de pui, omlețică, piureuț de cartofiori, soteuaș de morcovel, sufleiaș de dovlecei. Venind aproape de oameni, din rutină în rutină, i-au apărut poftele. Pădurarul Ilie Miclea se exprimă ca Malraux: „Secolul ăsta e al poftelor ursului sau nu va fi deloc”. Nea Ilie le dă departe, în pădure, de mîncare, mere, morcovi, porumb. Dar urșii preferă E-urile, delicioasele. „Omul, cît e el de om, și cînd vede o bucăcișă fluieră de i se lasă gura apă, dar la urs? Ei sînt instinct. Văd om, zic: e om, văd morcov, mușcă din el, e morcov. Dar cînd gustă din iaurturi, din sucurile astea noi, din sticlele de vin, ce să știe urșii? Le place ce nu știe.”

Și omului la fel

La etajul trei e 15 euro. La doi este 10 euro. Chiria pe binoclu e 5. Ai vedere prin geam sau de pe balcon. Ursul vine la containere pe la 11 seara. Ca să fie spectacol sigur, gospodina strîvește acolo niște roșii, scapă carne, lasă o brînză mai puturoasă. Turistului îi dai o țuică, 5 euro suta, două măsline, o bucată de brînză, 15 euro. Ursul să vină, buna dis-

poziție e gata. „Ursulețul meu de pluș nu ar face să mă ia de păr, să mă lovească de un stîlp și să mă zgîrie pe ochi. Așa i-a făcut lui nenea Sile. L-a dus la spital și a murit.”

„Ursulețul din fața blocului nu zice mor, mor, mor, ca ursulețul de la Moș Crăciun. Face zgomot.” I se spune Tom Machitu că, banal, bea de uită de el. Pe la unu se întîlnește, în noapte, cu prietenii lui. Face raliuri de întăritat urșii. „Bag motoare și îl întărit pe urs să se ia după mine. Ne dăm cu untură de porc pe umeri ca să îi înfurie. Dau blănille astea de damblale. Și le arătăm muie! E, asta îi înfurie rău, sînt proști. Adică eu mă înfuriam la din astea la 10 ani... or,

ei la doi nu știu de glumă. Și nu știu nici din ăia bătrîni. Sînt proști-boi. Păi, uite ce mai facem cu urșii... îi futem cu luminile în ochi... prindem unul și îi dăm la pleoapă cu farul. Cum stă el în container, de la douăzeci de metri, vedem dacă îl nimerim cu cuțitele.”

Panica

Oamenii cred că nu are cine să-i apere de urși. Asta e frica cea mare. Cînd e vreun bețiv, chemi poliția, cînd ți-e rău, chemi Salvarea. Cînd arde casa, dai la Pompieri, cînd ți-e foame, chemi cateringul. Dar cînd vin urșii, cui dai telefon? Birocrația habar nu are de sălbăticia intrată în oraș.

Urșii au legi, oamenii nu sînt apărați decît de turbarea urșilor. Uite, cum a fost ursul de săptămîna trecută. Țla era turbat. A hăcuit unșpe oameni pînă cînd să-și găsească somnul de veci. „Să se pună gard între noi și sălbăticia din pădure!” „Dacă nu am fi atît de răi, că de asta vin, ne simt că sîntem niște fiare ca ei.” Interdicțiile: „Nu putem să ieșim din casă cu lăsarea serii. Nu putem merge la serviciu dimineața la patru. Nu putem să ne aruncăm gunoiul. Nu putem mîncă orice. Să ne vaccinăm anti-rabic. Nu putem pleca, cui să vindem? Sîntem prizonieri la urșii ăștia.”

Eugen ISTODOR

Cu Lada plină la safari dă urși

Li se zice tomberoniști. În Bușteni, cei mai mulți coboară la groapa de gunoi a orașului, într-un loc zis „la carieră” sau dai nas în bot cu ei pe Valea Cerbului. Acolo scormonesc și morfolesc gunoaiele proaspete. La drum de seară, se ivesc din tomberoane cu nările pline de căcat, noroi, frișcă și coji de semințe. Par bălălăi la prima vedere, așa, mari cît un Trabant și cu buza aia de jos atîrnînd ca proasta, pofcioasă, plină de afte și rabie. Ar lînge orice, o hîrtie în care a fost împachetat peștele, un pempărs cald ori un ficat proaspăt de buștenar tînăr. Unii localnici îi mai ating din cînd în cînd. Cu bîte, lanțuri ori furci. Alții se urcă în mașini și îi urmăresc. Aruncă în ei cu pietre, bocanci, cu ce le vine la mînă. Ca să facă și un ban din asta, ochesc turișii care coboară în gară și, pe lîngă o cameră de închiriat, le oferă și o însciere la „safari dă urși”. Dacă s străini de România, prețul dis-

tracției e în euro. M-am interesat discret de înscriere cum am picat în Bușteni. Sînt îndrumată spre crîșma de la gară, asta după ce un hodorig cu mutră de radiolog pensionar, care credea că sînt de la PSD, m-a blestemat sincer.

Bițîind de frig, ajung la crîșma cu pricina. Fum, miros de podea udă cu resturi de vomă și pipi, un televizor urlînd, pentru că e meci. Aici, la un separeu, stau la taclale și beau tutun „urmăritorii”. „Aș vrea o bere”, solicit stîns către barmanița cu herpes pe cercei roz. Urmăritorii de urși cască ochii. Le miroase a „însciere”. Unul dintre ei, cu mutră de șef, gen Hendrix, amestecat cu Cobain și cu Che Guevara răcit, pune pleoapa pe mine, după ce-și stinge țigara într-un scuipat din palmă: „Auzi, fată? Îți place urșii? Ai bani? Nu ești din Bușteni, să vede după bașcheți”. Mă scotolesc prin buzunare: „Da, îmi pla-

ce urșii, cum să nu! Vreau să particip!”. Văzînd așa, băieții (șase) mă invită la masa lor înzilizită. „Dai un rînd?” Dau. Încep să vorbească: „Avem boală pă urși”, șoptește umed și ușor alcoolizat șefu’ Che Guevara. „Odată l-am îmbătat pă unu’ cu bere. Stăteam în mașină și i-am dat sticla. Cu labele a luat-o, ca omu’, să moră dacă te mint! A dus-o la bot și nu i-a mai dat drumu’ dăcît goală. Se învîrtea ca tiribomba, ierea turbat ca ăla din Brașov care a atacat oamenii.” Participarea la safari mă costă 450.000 de lei, un Winston albastru și un pachet de Orbit fără zahăr. E bine. Poate le decontez. După patru beri la halbă (și sare pe marginea ciobită) aflu că fugăritul urșilor are loc noaptea, tîrziu. Bem tot și o luăm din loc.

Ne postăm în Valea Cerbului, marți spre miercuri, cînd doar veverițele se scarmănă între ele. Nici urmă de om! Pîrîul urlă,

vîntul suflă, frig ca-n sertare la IML. Așteptăm înghesuiți într-o Lada 1200 din ’78, refăcută ireproșabil. Ca să prindem curaj, lingem niște vin dintr-o sticlă je-goasă de un litru. La casetofon cîntă Pavel Stratan „Eu beu” și dintr-odată ni se face bine! Farurile-s stinse. Fumăm. Tușim și scuipăm pe geam ca americanii. Se aud doar inimile noastre în crampe și cucuvelele pe crăci. Vreau să fac poze. Scot camera digitală. Aiurea! Nu se vede nimic. Tocmai atunci apare o ursoaică urmată de un pui. Amuțim. Che Guevara din Bușteni ia o gură de vin și-mi întinde sticla lui împuțită. N-o mai vreau! Sînt blocată de groază. Mă dor ovarele, ochii, simt gustul propriului sînge în gură. Vreau acasă la mama! Șoferul aprinde farurile, claxonează, apoi demarează. Urmărim urșii. Ei fug. Dup-aia se opresc ca să atace. Acum noi sîntem urmăritii. Ursoaica se ridică pe picioarele dîndărăt. Buza de jos îi afirmă, ghearele se pregătesc să sfîșie, balele îi curg. Mergem în paralel cu pîrîul. Ne zguduim.

Numai șoferul, beat mangă și cu limba pe piept, își păstrează în mod ciudat cumpătul. Trage de volan sictirit. Animalul urlă a moarte. Îmi vine să vomit. Ceilalți se pișă pe ei de frică. Miroase a vitamine aerul din mașină. Canapeaua e caldă. Motorul se oprește.

Fiara ne ajunge. Apucă automobilul rusesc de cur și roțile flencăne în gol. „Gata! Am belit-o!”, suflă Che Guevara dînd ochii peste cap. Șoferul o bagă într-a patra! Mai trage un gît de vin și claxonează. Ne pomenim în pîriu. Ceva pîrie. O fi pivotul, o fi ursoaica?! Lada 1200 înghite pămîntul. Fiara ne urmărește obsedat. Fugim. La un moment dat scăpăm. Nu știu cum. Aproape de gară oprim. Gata! Che Guevara belește ochi. S-a trezit și-mi cere banii „pă dextracție”. Aprind o țigară și scot niște bonuri de masă, pitite bătrînește într-o batistă. „E bune și astea, dă-te-n-colo dă chitroasă!”, oftează el în timp ce le vîră în buzunar și-și face semnul crucii, ușurat.

Mata Safari

Bursa șpăgilor

Un prodecan care nu e prost deloc

Noi nu sîntem PNA-ul ca să ne ocupăm de flagrante. Noi știm doar să descriem mecanismul unei activități șpăgoase și, în cele ce urmează, o vom face matematic, inginereste. De pildă, se poate întîmpla să ai o funcție mare în ierarhia Politehnicii. Genul a cărei denumire începe cu „pro” și se termină cu „decan”. Și te ocupi de cazări. În momentul în care batalioanele de politehniști pleacă în vacanță, majoritatea lasă cereri de cazare pentru la toamnă. Vine toamna și, pe lîngă acestea, mai vin și cererile de cazare ale studenților din anul I, care tocmai au luat examenul. Atenție: aici începe mecanismul! Nu toți cei care iau apar apoi și la înscriere. Mulți reușesc la mai multe facultăți și se hotărăsc în ultima clipă pentru altceva. Ca prodecan, rămii cu un sac de cereri de cazare pentru care nu se mai prezintă nimeni. Și totuși, îi cazezi, chiar dacă nu există. În acest caz, studenții din anii mari, care există, rămîn cu trupuile necazate. Ca prodecan aproape cumsecade, le propui varianta supracazării, pe care, ca student nervos, o respingi categoric. Rămîne varianta să împingi la fel de categoric șpaga de 200 de euro (că atît costă) și să primești loc într-una din cele vreo 20 de camere duble care rămîn de obicei neocupate în căminele Politehnicii. Se fac vreo 8.000 de euro? Se fac! Iar dacă îi împarți ca prodecan cu proliderii studenților, cu șefii de cămin și cu administratorii care se ocupă de cazare împreună cu tine, rămîn vreo 4 mii de euro? Vă garantăm noi că rămîn.

Cămin Petrescu

Bani negri pentru zile albe

Cînd am aflat că printre fotografiile confiscate de magistrației Parchetului anticorupție din casa lui Genică Boerică sînt destule din care rînjește mutra bogătană a lui Adrian Voinea, adjunct al fraților Păunescu ce a petrecut adesea la chermezele arestatului craiovean, mi s-a cam luminat gîndul. Și am pus cap la cap niște informații mai vechi. Genică Boerică, omul care după Revoluție s-a îmbogățit fabricînd papuci de plastic cu o matriță răpănoasă, cel care, cu ceva vreme înainte de a fi miliardar, a vîndut la aprozar și a cîntat la nunți, toboșar în formația în care taică-său era contrabasist, fost amant al Niculinei Stoican, fiica Angelicăi Stoican, care e și ea cercetată penal pentru fals, uz de fals și deturnare de fonduri, se dovedește că a avut de-a lungul vremii conexiuni cu nume care mai de care mai surprinzătoare: de la Al-Qaeda la Ion Dolănescu și pînă la Ristea Priboi, Gavril Dejeu, Dudu Ionescu, Valeriu Stoica, Pavel Abraham, Adrian Păunescu ori Adrian Năstase. Și iată cum s-a cunoscut și cu Adrian Voinea... Pe cînd acesta era director al trustului de presă Media Sud din Craiova, bătea în truna șaua prin articole arțăgos-justițiare publicate în *Gazeta de Sud*, ca să priceapă Genică Boerică faptul că ar fi cazul să se prezinte la negocieri. Sătul să-l tot cînte presa locală, Boerică a înhățat într-o zi a verii acestui an o servietă plină cu 500.000.000 de lei, a luat sub braț un bax de whisky și a buibuit la ușa redacției. Mai mulți ziariști, în frunte cu Voinea și cu finanțistul trustului, au băut cu Boerică pînă cînd au căzut care sub mese, care sub scaune, care pe sub colegele de birou

dornice de aventuri. Boerică a plecat, diplomatul cu bani a rămas, trufanda ispititoare, în birou. A doua zi, cînd Voinea s-a trezit din mahmureală, a găsit geanta, a început să saliveze abundent, dar și-a amintit cu groază că fusese lume multă la chiolhan... Și l-a chemat pe Boerică cu glas tunător, să-l audă subalternii, să vină să și-o ia înapoi. Genică, înțelegător, s-a conformat. La două săptămîni, totuși, în conturile lui Voinea au fost transferate 500.000.000 de lei din partea Societății de Industrializare a Laptelui Mehedinți, cu sediul în strada Auroriei nr. 1, Drobeta Turnu-Severin, al cărei acționar majoritar era Genică Boerică. La scurt timp după transferul miraculos – nu, nu, am verificat, n-a cîștigat la șase din patru nouă! – Adrian Voinea a primit postul de director general al tuturor societăților conduse de frații Păunescu în România. Și uite-așa, mi-a trecut prin minte gîndul că bănetul

obținut de Boerică prin agențiile irakiene a trecut, voios, pentru clăbuceală și parfum, și prin firmele fraților Păunescu.

Moș Enică pe la Genică

Steaua este cea mai tare, și-n atac și în parcare

Are echipa asta cam tot ce-i trebuie: are patron, partid, jucători, are nocturnă, galerie, are victorii, egaluri și înfrîngeri. Doar locurile de parcare de la stadion îi cam lipsesc, dar n-ai ce să faci, nu există perfecțiunea. Așa se face că, atunci cînd merg acolo la vreun meci cu fostul meu coleg de bancă din liceu (este vorba de echipa Steaua și de stadionul său, v-ați dat seama), acesta își bagă mașina în curtea destul de generoasă a unei firme aflate peste drum, ca să nu o lase la îndemîna celor care nu au unde să exerseze, cu

ajutorul unui cui, vastele cunoștințe din domeniul bastonașelor. Taxa de parcare urcă, pînă pe la 30-40.000 de lei. Ei bine, la Steaua-Standard Liège, de săptămîna trecută, scorul a urcat pînă la 100.000 de lei, pentru cei care întrebau, sau la 200.000 de lei, cît a marcat, fără să se informeze în prealabil, șoferul ce a intrat după noi. Iată explicația noii strategii de marketing, expusă succint de unul dintre *entrance manageri*: „Ce vrei, tată, am luat și cinci mii, am luat și zece, și cincisprezece, după puteri, dar acum e vorba de meci tare!”. În ritmul ăsta, e clar că la semifinală o să ne ducem pe jos, renunțăm la mașină, iar cu banii astfel economisiți mergem să ne încurajăm echipa la meciul din finală.

Steaua fără sume

Mortua șest

Colonelul Marin Popescu, șeful Poliției Rutiere Dolj, a îndurat ce-a îndurat supărarea că pe fiul lui, arbitru în divizia D, îl scuipă tîrgoveții cînd arbitrează meciuri prin cătune și, uf, bietul copil (problemă) își prăpădește bunătate de mașină bengoasă pe drumurile desfundate ale țării. „Lasă, tătucule, că aranjez eu să te muți în divizia A!”, i-a promis colonelul, mîngiindu-l pe portieră pe fi-su înainte ca acesta să demareze chirăindu-și mașina. Și a început să tragă sfori ca să-și aducă odorul la mesele la care stau și dau declarații în miezul Capitalei alde Crăciunescu ori Becali. Și, întrucît n-a fost schimbat din funcție de 14 ani, grație, printre altele, prieteniei sale emoționante și trainice cu Constantin Răducănoiu, fost coleg al său de strung și de freză la Electroputere Craiova, și solidarității date de faptul că este consătean cu Mitică Dragomir, din Bălcești, județul Vîlcea, a găsit destule relații de la care să nădăjduiască ajutor pentru transferul beizadelei. „Da’ n-o să fie degeaba!”, i-a avertizat pe cei care au dat semne că ar fi receptivi. Și le-a arătat tuturor cu mîndrie dovada că este om cu stare: un cavou cît un palat pe care și l-a construit încă din timpul vieții în buricul cimitirului Sineasca, zona zero a morților celebri din Oltenia. „Aici mă voi odihni și eu. Dar mai întîi să-mi văd băiatul așezat la divizia lui, ca să pot să mor liniștit...”, a suspinat colonelul Marin Popescu cu glas îndurerat.

Comisia de liber-arbitri

Vampa și vampirul

– senzaționalele voturi ale *Academiei Cațavencu* –

În urma neevoluiților proaste de pe marginea terenului, Mutu a fost trimis de pe banca tehnică pe fotoliul Laurei Andreșan. De aici pînă la scandal n-a mai fost decît un pas și două driblinguri nereușite. Dacă s-ar fi dus la curvele de pe centură, care n-au televizor, l-ar fi confundat cu un șahist sărac și-ar fi scăpat. Dar cu curvele din centru, care au și Internet, n-ai scăpare. Așa s-a trezit Mutu cu ditamai articolele în care Laura Andreșan

îl birfea în fel și chip: ba că nu-i iese alunecarea, ba că nu le are cu încălzirea – ba chiar că i-ar fi supt sîngele din deget cînd ea, delicata, s-ar fi tăiat în bucătărie. Dacă-i bine sau nu că Mutu se mai duce la curve, asta nu-i treaba noastră, ci a nevestelor, a prietenelor și a urmașilor urmașilor noștri – motiv pentru care ne și abținem de la un vot sincer. O să votăm altceva: e bine că Mutu i-a supt sîngele Laurei Andreșan? Nea Puiu, lasă-ne!

E BINE

Mircea TOMA

O primă constatare este că Laura Andreșan are o cultură precară: încă din literatura pentru liceeni – ex. *Cireșarii* – sugerea sîngelui fetelor la mâini sau la picioare este un mijloc de comunicare a sentimentelor de către băieți (cu impact instructiv și pentru cititori). A doua ține de noțiuni elementare de prim ajutor: e bun Mutu de pus pe rană? Presupunând că are calități anti-septice, răspunsul este favorabil. 3) Credeți că altcineva în locul lui Mutu ar fi făcut altfel? Dacă e vorba doar despre supt rana de la deget, nu știu, despre cealaltă cred că sunt mulți doctori în țară.

Alexandru VĂRZARU

Eu zic că e bine. Așa s-a întîmplat și în *Cireșarii*, cînd o viperă a mușcat-o pe Lucia de picior, iar

Ursu i-a supt veninul. Asta e cea mai erotică scenă din literatura română, în opinia mea. Iar faza cu Mutu e cea mai erotică din fotbalul românesc.

Daniel GOACE

Nu înțeleg ce atîta iureș pentru că Mutu i-a supt degetul Laurei Andreșan. Ce să faci, așa e Mutu: tu îi dai un deget și el îți sugerează toată mîna. Bine că Adi s-a limitat să-i sugă doar degetul și nu i-a băut Laurei colecția de parfumuri din șifonier, nu i-a aspirat tot praful de pe mobilă sau nu i-a fumat iarba artificială de pe preșul de picioare de la intrare.

Cătălin MATEI

Eu zic că e bine, dar nu știu de ce pentru că mi-e foarte foame.

NU E BINE

Ștefan AGOPIAN

E rău fiindcă n-a lucrat bine. Păi, dacă tot s-a apucat să-i sugă ceva, sîngele în cazul nostru, trebuia s-o facă și el ca un profesionist și să i-l sugă pe tot. Astfel, nu mai ascultam astăzi tot felul de povești despre acest băiat zurbagiu, care încă se simte complexat de Dimitri Karamazov.

Dragoș VASILE

Normal că nu e bine, mi-e și groază cînd mă gîndesc! Cine știe pe unde a umblat Laura cu degetul ăla, în afară de Diana Cordeanu! Mă mir că, pe lîngă cocaină, nu i-au găsit lui Mutu și 200 g de praf de clamydiază suptă de pe deget, cu garnitură de gonococie și trichomonază cu șancru. Plus 2-300 de spermatozoizi rătăciți din PD, cîteva molecule de plastic de la un vibrator, oarece hemo-

globină de la niște șoferi de TIR și două-trei hematite roș-albastre de la Aliuță.

Dan STANCIU

Grupul vampirilor care beau doar sînge proaspăt cu lămîie (afiliat la Federația Română de Supte Libere) nu salută gestul lui Adrian Mutu de a sugă sînge dintr-un deget al Laurei Andreșan. Este un afront adus echipei noastre de profesioniști și un fault grosolan care ar trebui sancționat cu o lovitură de la 11 litri.

Viorel MOȚOC

Cum să vrei răul omului? O fi avînd Mutu păcatele lui, dar nu pe măsura pericolului la care s-a expus... Deci, Adriane, trebuia să fii mai atent. Nu ți-a dat nimeni niște broșuri unde zice că SIDA se ia prin sînge?

Simona TACHE

Cine? Cui? Cum? Cînd? I l-a supt pe tot sau i-a mai lăsat măcar de-o transfuzie? Cu motiv sau fără? Direct din venă? Înainte sau după? Păi, de-aia are privirea aia de drogată, săraca de ea, tttt, nasol. Eu zic că de-acuma să fie și ea atentă cui îi mai sugă, pardon, cine-i mai sugă și, în orice caz, să nu se mai înhăiteze cu intelectuali.

Iulian TĂNASE

Ca vampir semi-pseudo-amator care am mers de cîteva ori în Transilvania cu trenul, la clasa sanguină BIII și RH negativ, și m-am întors cu grupa 0I și RH pozitiv, pot spune cu minimă certitudine că e riscant să-i sugi sîngele unei doamne posesoare de globule roșii siliconate, respectiv de globule albe mult prea strident bronzate. E drept că nu e frumos să refuzi o doamnă, dar nici nu poți să-ți pui în pericol cariera de hotbalist sugînd chiar orice îți iese în cale. Mult mai elegant și mai sigur ar fi să-i spui doamnei sîngerînde următoarele: „Stimată doamnă și destinsă, mă numesc Mutu și nu am nici cea mai vagă intenție de a vă sugă sîngele arătătorului mijlociu“. Doamna va înțelege și, în secunde următoare, va chema ambulanța, condusă, desigur, de un reporter al ziarului *The Sun*.

ABȚINERI

Alin IONESCU

Mă abțin cu greu să mă energhez. Toată ziua Briliantu-n jos, Briliantu-n sus... Briliantul s-a scobit în nas, Briliantul se șterge la fund, Briliantul e biped, Briliantul duce gunoiul, Briliantul face

pipi cu droguri, Briliantul a aprins lumina, Briliantul a supt sînge, Briliantul își taie unghiile de la picioare, Briliantul lasă colacul, Briliantul doarme, Briliantul ridică colacul, Briliantul cîntă la duș, Briliantul are dinți, Briliantul aprinde lumina, Briliantul apasă tasta #, Briliantul își trage fermoarul, Briliantul se lasă, Briliantul caută să, Briliantul vrea, Briliantul a, Briliantul n-a... Ce-a făcut Briliantul ăsta ca să merite să mă gîndesc eu dacă a făcut bine sau nu? Aud? S-a aruncat în troacă la porci crezînd că e vorba de-o piscină cu jeleu, asta a făcut!

Gabriel DROGEANU

E foarte confuză faza, cred că avem nevoie de o reluare. Pe de o parte, mi se pare că Mutu (fondator, pare-se, al grupului fotbaliștilor care au băut din Laura Andreșan) s-a mișcat bine, în sensul că și-a făcut curat la bancul de lucru. Pe de altă parte, eu zic că era mai igienic să aplice o fașă sterilă și să sune la ambulanță. Se impunea, cred, și un antitetanos, nu se știe niciodată ce a mai făcut fata aia cu instrumentarul din bucătărie, pe unde l-a băgat și l-a scos. În plus, mă întreb ce naiba făcea Briliantul dacă își reteza Laura o bucată din deget: o mînca? Bine că nu și-a înțepat un silicon...

Ioan T. MORAR

Nu știu, nu mă bag, într-un fel Laura mi-a fost vecină de bloc, pe Călărașilor, locuia la altă scară. La o scară mai mare, ca să zic așa. Și, în plus, nici nu am înțeles

foarte bine întrebarea, eu am plecat de la ședință ușor înainte de discuția despre acest vot. Poate că ar fi cazul să votăm lucruri ceva mai serioase, cum ar fi, de pildă, dacă e bine să se fumeze în redacție sau nu. În acest caz îmi voi chema familia și vom spune cu toții un NU hotărît. Astea sînt probleme, dragii mei colegi!

CE SĂ ZIC?

Dragoș MUȘAT

Ce să zic, că mi-e și rușine, or citi și alții votul ăsta: unde-a scui-pat Gușă a supt Mutu! Mă opresc aici. (*aparte*) Dacă o să pută data viitoare? Dacă o sărută-ntre picioare? Dacă o salută data viitoare?

PĂRERI ȘI PĂRERI

Marius BORȚEA

Nu m-aș fi băgat la acest vot, fiindcă nici mare microbist nu sînt, nici la curve nu merg, nici gura a sînge nu-mi miroase. Dar am observat că colegul Drogeanu a uitat să ne mai oboască și săptămîna asta cu părerea lui despre fumatul în redacție. Așa că vin, stau un pic și zic: la fumat, băieți! Goace, vrei o țigară?

Liviu MIHAIU

Mutu e un țaran prost de pe lîngă Pitești, ajuns fotbalist la un club de noapte din Londra, Laura Andreșan este o sexopată. Dacă cei doi au ajuns în discuția *Academiei Cațavencu*, înseamnă că *Libertatea* a învins.

Spre deosebire de guvernanți,

Mutu a mușcat un deget pentru țara asta!

Ei bine, Laura Andreșan face și altceva. De exemplu, dă declarații la tot cartierul din presa străină. Un ziar britanic reproduce cîteva cuvinte ale Laurei care sună cam așa: „M-am tăiat la un deget și Mutu mi-a ridicat degetul, l-a băgat în gură și a început să-mi sugă sîngele, precum un vampir. Am fost șocată

deoarece, deși sînt din Transilvania, nu mai avusesem parte de un asemenea tratament“. Cam lungă declarația, nu știm cînd a avut ea atîta timp liber, dar trebuie să recunoaștem că este cît se poate de inspirată, a realizat fata asta în cîteva minute fără sex mai mult decît Agathon într-un mandat de ministru

al turismului: sigur or să vină cîteva mii de turiste din Anglia să vadă și ele de aproape cum e cu suptul sîngelui în România. Unde mai pui că, vă dați seama, o să aibă și Mutu ce face cît va sta suspendat.

Vinovații fără venă

Lui Mușetescu i-a apărut o chestie între picioare

II. Bunuri mobile:					
1. Autovehicule/autoturisme, tractoare, mașini agricole, șalupe, iahturi și alte mijloace de transport care sunt supuse înmatriculării, potrivit legii:					
Denumirea	Marca	Bus.	Anul de fabricație	Anul dobândiri	Modalitatea de dobândire
Motocicleta	Aprilia	1	2004	2004	unghiu
2. Depozite și conturi curente, în valută sau în lei, în țară ori în străinătate, a căror valoare însumată depășește echivalentul a 5.000 euro, precum și certificatele de trezorerie și titlurile de participare la fondurile și					

Cînd te uiți la Ovidiu Mușetescu îți vine așa, nu știu cum, să te uiți în altă parte. Fostul șef al APAPS are o freză mai degrabă neinteresantă. Fizicul său este mult mai puțin captivant decît cel al Cosminei Păsărin. Psihicul său este infinit mai puțin haios decît cel al lui Nicolae Văcăroiu. Iar mustața, mustața lui Mușetescu nu îl ajută întotdeauna pe proprietarul ei să se facă remarcat de ceilalți participanți la trafic. Să presupunem, totuși, prin absurd, că, în lipsă de altceva, cineva s-ar uita cu atenție la Mușetescu. Ce-ar putea să vadă? Exact cum spuneam: nu mare lucru. În aceste condiții, de o sublimă banalitate, este uimitor ceea ce i s-a putut întîmpla anul acesta

lui Mușetescu. Nu, nu a fost arestat! Altceva, cu mult mai spectaculos, i s-a întîmplat ter-nului pesedist. Doamnelor și domnilor, anul acesta, Ovidiu Mușetescu și-a cumpărat o super-motocicletă, marca Aprillia, cu doi de „l“, deși în declarația sa de avere se scrie că motorul pesedistului ar avea un singur „l“, ceea ce este fals, în fine... Vi-l puteți închipui pe Mușetescu în costum, cu cravată frumoasă la gît, cu cască pe cap, cu diplomat sub braț, demarînd la semafor pe o singură roată a Aprilliei și îndreptîndu-se vje-lios spre sediul Guvernului?! Nici noi, dar ce mai contează!

PreaMotor

Cum taie și spînzură doamna Mitrea toate panglicile soțului

Săptămîna trecută, doamna Manuela Mitrea a inaugurat un bloc ANL în județul Mehedinți, unde dumneaei candidează pen-tru un nou mandat în Parla-ment. Imediat, lumea a început să acuze familia Mitrea că amestecă treburile țării cu ace-lea din așternut. Iar misoginii i-au sugerat doamnei Manuela că, decît să umble cu foarfeca pe la panglicile blocurilor constru-ite de ministerul lui Mitrea, mai bine și-ar consuma energiile în spațiul conjugal și ar umbla cu acul pe la izmenele soțului, greu încercate la Mihăilești ori în alte deflagrații cu suflu compa-

rabil. Ce nu știe prea bine gura rea a lumii e că doamna Ma-nuela Mitrea este o mai veche și aprigă mînuitoare de foarfecă, sub delicata sa mînă căzînd în timp o grămadă de panglici ANL în tot județul Vrancea. Panglici pe care ar fi trebuit să le taie soțul, că doar Vrancea este jude-țul unde candidează el. Dar bag de seamă că Miron Mitrea este un soț de modă veche, care lasă treburile ușoare pe mîna neves-tei. În familia Mitrea, el ține ce-i mai dificil: pîinea și cuțitul. Foarfeca și papucul sînt însă la ea.

La mitrea cocoșului

Tinerii nu rîd la bancu’ cu BCU

Mă numesc Dorneanu Andra și sînt elevă în clasa a zecea la Colegiul „Tudor Vianu“ din Bu-curești. Sînt mîndră să vă in-formez că, în sfîrșit, au interzis accesul la BCU (Biblioteca Cen-trală Universitară) pentru elevii care sînt „mai mici de clasa a un-sprezecea“ (pentru a o cita întru totul pe doamna de la recepție).

Domnule, nu mai avem voie să citim, așa că mai-marii acestei instituții ne abonează gratuit la standul cu manele și ne îndreaptă atenția către alte locuri care ne pot stinge setea de informație – o alba-neagra la colț de stradă (cel mai bun exercițiu de probabilități la matematică), o mică lecție de vocabular în Rahova (explorarea limbilor neconvenționale), un concurs de scuipat (să ne ajute la calcularea volumului de aer care încape în plămîni – două dintr-o lovitură, biologie și fizică!) și cîte și mai cîte. Ce tristă ar fi fost lumea dacă ne-ar fi lăsat și pe noi,

ăștia mai mici, să citim! – asta o să spunem peste ani, cînd o să aprindem focul în tomberoane de plastic și o să ne mîndrim că am ajuns și noi oameni mari ai străzii.

Cred că trebuie să-i mulțumim statului român, că încurajează această inițiativă de depopulare a Bibliotecii, care devenise un ade-vărat focar de poluare intelectuală pentru Piața Revoluției. Mai ales că eram atît de aproape de Senat, erau oamenii ăia de acolo, bieții de ei, în pericol iminent.

Acum, că principala sursă de informații a căzut, ne rămîn ur-mătoarele alternative:

- Bibliotecile locale: unde nu se pot găsi de nici o culoare cărțile din bibliografiile obligatorii (mai ales cele de la istorie);
- Biblioteca școlii: nu se poate numi o școală care are o bibliotecă acceptabilă, în afară de cea de la „Mihai Viteazul“, și, cum nu sînt elevă acolo, nu am acces la aceas-ta;

- Anticariatele: cine dispune de asemenea fonduri;
- De librării nu spun nimic, din 240.000 de lei pe lună nu reușim să ne luăm decît o carte;
- O opțiune ar fi să facem chetă în clasă, să cumpărăm așa cărțile de care avem nevoie și să

le citim pe rînd;
● Ultima variantă și, cred, aceea la care au vrut BCU-iștii să ajungem: ce atîta citit? Mai bine dau pe Acasă TV, că e maratonul Tatu&Cabral și poate mai învăț și eu puțină contradicție cu DEX-ul pentru ora de logică.

Anacronica TV

Starea și piperul națiunii

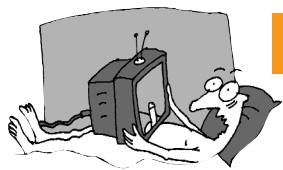
Pentru că n-o să mai rămână și următorii patru ani repetent la Cotroceni, marți seară tanti TVR1, nenea Grușcă și unchiu' Andronic l-au dus pe președintele Ion Iliescu pentru ultima oară la emisiunea *Starea națiunii*. Emoționat pînă la lacrimi și nod de la cravată în gît, Horia Grușcă l-a numit pe Ion Iliescu „cel care a fost președintele țării”. Auzind că, gata, nu mai e președinte, Ando (zis și „Ctrl+Z”) a prins puțin curaj și a început să se obrăznicească: „Domnule Iliescu, v-ați asigurat în funcții oamenii dvs. rămași pe dinafara listelor?”. Și, pentru prima oară într-o emisiune la postul național, am auzit – uau! – chiar nume: cutare la BNR, cutărică la Curtea de casație etc. „Nu înțeleg care e reproșul”, a sărit Iliescu, „asta e un element de blamare!...”. Cel puțin la aia cu „Traian Băsescu vă acuză că nu v-ați implicat suficient ca președinte” am crezut că Iliescu o s-o cheme în platou pe Corina Crețu să-i bată: „Ce, ați fi vrut să fiu dictator, ca Ceaușescu?! Băsescu să studieze mai mult Constituția!”. Așa zicem și noi: s-o studieze ca să-l vedem după examenele din 28 noiembrie în funcția de invitat la *Starea națiunii*.

Star-ul națiunii

Trei milioane, din dragoste

Cred că nu este zi să nu aflu, drept știre de maximă importanță, că Antena 1 a doborât din nou toate recordurile de audiență. Faptul că această știre ține fruntea celorlalte drame nu e de analizat aici. Sînt anunțat cu precizie de către Mircea Radu că, timp de un minut, 3.120.000 de români s-au uitat la emisiunea lui, adică s-ar face un lanț uman de telespectatori de la București la Murmansk. Sincer să fiu, nu-i cred, pentru că la Murmansk nu se prinde Antena 1. În plus, mă întreb cum s-a ajuns la suma asta: ca să suni 20 de milioane de oameni într-o oră și să-i întrebi la ce se uită înseamnă 333.333 de telefoane pe minut, iar pe mine nu m-a sunat nimeni. Oricum, vă imaginați că toți telespectatorii lui Mircea Radu ar face o țară mică de plîngăcioși care sigur ar bate Luxemburgul la fotbal. În concluzie, ca telespectator eventual de Antena 1, știrile de genul ăsta nu-ți fac nici o onoare. Practic, te simți ca după ce ai fost la curve: e OK la început, dar după consumarea actului afli că ai fost doar unul din trei milioane.

Cătălin MATEI

★ Sigur știți reclama cu copiii ăia despre care se zice că ar putea fi cutare și cutare. Spre exemplu, îl arată pe copilul ăla care se uită printre picioare la lumea întoarsă cu susul în jos și oamenii zic: „Ar putea fi filozof”. Eu aș fi scris mult mai simplu: „Ar putea fi bolnav psihic”.

★ Nu știu dacă ați observat, dar actorul din reclama la „Prostamol” este același cu șeful mafioților decoratori de uși de la Zapp. O fi vreo coincidență sau șeful mafiot chiar oprea limuzina din sută în sută de metri ca să facă pipi la copac?

★ Rocsana Marcu este prezentată de Prima TV ca „astrolog”, doar pentru că prezintă horoscopul. În modul ăsta, Mircea Radu e sexolog, Marius Tucă e psihanalist politic, iar Busu e cel mai complex: meteorolog bucătar bun la toate.

★ Știți reclama de la Murfatlar, unde aș putea să devin acționar. În reclamă, fata aia care le aduce paharele acționarilor servește la sfîrșit scaunul gol în care va sta cîștigătorul concursului. Cu această ocazie, ca probabil viitor acționar aș vrea să îi transmit două cuvinte: ești concediată, nesimțito, pentru că ți-ai permis să mă lași pe mine la sfîrșit.

★ Cine se ocupă la OTV de benzile alea de text trece prin mari chinuri. Sîmbătă dimineață am văzut nu mai puțin de trei greșeli de ortografie în două știri. Dar e explicabil. Pentru că nu își permit un calculator, cred că plătesc o dactilografă care scrie în timp real de mii de ori benzile alea de știri și normal că mai greșește cînd face cafea cu mîna ailaltă.

★ Ultima frontieră a probei de curaj de la *Ciao Darwin* a fost atinsă de un crocodil pui. Era mititelul împins cu un băț ca să treacă peste niște gagici care stăteau întinse pe jos. La prima i-a fost mai ușor, că terenul era mai plat, însă la a doua a fost terminată sărăcuța reptilă. S-a chinuit să traverseze niște dita-mai fîțele și probabil că, fiind animal crescut în captivitate, nu mai văzuse în viața lui aseme-

Trampla și ecranul

După ce a ajuns astrolog doar pentru că prezenta *Horoscopul*, Rocsana Marcu se bucură că n-a fost pusă să prezinte *Viața satului* și *Bucătăria lui Radu* ca s-o facă lumea „țărăncă grasă”

nea munți de grăsime. Eu cred că, dintre toate animalele alea întinse pe jos, crocodilul a fost cel mai curajos. Bravo, băiete, ai fost tare, dar fac pariu că dacă era invitat Grecea n-aveai sînge-n tine să-l traversezi.

★ Din cîte am auzit, prin decizia CNA, clipurile candidaților și partidelor care vor intra în bătaia electorală se vor bucura de același statut ca al reclamelor la detergenți, bere, tampoane ori bureți de vase. Așteptăm cu mult interes startul, fiindcă ne dorim să vedem un clip electoral cu Văcăroiu în emisiunea *Scandic Bar*, un spot cu V.C. Tudor între două reclame din alea, care se termină cu „Acest medicament poate fi eliberat fără prescripție medicală etc.” ori un clip electoral al PSD plus PUR lîngă alte reclame la detergent de vase.

★ Un elev de la o școală din Alba Iulia s-a plîns unui reporter PRO TV de dirigintele său: „Ne face rahați!”. Mare șmecherie, dirigul meu a făcut juma' de clasă homleși și de restul canadieni, și nu s-a mai plîns nimeni.

★ Am prins la Realitatea TV cîteva secvențe cu niște comer-

cianți din Obor rămași fără tarabe, care protestau. Am observat că pe o pancartă scria „Ne-am săturat!”. Iată, prin urmare, că la noi în țară, România, 2004, toamna, mai vedem și oameni care pleacă din piață sătui.

★ Într-o dimineață, pe răcoare, m-am uitat la programul matinal de la Prima TV. Pe lîngă știri, horoscoape și meteo am remarcat o tînără blondă care ne învăța cum să facem gimnastica de dimineață. A dat ea ce-a dat nițel din mîini și din picioare, preț de cam două minute, după care n-am mai înțeles nimic din ceea ce ne spunea dînsa, fiindcă începuse să gîfîie ca o locomotivă cu aburi. Cu toată sinceritatea, să știți că pînă și eu, fumător înrăit și sedentar, plin de mușchi la degete de la tastatura calculatorului, tot țin mai mult la tăvăleală. Dar aș vrea totuși să-i mulțumesc că mi-a făcut o dimineață frumoasă: de mult nu mi s-a mai întîmplat ca ea să termine înainte.

★ De la *Focus* am aflat despre instalarea lîngă sediul Parlamentului a unui fel de laborator psihiatric pentru politicieni,

un fel de „Spital de campanie electorală”. Zile la rînd, scaunul pentru consultații gratuite a rămas gol. Normal, cine să se bage acolo dacă era doar un scaun? Ia să se fi pus și-o masă cu umbreluță, să fi văzut după aia cum nu mai scăpau de nea Nicu pînă nu-și amintea toate traumele din copilărie și cîntecele învățate la școală.

★ Am auzit că tinerii de la O-Zone, băieții ăia care au dus renumele țării noastre pînă departe, la fel ca Năstase sau, mai recent, Mutu, se despart. Cică va începe fiecare o carieră solo – dar n-am înțeles dacă în muzică sau în sex.

★ Cazul „Mutu s-a drogat” a luat o asemenea amploare, încît cei de la PRO TV ne-au băgat pînă și un fel de simulare pe calculator, cam ca alea de la accidente de muncă pe bază de explozie. Mai exact, s-a creat pe calculator un fel de birou lung, la care stăteau trei omuleți (cam ca ăia din jocurile cu bătaie) cu cravată și pe care se afla un dosar. Cei trei omulenii reprezentau federația engleză de fotbal. Ca să fie treaba făcută pro-

fesionist, puteau s-o simuleze un pic și pe Laura Andreșan, dar le-o fi fost milă de calculatoare, să nu ia un virus, ceva.

★ Am aflat că a fost și „Ziua Osteoporozei”. De Ziua Osteoporozei i-am prins la televizor pe – bineînțeles! – niște parlamentari de la PSD. Zău, chiar mi se pare ciudat: se mai înghe-suie lumea la ciolan, la os, dar chiar și la osteoporoză? Domnu' Bogdan Chirieac, unde-ați fost, dom'le, în ziua aia? Că, zău, ar fi mers pe PRO TV o emisiune specială, *Osteoporoză cu premierul*.

★ Într-o seară, pe HBO era un pustiu de film din care am prins o replică tradusă jos, pe ecran: „Vrei unul bătrîn, chel și cu tupeu?”. Doar atît îi spunem traducătorului: nu, nu e vorba despre tupeu, tupeu ai tu să te bagi la ceva care te depășește! „Toupet” înseamnă perucă sau meșă, dragă cetățene! Sau te pomenești că tu ai tradus întrebarea aia doar pentru electoratul care nu știe limbi străine și care încă l-ar mai vota pe nea Nelu! În cazul ăsta, să știi că răspunsul e: da, vor!

Recursul democrației în anulare

S-a mai dus un mit cu românii plecați să se realizeze afară: căpșunarul de la Chelsea băga în el cocaină cu cartofi prăjiți ca spartul. Vezi, dacă n-a avut când era mic? Așa-i românul, e dorit: dac-a suferit în curte la el la țară când era cu mucii la gură, acum nu iartă nimic, pînă-i dă sîngele pe nas: cocaină cu murături, amfetamine cu maioneză, roșii și brînză cu hașis, marijuana murată la borcan de muștar, răcitură de ketamină, cîrnat de opiu, pastramă intravenoasă de heroină. Ce putea să facă un țărănuș ajuns la Londra cu iahtul pe conductă? A crezut că lumea e a lui, doar pentru că așa îi ziceau la ureche două bagaboante care îl sugeau de bani. Dar despre ce vorbim noi aici? Despre lipsa de caracter, de care avem căcălău în politica românească. Să-i dăm bătaie, să vedem care-i mai josnic decît care:

Mega-tupeu 2004 (3 puncte): **Ion Neagu, PSD, România.** Deputatul Neagu de la PSD-ul din România și-a băgat cizmele în ea de legislație europeană, c-așa sîntem noi, rumâ-

nii: după ce Europa ne-a lăsat și pe noi să ne jucăm cu ea, între timp ne căcăm în balansoar și fugim cu mingea ei. PSD-ul a reintrodus pe șest „recursul în anulare“, o șmecherie inventată de Uniunea Sovietică pentru a-și bate joc de decizia definitivă a unui judecător. Numită „contestatie în reformare“, instituția recursului în anulare a fost reintrodusă pentru că așa vrea Partidul, să fie sigur că dacă pierde statul un proces, să aibă lingăii care să-l apere. Adică dacă pierde Năstase un proces cu mine, să poată veni totuși maimuța pe care o crește soția ministrului Justiției și să mă scuipe în anulare la Judecătorie, eu ca ziarist și ea ca pesedistă africană.

Ultra-tîmpeu 2004 (2 puncte): **România.** Alt caracter: conducerea Camerei Deputaților îl va trimite ca observator la alegerile din Statele Unite pe Văsălie Moiş, un peremist care nu știe decît rusa, iar ca antecedente democratice – fost milițian și criminal de oi. Păi, pentru asta au murit copiii ăia la Revoluție și pentru asta a omo-

Auzi, bă, urecheatule, m-ai înnebunit cu miliardele tale teoretice! Vrei să-ți arăt acu', pe loc, cum arată în realitate un milion de dolari cu serii diferite?

Mihai Tănăsescu și Miron Mitrea, doi miniștri dintre care numai unul lucrează cu miliardele doar pe hîrtie

rit Moiş un om cu Dacia?

Șmecherie 2004 (1 punct): **Ministerul și familia Mitrea.** Pe banii soțului, dar cu forfecuța de unghii lungi a partidului, doamna Mitrea – a doua candidată la Parlament din familia Mitrea, după domnul Mitrea – a tăiat public moțul unui bloc ANL din Orșova. Nefiind în căutare de rețete de murături din zonă, ci de-a dreptul în campanie electorală, doamna Mi-

trea cheltuiește banii ministerului pentru a-și promova imaginea. Întrebarea e: cînd se întoarce ministerul acasă seara, doamna Mitrea îi arde mîncarea dacă nu-i mai dă bani de oă și de campanie? Dar îl mîngîie oare pe ceafă pe minister dacă îi mai cumpără o oală de teflon nouă și 10 minute de publicitate mascată la televizor? Sau îl scarpină în cap pe minister dacă îi dă fonduri de Metro și de

Bani albi pentru icre negre

Grație unei conjuncturi globale, care a obligat țările de la Marea Caspică să-și reducă producția cu 50%, România a devenit cel mai mare exportator de caviar din lume. Probabil cererea internă a scăzut dramatic de cînd arogantul de serviciu și cu rafinatul Geoană au renunțat la recepțiile simandicoase ca să înfulece mămăligă și mititei la vizitele electorale de prin sate. Sau este vreo manevră de-a lui Triță Făniță, care exportă la greu pentru ca apoi să se recurgă la rezerva strategică de caviar furajer subvenționat. Dacă alegerile nu vor fi pentru PSD prilejul de a importa șampanie franțuzească, atunci avem speranța că deficitul balanței de plăți externe se va menține în cote rezonabile, iar economia se va revigora cu siguranță.

Morunul lui Horea

Parlamentarul român – 15% revoluționar, 85% restul

Un studiu a demonstrat că 15 la sută dintre parlamentari sînt și foști revoluționari. Cu alte cuvinte, dintre parlamentarii noștri, 15% trag prost cu arma, iar 85% au profitat acum 15 ani de lucrul ăsta.

Revoluția de cafea

Parlament?

Bursucul drastic

Și acum, să vedem ce s-a întîmplat în topul general Tupeu 2004:

1. Ion Iliescu	37 puncte
2. Adrian Năstase	23 puncte
3. PSD	16 puncte

Am un leu și vreau să-l Șeu

Șeuleanu a mai dat o lovitură pe banii Societății Române de Radiodifuziune. Pe data de 8 martie 2004, SRR a organizat o licitație în vederea achiziționării unui sistem informatic integrat. Suma pusă la bătaie de SRR – 9 milioane de euro. Bănet, nu glumă. Cine a câștigat? SC Forte Company SA, un mai vechi client al licitațiilor de stat. Am consultat niște specialiști în IT și ni s-a spus că pentru ceea ce vrea Radioul să facă, o sumă de 3 milioane de euro ar fi fost arhisuficientă. Ce este cu Forte SA? Am consultat indicatorii financiari ai bilanțului său de pe anul 2003 și am rămas ușor uimiți. Să îi descriem puțin în termenii pe care îi folosește un student la ASE care are numai note de 10. Așadar: activele circulante – 270 de miliarde de lei. Datoriile pe termen scurt – 247 de miliarde de lei. Indicatorul de lichiditate curentă era așadar de 1,02. Normal ar fi fost un indicator de 2. Mai erau: creanțe în valoare de 199 de miliarde de lei și o rată de încasare a clienților de 132 de zile, adică o perioadă foarte mare. Ceea ce înseamnă că firma nu dispune de lichidități imediate. Ceea ce îi afecta capacitatea de plată, existând riscul unor acțiuni din partea creditorilor. Se poate spune: contractul cu SRR a venit tocmai la timp. Cele 9 milioane de euro dați de Șeuleanu au fost fix ca o alifie pentru datoriile SC Forte Company. Și poate că o parte din ei s-au și întors, recunoscători, la cel care i-a dat.

Radio, arme

Pesediștii sînt mandați dracului

Judecătoria Constanța a emis recent un mandat de aducere pentru însuși Nicușor Constantinescu, președintele Consiliului Județean Constanța, într-un proces de contrabandă. Cîlmea este că deși liderul PSD nu este invitat în boxa acuzaților, ci doar la loja de martor, el a refuzat deja două invitații mai vechi. Faptele despre care este implorat Constantinescu să vorbească s-au întîmplat în mileniul trecut, prin '97, adică pe vremea cînd încă se purta contrabanda cu țigări BT, adică, ce s-o tot lungim, pe vremea guvernării „celorlalți”. Adică în timpul administrației pe care grupul fanatico-religios din care face el parte – „Martorii lui Mazăre” – nu scapă nici o ocazie de a o (în)jura pe toate părțile și din orice poziție. Stimați judecători, grupul martorilor care nu prea beau apă plată cu lămîie ne-a rugat să vă transmitem o soluție pentru a-l convinge: trimiteți urgent niște mandate și pe adresa unui grup de lăutari, aduceți în sală cîteva dansatoare de samba legate bine cu cătușe și eliberați urgent de la răcoare cîteva butelcuțe de spriț. Cică se rezolvă.

Mircea Rusu
Contraband

miliția spirituală

Avem un spionaj cu concepții socialiste, multilateral dezvoltat

„În vasta activitate teoretică și practică a Președintelui țării noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în acțiunile României socialiste pe plan internațional, un loc aparte, deosebit de important, îl ocupă complexa problematică a instaurării unei noi ordini economice și politice în relațiile internaționale, deoarece vechea ordine internațională, bazată pe inegalitate, pe asuprirea unor popoare, nu mai corespunde situației actuale, a devenit un obstacol în calea dezvoltării economiei mondiale, un factor generator de criză și dezechilibru. Concepția românească cu privire la noua ordine economică internațională, amplu fundamentată și dezvoltată în lucrările Secretarului General al Partidului Comunist Român, se întemeiază pe analiza științifică, făcută de pe pozițiile materialismului dialectic și istoric, a întregului mers social contemporan.” Vai, ce vacă sînt, am uitat să vi-l prezint pe autorul acestor rînduri. E Fulga! Gheorghe

Fulga, fost lector universitar la data apariției acestor rînduri (12 august 1984) în ziarul *Drum nou*, organ al Comitetului Județean Brașov al PCR. Înarmat cu aceste idei mărețe, greu de combătut, domnul Gheorghe Fulga conduce Serviciul de Informații Externe și are grijă ca noua ordine mondială să se instaureze glorios în lumea contemporană. Zilele lui Gheorghe Fulga la direcția SIE sînt, probabil, numărate. După aceea, conform tradiției, actualul director își va pierde urmele într-o ambasadă a țării noastre. Pentru ca nu cumva să fie șocat de capitalismul putred, de inegalitățile sociale și de odioasa societate de consum, propunem celor ce vor decide să îl numească pe tov. Fulga la ambasadă din Phenian, acolo unde se poate întîlni cu mărețele Idei Ciuce ale lui Kim Ir Sen, prietenul lui Nicolae Ceaușescu, modelul ideologic al fostului lector universitar!

Spion Gheorghe Maurer

Nicolae și Elena pe vremea cînd nu se gîndeau că vor fi trădați de Pacea și lăudați slugarnic de Gheorghe Fulga, succesorul democrat al acestuia

Surdu, pe vremea cînd le și auzea, le și potrivea

Pe vremea cînd Angela Similea ridica sălile în picioare și chiar se pregătea să apară la televizor în varianta parțial color, Victor Surdu abia făcea primii pași prin revistele de propagandă alb-negru. Ea, la o adică, s-ar fi plimbat și cu trenul galben fără cai, el nici cu troleul nu se gîndea s-o scoată. Viitorul agrarian era mult mai interesat de lanurile de porumb, în mijlocul cărora adesea se petreceau fapte ce bucură orice minte perversă. Adică producții record la hectar și depășiri la plan în întrecerea pe județe. Era vremea tinereții, cînd te crezi nemuritor, deși, de acolo, de la tribuna studentască, spui că nemuritor e doar Nea Nicu. Azi, ole-ole, Nea Nicu nu mai e. Dar au rămas amintirile, și pe una dintre ele i-o facem cadou lui Victor Surdu. Să nu uite de unde a plecat. Că și noi ne-am amintit de unde a plecat. Deși am cam uitat unde a ajuns.

Victor Huo

În calitate de prefect de Timiș, domnul Ion Răducanu are o responsabilitate uriașă. Responsabilitatea asta uriașă îi apasă pe umeri. Umerii, și ei, apasă la rîndul lor pe brațe. Brațele, ce să facă, apasă și ele unde pot. Cînd domnul Răducanu și-a scris CV-ul pe site-ul prefecturii, s-a întîmplat fenomenul: responsabilitatea a apăsător pe umeri, umerii au apăsător pe brațe, iar brațele au apăsător pe tastatură. Și, cu apăsarea asta, au obosit repede. Exact cînd domnul Răducanu era să ajungă cu CV-ul la postul de la partid. Noi înțelegem că responsabilitatea uriașă a făcut ca lista

locurilor de muncă să se încheie prea devreme. Și, ca nu cumva să se creadă că dl Răducanu a avut doar serviciile pe care și le-a trecut în CV, nu puține, dar nici multe, venim cu rectificarea: a mai lucrat și la Comitetul Județean al PCR Timiș, unde a fost membru supleant. Domnule prefect Răducanu, tovarășe, de ce nu cereți ajutorul oamenilor cînd obosești? Să știți că nu le puteți face pe toate singur. Nici să vă demascați n-o să reușiți niciodată singur. De-aia sîntem aici, conțați pe noi și în viitor!

CV al PCR

Hamburghezul Năstase a mîncat cu poporul la Mall

Adrian, Dana și cu Mihnea au ieșit la sfîrșitul acestei săptămîni la Mall, unde: au mîncat cartofi prăjiți și au băut cola, după care s-au înghesuit la sala de jocuri pentru ca Mihnea să împuște și el ceva, nu numai taică-său. Contrar așteptărilor sale, se pare că

lumea nu prea l-a băgat în seamă pe premier, cu excepția cîtorva fițoși care l-au pozat cu telefoanele, restul uitîndu-se, normal, după gagici apolitice, bune de împerecheat. De abordat, l-au abordat doar cîteva persoane pe scările rulante, dar nu

ne-am prins dacă erau pesediști sau hoți de buzunare banali și apolitici. Bine că n-a intrat și la film: și-ar fi stricat ziua văzînd că mai sînt în țara asta și ecrane pe care nu apare.

Gina Megastore

Lupta politică din Brașov, ușoară ca un Fulga

Modelul de succes, de guvernare locală europeană din Vrancea, își găsește fideli implementatori pînă și în provincia mai puțin evoluată a Brașovului. Acolo, cetățenii sînt mai grei de cap, un pic mai tîmpi, astfel că e nevoie de doi Oprișani care să-i conducă spre societatea dezvoltată de tip focșănean. Cei doi, care nu prea au ajuns în stadiul superior de PSD, dar sînt de apreciat pentru eforturile depuse, se cheamă unul pe altul cu „băi, Georgică“, adică primarul Scripcaru de la PD, și „dom’ Bebe“, adică președintele Căncescu al Consiliului Județean, de la PNL. „Băi Georgică“ este un eminent specialist în lingvistică, lucrarea sa de seamă, „Bacalaureat“, fiind scrisă la numai 30 și ceva de ani. De asemeni, este mîndrul autor al unei epocale și senzaționale descoperiri de fisuri anale prin clădirile Brașovului. Acțiunile sale, în spiritul tezelor de la Focșani, se pot rezuma în următoarele exprimări. Către niște afaceriști: „Vom face licitație publică și vor cîștiga firme din Brașov, alea care spun eu“. Către niște zia-riști: „Observați că am schimbat mesele, așa că să nu mai scrieți pe ele“. Către niște civici de la Pro Democrația: „Eu v-am primit în casa mea, iar voi mă înjunghiați pe la spate“. Casa lui

este sediul Primăriei, în care civicii derulează un proiect stupid de consiliere a cetățenilor, iar înjunghierea are treabă cu o plîngere administrativă pe legea informațiilor publice. Fapt pentru care vor fi zburăți din casă. „Dom’ Bebe“ se luptă și el pentru a cîștiga stima lui Oprișan. Imediat după alegeri, a trîntit două bariere pe strada din fața Consiliului Județean, să n-o mai spurce pneurile de proletari. După care le-a arătat el lor, ălora

de la „Coaliția pentru un Parlament curat“, care au determinat excluderea unui amic dubios de-al său de pe listele PNL. „I s-a făcut o mare nedreptate, iar ca reparație l-am numit în Autoritatea Teritorială de Ordine Publică“, a grăit public Căncescu, satisfăcut că mămița lui i-a lăsat moștenire o instituție publică cu care să-și rezolve problemele de la partid. Fost fotograf amator cu însărcinări speciale pe la înghesuiala din

1989 și partener de afaceri pe un post de radio cu Gheorghe Fulga, șeful SIE, președintelui de la județ îi mai și fîșie o lampă. Nu-i prea sigur dacă se crede Darth Vader ori Luke Skywalker, însă e cert că pe Tîmpa a montat un ditamai laserul de vreo cîteva miliarde, cu un scop rămas nedescifrat. Asta-i mai lipsea Tîmpei, un laser. Că Primăria avea deja fisuri anale.

Fulga prin porumb

Culta noastră cea de toate zilele Sărut mîna pentru mesă!

Sanctitatea Sa Bartolomeu, Arhiepiscopul Constantinopolului și Patriarh Ecumenic, a efectuat săptămîna trecută o nouă vizită de lucru prin România, prilej cu care a ajuns și la Constanța, unde îl aștepta nerăbdător Teodosie, semi-omologul său de la Arhiepiscopia Tomisului. Vizită la Prefectură, Doctor Honoris Causa la Universitatea „Ovidius“, clătît ochii la un complex arheologic cam paradiț din județ, Radu Mazăre făcînd fețe-fețe pentru că nu a avut rezervare pe același rînd de jilțuri cu înaltele fețe bisericești. Dincolo de cuvinte a mai fost și dorința – neîmplinită, se pare – a fostului Șpagoveanu de a-și procura de la Sanctitatea Sa un rînd de proptețe care să-i servească în eforturile sale de a ridica Arhiepiscopia Tomisului la rang de Mitropolie. Asta ca strategie pe termen scurt. Căci pe termen mediu, lung sau exagerat de lung, în funcție și de Teoctist, rămîne, se știe, visul de a ajunge patriarh, via „mitropolit“. Revenind dincoace de cuvinte, trebuie să remarcăm formula cu care militarii ce au dat onorul au fost sfătuiți de Teodosie să răspundă cînd Sanctitatea Sa va fi spus (pe românește) „Bună seara!“. S-a lăsat cu repetiții, cu despărțiri în silabe, și-au torturat băieții coardele vocale pînă a ieșit un satisfăcător „Sărut mîna!“ – care sună, nu știu dacă vă dați seama, un pic ciudat cînd trebuie să-l strigi în gura mare. Bine că nu s-a nimerit de înviere, că-i punea să execute, săracii, și cîteva tîrșuri împrejurul bisericii.

Mihail Snagoveanu

Jocul cu biloiul rotund

Am aflat, cu deosebită mîhnire, că nepotul drag al președintelui Federației Române de Fotbal a fost trimis în judecată de procurori pentru consum și trafic de droguri. În greaua încercare, sîntem alături de Mircea Sandu și sperăm că nepoțelul o să primească o pedeapsă cît mai ușoară. De pildă, muncă în folosul societății, în cadrul Cooperativei.

Ayrton Vena

Terasa de vară nu-i ca iarna lui '89

Ole-ole, Ceaușescu nu mai e, să ciocnim paharele! Ce se-ntîmplă, în '89 ne-am luat rația de libertate, acum încă ne mai luăm trei-sfertu' de Cîlnău. Am ieșit atunci un pic în stradă, dar ne-am băgat repede la loc, să nu ni se răcească vinul în pahare. Și nici nu mai contează cine ne-a furat revoluția, important e să nu ne fure și la notă. Stăm și sprijinim

pereții tot așa cum sprijinea atunci nea Nicu zidurile. Dar măcar am aflat cine-a tras în noi: chelnerii. Pe care-i salută grupul manechinilor care beau doar apă plată cu spirt medicinal. Un fleac, ne-am cam pulit! Victoraș, să ai grijă de copiii din prună!

Mira Minovici

Lupu' își schimbă sexul, dar năravul ba

Atît a lucrat destinul la negru, adică în economia subterană a domnilor Tănăsescu și Blănculescu, pînă cînd doi tineri născuți în aceeași zi de 1 februarie 1978 s-au căsătorit. Dar reprezentantul Primăriei Sectorului 1 a considerat că simpla potrivire a zodiilor nu e suficientă pentru o căsătorie durabilă. Și uite așa funcționarul nostru, care după zodiacul chinezesc este un papagal cu hățuri cu ascendentul în maimuțoi cu pedale, a găsit de cuviință să completeze un certificat de căsătorie între doi bărbați. După cum se observă codul numeric personal este trecut greșit atît în certificatul de căsătorie cît și în livretul de căsătorie. Încă o

dovadă că destinul, ca și organul, nu știe carte. Organul competent de la starea civilă. Domnule premier, noi înțelegem că acum în campanie vă doriți cît mai mulți susținători, dar nu trebuie să fie toată țara ca dumneavoastră! Mie unuia mi-e frică însă ca ziarul nostru să nu fie din nou victima unei intoxicații. Cum? Păi, deontologic era ca eu, jurnalist serios, să investighez dacă tinăra proaspăt căsătorită este cu adevărat femeie. Adică să pipăi și să urlu: Nu este! Or, deși nu mi-ar fi displăcut deloc, trebuie să recunosc că nu am dus ancheta pînă la capăt.

Misogina Pistol

eric personal	11780201410016 S A A L L Z Z N N N N N C	Cod numeric personal	117802014131264 S A A L L Z Z N N N N N C
e:	ALESSANDRIU	Numele:	ALESSANDRIU
nele:	IRAGOS	Prenumele:	ISABELLA
f in:	BUC. SECT. 6 la data de 1978.02.01	Născută în:	CONSTANTA la data de 1978.02.01
nia:	ROMÂNĂ	Cetățenia:	ROMÂNĂ
	ALESSANDRIU PASCU - SORU	Filda lui:	CIUCA VALERIU
	ALESSANDRIU ROȘU - STEFANIA	și a:	CIUCA GEORGETA

ATE PRIVIND SOȚII	SOȚUL	SOȚIA
des concernant les époux	Epoux/Husband	Epouse/Wife
codul numeric personal	11780201410016 S A A L L Z Z N N N N N C	117802014131264 S A A L L Z Z N N N N N C
Numele de familie	ALESSANDRIU	CIUCA
Prenumele	IRAGOS	ISABELLA
Data nașterii	Anul / Année/Year Luna / Mois/Month Zia / Jour/Day	Anul / Année/Year Luna / Mois/Month Zia / Jour/Day
Date de naissance/	1978 FEBRUARIE 1	1978 FEBRUARIE 1
Date of birth	Localitatea / Localité/Place Județul / Dep.Co.	Localitatea / Localité/Place Județul / Dep.Co.
Loc de naștere/	BUCUREȘTI SECTOR 6	CONSTANTA CONSTANTA
Date of birth		
Numele de familie	ALESSANDRIU	ALESSANDRIU
după căsătorie		
Nom après le mariage/		
urname after the marriage		

Cu mâinile curat-murdare Cum se macină Munții Măcinului

Există oameni îndrăgostiți de munții Dobrogei. Da, măselele alea hercinice cariate care s-au fumat și s-au răstocit în ultimele miliarde de ani, despre care am învățat toți că sînt cei mai bătrîni munți românești. Există deci oameni care se duc să respire aerul cald al înălțimilor mici din Munții Măcinului. Există tot felul de microclimate pe acolo, zone de vegetație luxuriantă, cu liane, cu țestoase de talie mare. Culmea Pricopanului, de pildă, e un loc cu totul și cu totul special. Creasta era teribilă, unică în România, avea o formă complicată, o dantelărie de piatră. Am zis că era pentru că, evident, nu mai este. De cîțiva ani, cel puțin cinci cariere de piatră s-au deschis pe culme distrugînd-o aproape complet. Chiar de pe șoseaua care merge de la Mînistirea Celicdere către Măcin și de acolo către Cerna, se văd găurile din munte, deși, nu ați crede, zona este inclusă

într-un anumit Parc Național Munții Măcinului. La poalele acestei culmi exista și un lac natural de apă sărată. De cînd a început activitatea industrială în zonă, natura s-a supărat, sau s-a îmbolnăvit, și și-a retras lacul.

Dacă reclami asta, cum i s-a întîmplat unei persoane care a semnalat ce se întîmplă Agenției pentru Protecția Mediului din Tulcea, se poate întîmpla ca reclamația să ajungă la doamna Șopîrlă, directoarea. Iar doamna aceasta îți răspunde cu amabilitate: „Așa e cînd se duc oameni neavizați acolo și confundă eroziunea naturală a solu-lui cu carierele. Faceți deservicii țării dacă mai vorbiți așa!“. Da, doamnă Șopîrlă, se poate să te doară în fund de deserviciile pe care le aduci patriei dacă te doare sufletul pentru ce i se întîmplat naturii ei.

Ecologică Contra

Pătura de clasă

Lustruiesc trotuarul cu turul nădragilor de dimineața pînă seara și roagă trecătorii să le cumpere marfa. Se mai numesc și „păturari“, adică oameni care vind la păturică lucrurile din casă: o cană, un geam, un disc cu Jean Moscopol, o oglindă, dinții din plastic sau colacul de la WC, Hipazin expirat, dar încă bun pentru tensiune, Haloperidol pentru schizofrenici și Romparkin pastile „la juma' dă preț că sănătatea e mai bună dăcît toate!“

Molaru' lu' mă-ta mare

Dau un aspect dezolant arterelor Capitalei. Pe cei mai mulți „păturari“ îi întîlnești în tîrguri, la margine de trotuar în Piața Obor, Moghioroș și la ieșirea din București, spre Pante-limon. Sînt ca o mare familie, se cunosc între ei și se ajută. Cu o

răbdare vecină cu nebulia, zi de zi, de dimineața pînă pe-nserat, păturarii așteaptă în fața ple-durilor colorate, lăudîndu-și marfa: „Ia, poftiți la cîrje, avem și cărți bune, lustre și pantofi medicinali, cărucior pentru handicapați la doar 1.000.000 de lei“. Vînzătorii stau crăcănați deasupra produselor aranjate cu grijă. Poți să găsești orice între

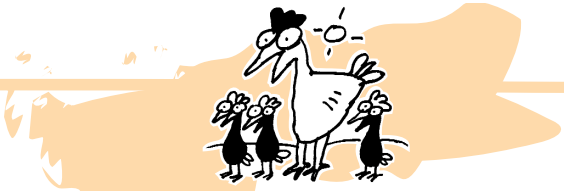
Secvență de la talcioc, acest Mall-ul Săracului, unde promoterii își îmbie clientela cu sloganul „Hai, neamule, la danturi / Care a mîncat fripturi!“

Orient Exces

În România, Oscarul se dă la tribunal. Că doar n-o să stea capră dîtamaî Cinematografia Română la pohtele vreunei găști de cinefili de doi lei. Cine e „Cine-matografia Română“? Evident, e vorba despre dl. Sergiu Nicolaescu. Acest Cinematografia Română al cinematografilei române a fost făcut de rahat într-o emisiune televizată de către un ziarist de origine română de la Deutsche Welle – secția română. O emisiune în care s-a povestit ba că Nicolaescu a fost răsfățatul regimului Ceaușescu, ba că, după 1989, a adus cinematografia autohtonă la sapă de lemn etc. Scos din mințile lui de răsfățat, Sergiu al nostru nu s-a oprit decît la tribunal, unde a deschis acțiune atît împotriva nesimțitului Peter Janku, cît și împotriva postului de radio Deutsche Welle. Să spună nenea judecătoru' dacă i-a plăcut filmu' *Mihai Viteazu* și, dacă da, să-l înfunde pe Peter ăla să nu se mai audă de el. Partea imprevizibilă a acțiunii celui mai talentat senator PSD este că, dacă incidentul datează de cîțiva ani, procesul se judecă în plină campanie electorală. Nici nu mai pomenim că ideea de a acționa pe cineva în instanță pentru că nu i-au plăcut filmele Tăticului filmului românesc este o lecție de democrație europeană. Pomenim doar despre încă un raport despre libertatea de exprimare pesedistă și de minunatul prilej de a confirma asta cu un proces cu însuși Deutsche Welle. Promitem că vă vom ține la curent cu evoluția acestui proces-oscar.

Cristina Daniela
MATEESCU

Deutsche
Orson Welles

Loc de retrocedat cu capul

La Văcărești, Guvernule, porc ești

Probabil cel mai mare abuz în materie de proprietăți confiscate de comuniști și neretrocedate de iliești este așa-numitul complex Văcărești din Capitală. În 1988, buldozerele au ras în zona Văcărești casele a peste 500 de familii, Ceaușescu urmărind să toarne în locul lor un imens lac și un parc de distracții pe o suprafață de 250 ha. În 1992, proprietarii respectivelor case au fost despăgubiți cică de către stat. Adică au primit pe cîte o casă bani cît să-și ia un frigider. Pentru terenurile afe-rente gospodăriilor confiscate de comuniști, li s-a oferit în 1992 de către stat despăgubirea de 2,50 lei pe metru pătrat, sub prețul unei pîini în acea pe-rioadă. Normal, proprietarii au refuzat o așa ofertă generoasă, mai ales că terenurile erau libe-re și se puteau retroceda în na-tură. Au făcut mii de memorii la Guvern și în final acesta a luat o decizie. Pentru că e vorba de Guvernul Năstase, normal, de-cizia nu a fost nicidecum favo-rabilă proprietarilor. Printr-un contract de concesiune pe 49 de ani, Ministerul Apelor și Pro-tecției Mediului a dat pe tavă o halcă de 182,99 ha firmei SC Royal Corporation SA, deși statul

nu avea drept de proprietate asupra zonei Văcărești. Pe acest teren, care e revendicat de pro-prietari, urmează să se constru-iască un nou cartier ANL, con-form Planului Urbanistic Zonal inițiat anul acesta de Primăria Municipiului București. Cazul nu e singular. Vă spuneam anul trecut să nu vă mutați în car-tierul ANL din Bucureștii Noi

întrucît casele de acolo sînt ridi-cate abuziv pe un teren naționa-lizat de comuniști și revendicat de fostul proprietar. Se vede că a devenit o obișnuință să se con-struiască cartiere ANL pe tere-nuri revendicate, neputîndu-se vinde apoi decît construcțiile, nu și pămîntul de sub ele. Dacă se adevereasc zvonurile de la Strasbourg, statul român va avea

de plătit despăgubiri pentru tărășenia Văcărești vreo 500.000.000 de euro. Cu banii ăștia se putea face un nou oraș, poate chiar și o nouă țară, ca să nu mai spunem că de cumpărat un Guvern Năstase sigur ajun-geau.

Alexandru CĂUȚIȘ
alexandrucautis@catavencu.ro

descopery

Faptele pilduitoare ale jurnalistului Radu Pascal

A fost descendentul unei ilustre familii de boieri argeșeni, cu moșii în Buteasa. La vârsta de trei ani va fi deportat cu părinții, într-un lagăr din Germania, deoarece familia refuză să aprovizioneze armata lui Hitler. Vor fi eliberați de trupele americane. Un soldat uriaș i-a zămbit și i-a întins o ciocolată. De atunci, pentru Pascal, numele Americii a devenit sinonimul ciocolatei. A ajuns ziarist la *Lumea* și a călătorit în locuri unde nu visa să ajungă mintea românului. Luna mai a neuitatului an 1989 îl găsește la Phenian, în Coreea de Nord, împreună cu Viorel Sălăgean. Pe 20 mai, premierul Chinei decretează legea marțială. China e la doi pași. Simte eveni-mentele care aveau să se precipite, cu acel extraordinar fler al ziariștilor, care valorează cît cel de-al șaselea simț. Obține viza chinezească prin ambasada RSR de la Phenian. Ajunge în Beijing, pe 4 iunie. Piața Tienanmen fierbe. Vede formațiunile de soldați care rup rîndurile și încep să tragă fără avertisment. Uriașa masă de protestatari intră în panică. Oamenii cad cu sutele, iar alții se predau și se aruncă cu fața la pămînt. Când este strivit de grosul mulțimii care se calcă în picioare și Sălăgean se întoarce să-l ajute, Pascal îl roagă să fugă, ca măcar unul dintre ei să scape viu. Este salvat de un băiețel, care îl cară la spital cu bicicleta, așezat pe cadru, în timp ce în depărtare mai răsună încă împușcături răzlețe. Din spital este adus în țară, în cel mai desăvârșit secret, cu ajutorul personalului ambasadei noastre de la Beijing. Va fi operat la Spitalul Militar, cu fractură de col femural. După revoluție i se propune demnitatea de ministru de Externe, pe care o refuză elegant. Moare la datorie ca jurnalist, profesiune pe care n-a trădat-o niciodată. În urma lui rămîne un premiu, care îi poartă numele, acordat ziariștilor specializați pe probleme de politică internațională. După câteva ediții, premiul s-a rătăcit undeva, pe întortocheatele cărări ale tranziției.

Papaya de la Roma

Gabriel Drogeanu a parcurs textul de mai jos și bine a făcut.

Vă poate spune, cu cuvintele lui, ce vă așteaptă: o lectură incitantă și o nouă perioadă de austeritate. Pe scurt: pentru că a prins-o cu naționalizarea-n sac, Curtea de Arbitraj Internațional de pe lângă Banca Mondială va condamna România la plata unor despăgubiri de sute de milioane de dolari către americanii de la Noble Ventures. Ovidiu Mușetescu știe de ce. Aflați și voi, că-i super-ofertă!

Cum i-a naționalizat Mușetescu pe americani în folosul rușilor, dar pe banii noștri

Dasvidania sau good-bye?

În iunie 2000, muncitorilor de la Combinatul Siderurgic Reșița li s-a oferit o șansă: șansa de a învăța, de la americani, limba engleză pentru afaceri, dar bieții monogloți nu au făcut altceva decât să repete la nesfârșit limba română pentru a face greve. În aprilie 2004, printr-o ordonanță de urgență, reșițenilor le-a fost băgată

pe gât binecunoscuta limbă rusă, al cărei proprietar este holdingul TMK, cu sediul la Moscova. Prețul tranzacției: 1 euro. E prea puțin? Nu, căci, probabil, atât valorează România în ochii rușilor. Dasvidania America, welcome Rusia!

Cu nașul național la psihiatru internațional

Nașul este, în acest caz, statul

român, iar psihiatrul – Curtea de Arbitraj Internațional de pe lângă Banca Mondială. În perioada 4-9 octombrie, la Washington au avut loc audieri în cazul procesului intentat statului român de către Noble Ventures. Fiecare dintre părți a venit la Washington cu câte o armată de avocați și martori. Mușetescu a venit, în calitate de martor, cu amanta, mai exact, cu consiliera personală, poate prea personală, pe nume Ioana Pantazescu. Cei trei arbitri internaționali (un englez, un francez și un neamț – nu, nu e nici un banc!) au ascultat cu atenție declarațiile celor două tabere. Partea română a trebuit să explice pe ce s-a bazat atunci când, în 2001, a (re)naționalizat penal și anticonstituționalizat pur și simplu un combinat cu proprietar american, privatizat de FPS-ul lui Radu Sârbu în iunie 2000. Noble Ventures a trebuit să dea explicații de ce nu și-a îndeplinit obligațiile contractuale și așa mai de-

parte. Reparațiile cerute de americani se ridică la 343 de milioane de dolari, ceea ce nu e de colo nici măcar pentru un stat corupt, așa cum este cel condus de șefii lui Mușetescu. Sentința se va da în februarie 2005 și, mai mult ca sigur, statul român va fi condamnat. O singură necunoscută mai rămîne în această ecuație a privatizării naționalizate: suma pe care statul o va plăti. Specialiștii spun că este foarte probabil ca aceasta să se cifreze undeva între 50 și 100 de milioane de euro.

Un tratat bilateral tratat unilateral

Adrian Năstase era ministru de Externe în 1992, când și-a pus semnătura pe Tratatul bilateral româno-american de protecție a investițiilor. În 2001, când era deja prim-ministru, Adrian Năstase aproape că uitase cum arată propria semnătură. De fapt, nu uitase, dar îi convenea să se poarte

astfel, ca și cum ar fi uitat cum îl cheamă, cu o privatizare făcută de regimul trecut. Cel care vînduse CS Reșița fusese FPS-ul lui Radu Sârbu și pentru PSD-ul condus de Năstase ar fi fost îngrozitor ca această privatizare să fie una reușită. În contractul dintre FPS și Noble Ventures a existat o clauză privind reeșalonarea datoriilor CSR către creditorii/furnizorii și americanii condiționaseră viitoarele investiții pe care le-ar fi făcut de acordarea acestor reeșalonări. Aceste reeșalonări nu au mai avut loc niciodată pentru americani. Mai mult decât atât, statul pesedist român a hotărît, în 2001, transformarea datoriilor în acțiuni, fără ca proprietarul american să aibă vreun drept de preferință în cumpărarea acestora. Așa s-a scris naționalizarea CS Reșița, spre bucuria sindicalștilor care au ieșit în stradă, strigînd: „Olé, olé, americanii nu mai e!”.

Mușetescu, un antiamerican admis în NATO

Pe 29 iunie 2001, Ovidiu Mușetescu, șeful APAPS, s-a întâlnit cu cîțiva delegați ai sindicatelor Vatra – CSR, Cartel Alfa și Metarom, pentru a încerca să rezolve criza de la Reșița. Alături i-a stat, și de această dată, amanta, pardon, consiliera personală, poate prea personală, Ioana Pantazescu. Americanii de la Noble Ventures nu au fost invitați, în schimb, au fost drastic înfierăți. „Atîta timp cît combinatul este condus de Michael McNutt, salariile nu vor putea fi plătite” sau „Dacă îl mai lăsăm pe acest individ să aibă acces în combinat și să ne păcălească cu soluțiile sale revoluționare, e posibil să nu mai găsim nimic prin combinat” sau „Trebuie să le luăm jucăria americanilor!” – toate aceste expresii au ieșit din gura lui Mușetescu precum cojile de sămîntă – să-

mîntă de scandal, bineînțeles. Amanta Pantazescu nu a deschis deloc gura – poate că nu era nici locul, nici momentul, așa cum nu avea să fie nici trei ani mai târziu, la audierile din octombrie 2004, de la Washington.

De la ruși vine Guvernul Năstase

Contractul cu Noble Ventures a fost reziliat în 2002. De atunci și pînă în aprilie 2004, Guvernul s-a tot gîndit cum ar putea face rost de 1 euro. Problema le-a fost rezolvată de grupul moscovit TMK. Pentru acest singur euro, rușii au obținut tot ce nu au obținut americanii pentru 2 milioane de dolari și investiții de alte 67 de milioane. Cu acest unic și foarte simbolic euro, rușii au intrat în posesia pachetului pe care APAPS îl deținea la CS Reșița. Pesemne că acest euro nu este unul oarecare, din moment ce statul s-a hotărît să anuleze datoriile bugetare acumulate de combinat, în valoare de 37-38 de milioane de dolari. În plus, toate acțiunile judiciare și extrajudiciare, respectiv toate acțiunile de executare silită împotriva CSR vor fi suspendate. Acum e clar de ce statul a fost dat în judecată de americani?

Epilog penal în pronunțare

Exact cum spuneam, în urma procesului de la Curtea de Arbitraj Internațional de pe lângă Banca Mondială, este practic imposibil ca statul român să scape cu fața curată și buzunarul nederanjat. Precedentul acesta va fi cu atît mai periculos cu cît mai există și alte cazuri similare (Tepro, EDF, ETC) care ar putea deveni usturătoare pentru stat. Cît privește soarta penală a lui Mușetescu, aceasta este foarte tristă, mult mai tristă decît un Mușetescu treaz (pînă-n orele 12).

Biroul de Investigații

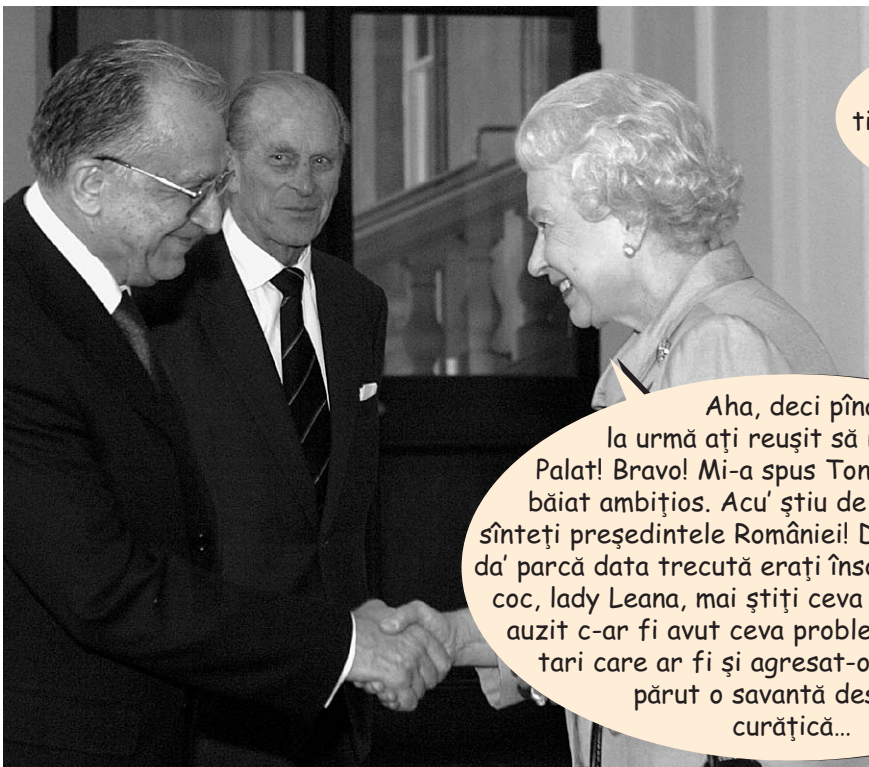
codrul bunelor maniere

Dumitre! Ioane! Dă-ne vilele!

Într-o atmosferă prietenească, destinsă, domnul director al Regiei Naționale a Pădurilor, doctor inginer Ion Dumitru, a făcut o declarație fulminantă: „Mă număr printre cetățenii acestei țări care se bucură de o atenție specială din partea săptămînalului *Academia Cățavencu*, care, în lipsă de subiecte serioase față de persoana mea, descoperă la fiecare ediție cîte o vilă pe care aș avea-o în proprietate. Prin acest anunț, doresc să fac publică decizia mea de a dona *Academiei Cățavencu* toate vilele personale descoperite în această manieră tipică de birfe, șmenuri, șușanele”. Prin acest articol, subsemnatul, reporter E.I., doresc să fac public faptul că doctor inginer Ion Dumitru se va prezenta săptămîna aceasta la redacția *Academia Cățavencu* pentru a dona două vile: una în Tîrgoviște, pe strada Cîmpulung, mai încoace

de monument, cu teren de sport, și una în satul Tătărăni, tot de Dîmbovița, cu livadă. Mulțumim pentru faptul că există, domnule doctor inginer, dacă nu ați existat, nu ați realiza că: 1) ați strîns bani din salarii mici pentru clădiri de neam prost; 2) ați ajuns șef al Regiei Pădurilor pentru a vă prinde *Academia Cățavencu* urechile. Și cum o bucurie nu vine niciodată singură, vă anunțăm, și pe această cale, faptul că locul unu eligibil la Dîmbovița v-a murit. Năstase v-a mutat pe patru la Camera Deputaților. Domnule doctor inginer, e nasol. Ca să vedeți, însă, că sîntem mai omenoși ca întiul pesedist al țării, noi vă lăsăm să ne îngrășați gazonul pentru elefanți și să îngrășați elefanții pentru șerpi.

Eugen ISTODOR

Aha, deci pînă la urmă ați reușit să intrați în Palat! Bravo! Mi-a spus Tony că sînteți un băiat ambițios. Acu' știu de unde să vă iau: sînteți președintele României! Domnule Ceaușescu, da' parcă data trecută erați însoțit de o doamnă cu coc, lady Leana, mai știți ceva despre dînsa? Am auzit c-ar fi avut ceva probleme cu niște militari care ar fi și agresat-o. Păcat! Mi s-a părut o savantă destul de curățică...

Umbra lui Ceaușescu la Londra, Ion Iliescu, mîndru că Regina Angliei i-a răspuns oficial la incomoda întrebare: „Mai neim iz Gion. Uat taim iz, madam?”

Vaai, ce surpriză frumoasă: plicul înrămat cu primul meu comision! Ia, ce scrie? Deci, ...februarie '90... Se adeverește prin prezenta că domnul... este împuternicit de domnul Dan Ioan Popescu să privatizeze unitatea de alimentație publică numărul... din Piața... așa... și s-o transforme în videotecă și gogoșerie cu dozator TEC". Și uite, al dracu', nu mi-a dat decît 5.000 de lei pentru chestia asta! Ce vremuri... Cu găinari d-ăștia m-am chinuit eu ani de zile, pînă să fac primul miliard!

Dan Ioan Popescu, omul prea plin al Culturii românești a comisionului

Bă băieți,
hai că m-ați prins în
toane bune! Păi, vă gîndeți voi,
doi pîrliți miniștri de Externe ai
unor state din Balcani, că o să vă
pozați de gît cu viitorul prim-
ministru al României?

Flancat de omologii săi din Bulgaria și Serbia-Muntenegru,
îl vedem pe Mircea Geoană, un candidat care are șansa unică
de a ajunge prim-ministru întrucît pentru această funcție
nu trebuie să fie ales direct de cetățeni

Cîtiva ofițeri au comis o cramă cu premeditare

Cei cu memoria bine lucrată la sală (de lectură) își mai aduc aminte, poate, cum am celebrat anul trecut vestea că stagiul militar obligatoriu va fi lichidat fără milă. Am publicat o duzină de vile ale unor colonei din Ardeal, ridicate exact de brațul vinjos și fără putință de împotrivire al răcanilor „obligatorii”. În final, nu s-a mai abrogat nimic, iar coloneii de care scriam au ieșit cu toții la pensie. Deh, era cît pe ce să zicem că noi le-am făcut felul, însă adevărul e că pensionarea (cu salariile compensatorii incluse, evident) a fost mai degrabă un „ia d-aici, că-i superoferță și nu te bag la bulău”. Îngrijorător de bine este faptul

că toți cei despre care am scris (coloneii Ivășchescu, Sava, Filip, Tudorachi, Sima) au dosare penale în lucru pentru că au jecmănit Armata. Absolut enervant e că procurorii se trag de șosete cu făptuitorii și încearcă să-i scoată la mal, mai uscați și mai curați, doar cu niște despăgubiri. Am aflat recent și de ce coloneii sus-scriși dorm liniștiți. Din pricina vinului! Ca să înțelegeți mai bine efectul vinului asupra somnului, urmăriți firul. Colonelul Sava de Alba, pe vremea cînd era șef de unitate militară, stătea la un sprîț cu afaceristul local Itul Franți. Cînd bea ei mai bine, Itul îi spune lui Sava cam așa: vezi vinoteca asta de lîngă unitatea ta? Cît îmi ceri ca răcanii tăi să o păzească, pen' că am vinuri de colecție la beci. Întîm-

plarea face ca Itul să deguste apoi vreo opt luni de pîrnaie, timp în care vinoteca a rămas la discreția băieților lui Sava. Ieșit de la bulău, Itul a constatat că vinurile s-au topit, așa că a făcut „riclamație” la comisarul de poliție Milu Todea, a cărui primă măsură a fost să-i ia pe soldați și să le administreze niște masaje indiene cu pulanul. Totul a degenerat într-un scandal demential, în care Ministerul Apărării Naționale, în colțul roșu, și Ministerul de Interne, în colțul albastru, și-au cărat cîteva duzini de pumni în cap. În final, locțiitorul lui Sava și comisarul Milu, care n-a înțeles nimic din toată treaba, sînt puși pe liber. Bine, bine, dar care e poanta cu vinurile!? Poanta e una și bună: vinurile de colecție de la Alba au poposit pe mesele, în paharele, în gîții și apoi în burdihanele unor generali din

Băi,
Georgică, cred că te-nțe-
leg, ca sexolog am străbătut
vaginele țării în lung și-n larg. Și, tot
ca sexolog, am înțeles că am șanse mari
să mă alegă lumea senator sau deputat
pentru că românii votează cu or-
ganele sexuale și, uneori,
chiar cu curu'.

Bebe Sexologu' și George Pruteanu au ajuns la aceeași concluzie
studiind în domenii diferite: limba noastră-i o comoară

dosarele chi **xxl**

Statul Major General. În cazul în care vă întrebați încă de la începutul textului cum s-au putut pensiona totuși coloneii avînd dosare penale, lucru de-a dreptul penal, trebuie să știți că la Departamentul de personal al SMG șef este generalul Petre Barangă. Îndrăznește cineva să ghi-cească cu ce s-a lubrifiat de-a lungul timpului intestinul gros al domnului general?

Iliescu și-a băgat picioarele în listele electorale

Alesul tuturor românilor care l-au votat președinte a recunoscut miercuri, 20 octombrie, la emisiunea *Starea națiunii*, de pe TVR 1, că a fost de acord cu includerea anumitor persoane pe listele electorale. Tras de limbă de realizatorul Horia Grușcă dacă și-a dat cu părerea în întocmirea listelor PSD, Bunicutza a răspuns fără să clipească: „Am acceptat. Nu întocmirea listelor, eu spun despre oamenii asupra cărora am fost consultat și pentru care mi-am dat acordul în legătură cu includerea lor pe liste”. Ca de obicei, trebuie să citim exact pe dos spusele președintelui. Iliescu nu s-a consultat cu nimeni cînd și-a impus pe liste propriii oameni. Așa se face că intervenția președintelui a anulat rezultatele alegerilor preliminare, iar în cele din urmă Năstase a fost pus în fața faptului împlinit. Numai cine n-a vrut, de la Cotroceni, nu s-a băgat pe liste. Bunăoară, Dan Iosif a ținut cu dinții să candideze, mai ales că i se pregătea suspendarea din funcția de președinte al Consiliului Național al Blocului Național al Revoluționarilor-1989, ceea ce s-a și întîmplat, la sfîrșitul săptămânii trecute. Acum va candida pe locul doi la Giurgiu, pentru Camera Deputaților. Corina Crețu, purtătorul de șoa-ve al lui Iliescu, a fost impusă pe

Alexandru Vărzaru ar vrea să aibă puteri paranormale

ca să-i pedepsească pe răii din articolele de mai jos:

- pe coloneii din armată care și-au făcut vile cu soldații;
- pe Ion Iliescu care a pus-o cu minuța lui bătrînă pe Rodica Stănoiu pe lista de Senat a PSD;
- și chiar pe Mircea Geoană care a strîns bani din contracte nefericite pentru țară.

locul patru pentru Senat, la București. Claudiu Iordache, purtătorul de chelie al președintelui, a vrut și el în Parlament și a fost parașutat pe locul doi la Timiș, pentru Senat. Octavian Știreanu a fost salvat cu frumusețe loc întâi la Buzău, pentru Camera Deputaților, după ce la preliminară a căzut ca baliga pe dinapoia bizonului, de pe liste. Și nu în ultimul rînd, Rodica Stănoiu a fost pusă și ea pe locul întâi la Senat, pe listele județului Olt, ca să nu zică Ceaușescu că a murit ca prostul și că n-are cine să-l reprezinte.

De unde provine depozitul în valută al lui Geoană. Scenariu

175 de mii de dolari. Și așa pare mult. Economii din salariul de ambasador al lui Mircea Geoană. Bani sunt plasați pe piața americană, în titluri participatiuni și într-un cont curent. În fond, suma poate fi de vreo 20 de ori mai mare. Totul a început în august 1997, cînd ambasadorul Mircea Geoană a declarat pentru *Armes Sales Monitor* că România vrea să-și dezvolte capacitățile militare. Atunci, Geoană a avut primul contact cu compania Lockheed Martin, în vederea semnării unui contract pentru radare, de 82 de milioane de dolari. În 2000, România a semnat cu compania Lockheed Martin un alt contract de 55 de milioane de dolari, cu garanții

guvernamentale, pentru „Sistemul Meteorologic Integrat Național”, codificat SIMIN, prin Romica Tomescu, fostul ministru al Mediului. Pare-se că aranjorul contractului a fost tot Geoană, alături de Ionuț Costea, cumnatul său, fostul președinte al Comisiei interministeriale pentru garanții guvernamentale, până în anul 2000. În ședința de Guvern din 6 septembrie 2001, s-a hotărât ca echipamentele SIMIN să fie scutite de la plata taxelor vamale de import și a comisionului vamal. Interesant este că pe 30 ianuarie 2003, William H. Lash III, subsecretar de stat la Departamentul Comerțului al SUA, a declarat la București că Lockheed Martin a semnat un contract comercial de 46 de milioane de dolari, garantat de Guvernul României, pentru SIMIN. „Ca un prim pas, un contract comercial de 46 de milioane de dolari a fost acordat Corporației Lockheed Martin din Bethesda, Maryland, pentru a integra tehnologia de predicție meteorologică”, a zis Lash. Declarația lui Lash poate fi găsită pe site-ul oficial al Ambasadei Statelor Unite la București. În aceste împrejurări, ne întrebăm unde a dispărut diferența de 9 milioane de dolari și cine a împărțit-o. Și chiar dacă Lash nu a înțeles bine despre ce este vorba, rămâne suspiciunea că cele 5 milioane de dolari, din valoarea contractului SIMIN, reprezentând comisionul, au fost înșfăcate de cine a contactat primul compania Lockheed Martin.

Biroul de Investigații

Traiane,
maică, io te-aș vota, că te văz
om hotărît. Da' auzii că ai vîndut flota,
ai colaborat cu Securitatea, iar acum, mai
nou, l-ai jicnit pe premierul franțuz, Farfaren.
De unde știu toate astea? Ei, mi-a zis mie niște
oameni care i-am votat eu mai de demult... E niște
hoți și mincinoși, da' ei ne-a desființat vizele
pentru Uniunea Europeană, unde io n-o
s-ajung niciodată, maică, că-s femei în
etate și nu mai mă pot apleca
după căpșuni.

Traian Băsescu încercînd disperat să salveze de pe trecerea
de pietoni o bătrînă grav accidentată de mașina
de dezinformare pesedistă

România, țară de păcat

- indexul evenimentelor mondene -

Surpriză! El e sponsorul Țiriac!

Andreea Marin l-a prezentat părinților săi pe Ion Țiriac. Prezentarea trebuie să fi decurs astfel: „Dragii mei, el este Ion Țiriac. Cîte miliarde ziceați că aveți datorie la întreținere?”.

Adi, bile de poveste

Dezmințind că a tras cocaină pe nas, Adi Mutu a declarat c-ar fi luat niște pastile pentru potență. Cel mai probabil erau, de fapt, niște biluțe de potență, d-alea din „Space”, ca să nu mai zică Laura Andreșan că Mutu e praf și pulbere la pat!

Atenție: cad blonde!

Gina Pistol se antrenează intens pentru a sări cu parașuta. Persistă cîteva nelămuriri: cum o cheamă pe parașută și dacă e o aterizare la punct fix, în brațele unui milionar.

Sase-sase: șah-mat!

Malvina Popa, prezentatoarea rubricii *Meteo* de la TVR, a declarat: „Șahul este sportul pe care l-am practicat și studiat în copilărie, pentru că îmi puneam mintea și imaginația la încercare”. Cred și eu: toată școala generală a studiat piesele alea, întrebîndu-se cum dracu’ să faci poartă-n casă c-un nebun alb și o regină neagră.

Aș da Aprille de la mine...

Ca să arate cît e el de bazat, Adrian Copilu’ Minune de Vito a intrat pe scenă cu motocicletă, la un spectacol de la Polivalentă. Cred că era o mică motocicletă Aprilla din aur, care trăgea lănțicul după ea.

Supărare, supă mare...

Jurnalul național ne anunță că Virgil Ianțu își consumă energiile negative gătind. Excepțional! Cică atunci cînd e nervos, sparge toate ouăle din casă în tigaie, iar cînd fierbe de supărare, face cartofi prăjiți și dă foc la bucătărie.

Să rîdem cu Romică Tontu’!

Romică Țociu a accidentat mortal o gîscă. E un accident mic, pe deplin meritat: dacă Țociu era un comic serios, ar fi umplut de sînge o vacă și-ar fi ajuns și el la *Știrile de la ora 5*.

Pastil Șeicaru

Localul bălan

Bucătarul, sîrbul, soția lui și Taverna sîrbului

De *Taverna Sîrbului* din Sinaia ați auzit probabil cu toții. Dar avem *Taverna Sîrbului* și aici, în București. Nu vă lăsați induși în eroare de titulatura de tavernă. Localul este situat în apropiere de Antena 1, în zona șoselei București-Ploiești. Înainte de a vă spune cît e de bună mîncarea sîrbească, o să vă spun că la intrare am dat nas în nas cu ministrul Duvăz. Așa că, domnilor bucătari, stați liniștiți, nu e vina

dumneavoastră că nu mi-a tihnit mîncarea. După ce-am sughițat cu Duvăz, deschid meniul și pe prima pagină fac cunoștință cu bucătarul sîrb care se află în spatele isprăvilor culinare: un gealat ras în cap care mă privește fix, scrișnind din dinți. Figura ăstuia mă înspăimîntă și mă mai controlez de cinci ori în portofel înainte să comand. Cu sîrbi ca ăsta nu e de glumit. Interiorul m-a impresionat de asemenea

plăcut. Sălile erau foarte spațioase și înalte. Cînd sala de la parter e foarte înaltă, partea bună e că ai de urcat foarte mult pe scări. Iar mie tocmai asta mi-a plăcut, pentru că în fața mea, pe scările astea, urca unduind domnișoara care mă conducea către masa mea. Și vă dați seama și voi cam cum arată o domnișoară care te conduce la masă. Din înaltul tavanului atîrnă mindru un steag sîrbesc. Mă gîndesc

Monica Bîrlădeanu, o vedetă din România care a verificat în America bătrîneasca zicală „Fie box-office-ul cît de rău, tot mai bine-i la B1!”

Mulțumesc regizorului meu american că mi-a distribuit gamba într-o mega-producție, scenariștului pentru că s-a gîndit la tusea mea cînd a caracterizat personajul feminin și actriței titulare al cărei umăr drept l-am dublat din spate în secvența cînd zicea ea „Hello, Bobby!”.

Monica Bîrlădeanu, o vedetă din România care a verificat în America bătrîneasca zicală „Fie box-office-ul cît de rău, tot mai bine-i la B1!”

Vacanța Mare, trupă de umor care vinde cea mai bună marfă pentru telespectatorii români aducători de rating: căminul cultural

O parte a presei s-a grăbit, ca fata mare la măritat, să-i anunțe, excitată, succesul. Dar iată că Monica s-a întors în România cu geamantanul între picioare, fără vreo statueta în buzunar, în afară de cele cîteva cumpărate cu 5 dolari din bazar, suveniruri pentru colegii de la B1 TV. Se pare că decizia ei bruscă de a părăsi America tuturor posibilităților sponsorilor survine ca urmare a unei vizite bine simțite a lui Bobby P. la locul faptei. Care P. ar fi convins-o să revină dracului odată în cuibșorul lipsit de glorie internațională, dar extrem de călduț, din strada Crîngului, nr. 2 (în Primăverii, la cîteva vile de cea a lui „Micky Le Bakchich”, pentru amatorii de geopolitică). Acestea fiind zise, noi așteptăm, plini de emoție, revenirea Monicăi pe sticla de la B1 TV. Sîntem curioși dacă mai știe să prezinte românește, după toți producătorii ăia americani cu care a stat ea la McDonald’s.

Sinceritate, iubirea mea

Ioana Băsescu a primit instrucțiuni serioase să-și țină gura. „La Ilie-n poartă e-o pisică moartă, cine-o rîde și-o vorbi (cu presa) s-o mănînce coaptă”, spune fata cea mare a primarului de cîte ori se apropie de ea vreun jurnalist. Atîrnă în continuare de mîna lui Bodo, oriunde ar cînta proconsulii. Dar atunci cînd o pîndește pericolul de a-i fi consemnată vreo vorbuliță perlată, începe caraghios un de-a v-ați ascunselea printre mese și scaune, un joc de glezne care-i lasă muți de

dacă nu cumva încalc vreun embargou cumpărînd mîncare de la domnii aceștia; sper să nu se supere americanii. Pentru un plus de exotism, meniul este redactat în principal folosind grafia chirilică. Am apelat la cunoștințele mele de limba rusă de pe vremea cînd urmăream campionatele mondiale la ruși și am constatat că una scria cu caractere chirilice și cu totul alta transliteraseră ei în denumirile felurilor de mîncare. Una o fi denumirea științifică și cealaltă denumirea populară. Devine clar că e numai pentru cunoscători. Dar oricum am scrie-o – sîrbește, latinește, românește – mîncarea e

năuceală pe cei din preajmă. „Eu sînt sinceră și se interpretează greșit”, s-a justificat Ioana unei amice de care s-a bușit în timp ce fugea capie prin sala în care formația lui bărbatu-său urma să cînte. „Gura mea e-nchisă cu lacăt”, a mai bodogănit ea în timp ce vira către un dulap după care și-a dat seama că s-ar putea ascunde eficient, pînă trece primejdia reportofonului.

Garcea-parcea și oltenii

Nu e nevoie să bați străzile din Sadova pînă le-nvinețești. Un localnic căruia să-i sară țandăra dacă-i pomeniști de celebrul său consătean Mugur Mihăescu poți dibui chiar la primul colț de uliță. Și nu, nu e cazul să-l zgîndări prea mult pe bietul om, atrăgîndu-i atenția că nu e chiar atît de cretin pe cît s-ar fi convenit să fie,

dacă ai fi crezut că umorul mîrlănesc și noduros al lui Garcea își are ca sursă de inspirație tragicomicele realități locale. El o să se enerveze oricum dacă o să priceapă că tu te holbezi cu înțeles la fețele scâlîmbe ale personajelor pe care le interpretează Mihăescu și colegii lui. Și-o să-i sară muștarul pe tavan dacă o să-i dai de înțeles că ai crezut ca fraieru’ că Oltenia lu’ Garcea ar avea legătură cu Oltenia lui. „Fi-i-ar capu’ chel al dracu’”, înjură printre dinți sadovenii cu care intri în vorbă și le amintești de celebritatea lor locală. Și se apucă să-ți povestească că individul’ care le strică faima în lume tot o să-și ia o papară de-o s-o țină minte pîn’ la moarte, cu prima ocazie cînd o mai călca în comună cu Porsche-ul ăla bengos, de neam prost, pe care și l-a luat.

Veninul și cînepa

Drept la replică

Săptămînalul *Academia Cățavencu* a publicat, cu trei numere în urmă, o serie de afirmații despre fiul meu cel mic, Mihnea. E dreptul *Academiei Cățavencu* sau al oricărui mijloc de informare de a scrie liber despre ce dorește. Dar o minimă deontologie profesională ar trebui să conducă la verificarea informațiilor publicate. Astfel, s-ar fi aflat că Mihnea are numai 11 ani (și nu 14, cum se precizează în articol) și că, în săptămîna 28 septembrie – 4 octombrie nu a părăsit Bucureștiul. Deci, nu avea cum să fie la Predeal, în locația indicată de *Academia Cățavencu*. De altfel, la noi în familie, nici unul dintre copii, la această vîrstă, nu a frecventat sau frecventează astfel de locuri.

În speranța că articolul în cauză a reprezentat doar o eroare jurnalistică și nu o încercare de a ne ataca familia în preajma campaniei electorale, vă solicit publicarea acestui drept la replică.

Vă mulțumesc,

Dana NĂSTASE

LEGENDĂ:

XXXXX ca la mama acasă;
XXXXX ca la tata acasă;
XXX ca la mine acasă;
XX ca la mă-sa acasă.

☺ ieftin ca braga;
☺☺ caută-te-n buzunar înainte de a intra;
☺☺☺ e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de ris;
☺☺☺☺ numai dacă te invită cineva care plătește.

♣ poți să și adormi;
♣♣ curățel;
♣♣♣ ai grijă pe unde pășești;
♣♣♣♣ n-ai putea să mai rabzi?

Bursucul gastric

e lung pămîntul, ba-i destrăbălat!

Politica, o melodie de dînșii inventată

Cînd am zărit un cort de campanie plantat în fața C.C.-ului (= Senatului, pentru cei dintre dumneavoastră care au deschis mai tîrziu televizoarele), imediat m-am gîndit la cele două posibilități: a) sătul de atîtea discuții în contradictoriu cu senatorii din grupul PD, despre Adi Mutu și Laura Andreșan, Nicolae Văcăroiu dă o petrecere monstru, în pijamale, cu Adi Copilu' de Vito Minune, 50 de navete de Scandic și prietenii lui din armată; și b) în sfîrșit, Senatul se află sub asediu și armata a trecut încă o dată de partea poporului. La o privire mai atentă, am descoperit însă faptul că (vineri, săptămîna trecută) la intrarea în cort era proțăpită strategic o mini-fanfară, care băga din toți bojocii arii celebre din muzica electorală de estradă și pahar. Și doi: că înăuntru au intrat tiptil

Mona Muscă, Robert Turcescu, Bittman și Petroșel de la Holograf, Cotabiță și Pocorschi de la VH2, colegul nostru Ioan T. Morar, precum și o sumă de ziariste foarte tinere, care nu făcuseră armata. La care adaug faptul că, în cort, se dădea cu mici de la „Cocoșatu” în popor – chestie care limita puțin opțiunile. În fine, m-am lămurit singur (ia cu muștar, tată!): formația vocal-instrumentală Taxi lansa un nou album, intitulat cu totul și cu totul neîntîmplător „Politica” (de pe care vă recomand cu căldură bucata cu Robert Turcescu & Dan Teodorescu la voce). Buuun... Destul să spun că, pe la spatul lansării (cu multe discursuri festive, urale și aplauze prelungite), a sosit și micul Titulescu, l-am numit aici pe micul

Victor Ponta, care zice pe una dintre piesele de pe album că cică să votăm cu PSD-ul!!! Băi, Victoraș, ție nu ți-e așa un pic rușine? Așa faci tu muzică rock? Vrei să ți-l aduc pe nașul lui Teodorescu, Traian Băsescu, să-ți cînte vreo două-trei cîntece marinărești, d-alea cu „Aici sînt vilele dumneavoastră” și „Nu mai ești, Adriene?”.

**Taxi
pe Valoare Adăugată**

Sînteți de la Taxi? Nici nu știți cît mă bucur să cunosc un taximetrist! Știți, mie bătrînii din partid nu mi-au oferit ocazia: de la transportul în comun m-au obligat să trec direct la limuzină cu șofer.

Dan Teodorescu de la Taxi încercînd să rămîină echidistant în muzică, o performanță neatinsă de colegul său Bodo de la Proconsul, care l-a votat pe Băsescu în funcția de socru. Și Victor Ponta.

Cum fură Zilele Craiovei ale lui Samir, cum fură

Boney M împreună cu Liz Mitchel cîntară la Zilele Craiovei de jucară oltenii pînă și-au deteriorat pîngelele. Recunoaștem cu mîna pe pachetul de țigări din buzunarul de la piept că noi personal n-am fi vrut să-i vedem pe negrișorii second hand care alcătuiesc trupa și nici pe sus-numita Liz Mitchel. (Băiatul care l-a înlocuit pe domnul fondator al Boney M, împreună cu două tanti care n-au nici în clin, nici în mîinecă cu formația originală, cîntă piesele vechi care ne plăceau nouă acum douășcinci de ani, dar care, în zilele noastre, ne cam strepezesc dinții.) Dar pentru neoltenii care s-au holbat la televizoare sperînd să urmărească concertul preluat de vreo televiziune, am aflat motivele pentru care au fost nevoiți să-și pună pofta-n cui. Venirea celor de la Boney M fuse sponsorizată, cu 15.000 de euro, de unul dintre cei mai cunoscuți interlopi ai Craiovei, Samir Sprînceană. Dacă tot a sărit cu căcălăul de bănet, Sprînceană pretinse exclusivitate pentru postul său local de televiziune, Oltenia TV.

Scurt și emoționant remember S.S.:

Samir Sprînceană, masculul considerat sosia lui Arkan la Craiova, are un teanc gros de dosare penale în care este cercetat și o avere atît de grosolană, încît putem să punem pariu că nu va fi niciodată găsit vinovat în nici una dintre cauzele pentru care este anchetat. Este prieten cu Nicu Gheară, care l-a împrumutat cu bani cu camătă la începuturile relației lor, și are în stăpînire fabrici de alcool, fabrici de confecții, rețele de edituri și tipografii. Este patron de posturi de televiziune și al unei societăți de pază și protecție, Federal Guard, în care activează foști ofițeri de miliție, Securitate sau poliție. Un ultim amănunt, haios, zicem noi: soția lui Samir Sprînceană este magistrat la Curtea de Apel din Craiova și este nepoată a fostei vicepreședinte a Curții de Apel, Victoria Dăha. Samir Sprînceană este, la rîndul său, nepotul generalului Bujorel Florescu, șeful direcției judiciare a (ca să stea absolut toată lumea mulțumită) IGP. „Hold On, I'm Coming!”

Jackie Sprîn Chan

De Vito nostrum brevis est

Daniela Coadă de Maimuță, pe numele ei mai vechi – Györfi și pe cel utilizat vremelnic – Borș, a promovat din divizia D a muzicii ușoare în divizia A a lumii manelelor. Dintr-o dată, a uitat complet că pe vremuri se bătea cu pumnul în silicon jurînd că nu va pune în veci gura pe microfon de manelist. Și pentru că tot a primit numeroase oferte să cînte manele, s-a hotărît să ia serios în calcul repoziționarea ei muzicală. Dintre toate propunerile primite de la cîntăreții de nunți, Daniela Györfi a reținut-o ca avînd maxim potențial de umectare profesională pe aceea venită de la Adrian de Vito. „N-am cum, n-am cum să-l refuz pe Adi!”, a spus Daniela unei prietene în timp ce, involuntar, și-a dus o mîină în dreptul buricului, acolo unde va sta scăfir-lia Minunii cînd va cînta „Aș da zile de la mine” în duet cu Daniela.

In Vito Veritas

Din nou
la cassăSenzațional: O știre fierbinte
din 2004 apăruse deja
în 2003

Săptămîna trecută, omenirea din România (sau, poate, romeniarea din Omânia) s-a aflat în a doua jumătate a lui octombrie 2004, iar presa a titrat elegant că Genică Boerică e bănuît că se află – ce interesant! – într-o rețea de afaceriști care finanțează organizațiile teroriste arabe. Acuma, Yasser nu prea știu dacă să mă bucur sau nu că această știre senzațională apare la mai bine de un an și jumătate de cînd o revistă pe nume *Academia Cățavencu* – o știți! – publica, în martie 2003, o anchetă de pagina 3 în care, printre altele, se spunea că în perioada 13-27 iulie 2001, un cetățean român cu un nume extrem de pitoresc, Boerică Genică, domiciliat în Craiova, s-a prezentat în mai multe rînduri, cu sacsoșe pline cu bani, la Banca Ion Țiriac – Sucursala Amzei, unde a depus, într-un cont anume, suma totală de 161,2 miliarde de lei, reprezentînd echivalentul a 6,4 milioane de euro. Contul alimentat de Boerică aparține firmei SC LITZ COM IMPEX SRL, al cărei unic asociat și administrator este cetățeanul irakian Kadham H. Daham, născut în Bagdad și posesor al unui pașaport emis de autoritățile libaneze. Pe 31 august 2001, cu puțin înainte de atentatele din 11 septembrie, banii au fost schimbați în dolari (aproximativ 7 milioane) și transferați în Statele Unite. Boerică este acum în arest, ceea ce nu se poate spune despre arestabilul său prieten, Ioan Melinescu, fost șef al Oficiului Spălării Banilor, actualmente „arestat” la guvern, ca consilier.

Colegiul Național pentru
Studierea Arhivelor Slujbelor
lui Onișoru (CNSASO)

Gheorghe Onișoru, președintele CNSAS, nu pare a fi un om bogat, deși Onușoru nu este complet lipsit de interese. Într-o vreme, Yasser se tot întîlnea cu Onișoru pe strada Doamnei și nu înțelegeam de ce. Între timp, m-am interesat și pot să vă spun și să îmi reamintesc perfect că pe strada Doamnei se află probabil cea mai antipatică universitate din lume, Universitatea „Spiru Haret”, care geme de foști activiști comuniști. Absolut previzibil, profesorul universitar Onișoru este decan al Facultății de Istorie la „Spiru Haret”. Absolut mega-previzibil, Onișoru este plătit de cei pe care ar trebui, poate, să-i verifice la dosar. E vreo problemă? Nu, căci Bănișoru mai este profesor și la Facultatea de Litere, Istorie și Teologie din cadrul Universității Dunărea de Jos, Galați. Apoi, pe lângă salariul de ministru pe care îl ia de la CNSAS, ca să îl apere pe Vadim de furia antisecuristă a lui Pleșu, Patapievic și Dinescu, Pomișoru mai ciugulește cite ceva și de la Institutul de Istorie „A.D. Xenopol” din Iași, unde este cercetător atestat numărul 1. Pentru un fost și viitor anonim, prezentul lui Onișoru se prezintă bineșoru.

Privatizarea privatizării
naționalizării

Ovidiu Mușetescu, fostul șef al APAPS (al APAPS, nu al lui ARAPAPS!), actualmente deputat PSD, este penal. Privatizările pe care le-a naționalizat fără nici o jenă (a se vedea cazurile Combinatul de la Reșița, Tepro, EDF) îl recomandă călduros pentru un mandat lung și liniștit într-un loc ceva mai retras. Și, totuși, la cît de penal e, Mușetescu nu este un om bogat: are un apartament în București, o căsuță de vacanță în Telega, o fineață fișneată, o mustață, un teren de cîteva mii de metri pătrați în Liliaci, niște amărîte de unități de fond în valoare de vreo 2,5 miliarde de lei, un creier modest și cam atît. Mușetescu mai are ceva, între picioare, ceva aproape nefiresc pentru un pesedist ca Mușetescu, dar despre asta veți ride într-o altă pagină.

Yasser ArAPAPS

Scurt ghid pentru uzul
nuntașului român

Sîntem oameni, avem rude, avem prieteni, deci trebuie să mergem la nunți. Asta e viața, n-ai ce-i face. Cînd ți-e lumea mai dragă, te sună un verișor din provincie sau un prieten din liceu și, la capătul unei conversații stupide despre ce mai știi de cutare, pe unde dau de cutăriță, se lasă c-o invitație la fericitul eveniment din viața lui, eveniment care-ți va găuri bugetul, dar îți va salva onoarea.

Biserica

Pe scurt, odată ce-ai intrat (nu neapărat) în posesia kitsch-ului de carton înzorzonat cu floricele roz, a invitației adică, obiect pentru alegerea căruia viitoarea mireasă și-a consumat deja jumătate din neuroni, trebuie să te prezinți, în prima fază, la biserică. Aici scapi ieftin: un buchet de flori (3-5 euro), taxi (3-5 euro), asta în cazul în care nu e vorba de provincie, unde acul de la portofel se poate da peste cap și tocmai de-aia nici nu mai stau să calculez.

Cîrciuma

Să mergem mai departe și să ne îndreptăm către restaurant, unde vor avea loc felițările, masa, dansul și, mai ales, darul, că asta ne interesează pe noi. Buuun, deci ajungi, pupături, sâru’ mîna, casă de piatră, ce mă bucur, în fine, arunci o privire, bați un apropo, dar degeaba, tot lângă orchestră te-ar pune. Aici vin cu primul sfat: aveți probleme cu urechile, o otită mai veche, găsiți ceva și scăpați de tonele de decibeli ale tarafului. Apare apoi a doua problemă: ori

stați lângă niște prieteni apropiați de-ai miresei, care lucrează în asigurări/publicitate, ori lângă niște rude care au sunat de la gară că întîrzie. **Sfat:** alegeți rudele, aveți șanse mari să nu mai vină. Pe urmă te așezi, zîmbești și bei. Iar zîmbești, iar bei. Apoi mai bei ceva și mai zîmbești puțin. Zîmbetul îți rămîne pe față ca la vînzătoare. Te mai scoli și-ți mai dansezi prietena, soția, tu știi cu ce-ai venit. Apoi te-asezi și mai zîmbești puțin în timp ce ridici paharul către masa mirilor și nașilor. Vine friptura, hmm, merge, apoi sarmalele, poate niște pește, ciugulești cîteva alune și

zîmbești. Nici tu nu mai știi în ce direcție. Orchestra urlă, te uii la plobele aurite ale solistei de populară, e coafată permanent, și mai zîmbești o dată. De data asta complice către prietenă/soție. Apare tortul. Cît dăm? Cam cît o fi meniul? **Sfat:** ieși la toaletă, apoi rămii în hol la o țigară. Or să mai apară cîteva comeseni. Discuțați lejer, o glumiță, o atenție, apoi unul o să zică, așa, în treacăt: am vorbit io c-un chelner și meniul se-nvîrte-n jur dă 30 dă euro dă persoană. Io dau 50, să le rămînă și lor. Stingi țigara, te întorci la prietenă/soție și aștepti...

Strigarea

O nuntă are ingineriile ei financiare, aproape imposibil de fraudat. Tehnologia succesului financiar începe cu masa nașilor, să trăăăiască. Lăutarii ies din adormire și încep să colecteze de la masa cea mai bănoasă. Lai, lai, lai, de la nașul mare pentru tînăra familie, cu urări de sănătate și viață lungă... 800 de euro. Stați liniștiți, ce dă nașul e treaba lui, nu se pune. De la lcsulică, fratele mirelui, 500 de euro și un set de vase Jena plus un aspirator nou, la, lai, la, la. Calm, că nu e rău. Urmează eșalonul doi care, clar, nu trebuie să dea sub 250 de euro, altfel strică masa. Deci, atenție maximă, urmează un **sfat important:** dacă-l auziți pe lăutar că strigă: „de la vărul miresei (ori altă rudă semiapropiată), Igrecescu cu soția, 100 de euro, să trăiască”, atunci extrageți rapid din plic 20-30 de euro. Însă mirii nu sînt atît de fraieri încît să nu anticipeze posibilitatea unui crah și tocmai de-aia se și pregătesc prin plasarea în momentele-cheie ale strigării a unor oameni de încredere care să le salte scorul. Așadar, cînd darul e gata să se prăbușească sub cursul de referință al tacîmului, sare imediat un verișor, un cel mai bun prieten care, cu un bonus prealabil acordat pe șest la venire de către tinerii înșurăței, saltă imediat tirajul euroilor. Cînd se-ajunge la tine...

Happy-end-u’

scoți resemnat 100 de euro, îi bagi într-un plic deschis și apoi din nou la miri, casă de piatră, să ne invitați neapărat la botez, fericire etc. Apoi fuga la auto personal/taxi/troleu și înapoi la vila plăpumioara, că e tîrziu și mîine mergem la serviciu.

Ginerică Boerică

România, țară banieră

Chef la Clubul
Deploraților

Revenim cu informații de senzație și pahar de la retragerea lui Bogdan Baltazar. Petrecerea s-a ținut la Clubul Diplomaților și cică s-ar fi chefulit, mă, vere, trei zile și trei nopți, dacă lumea invitată n-ar fi avut treburi și pe la alte chefuri. Cum era și normal, la chef a venit toată floarea cea vestită și mai puțin vestită a apușilor, ba încă și apusul Mihai Bogza, fostul viceguvernator de la BNR, în prezent casnic din cauză că l-a cam suflat Vîntu. La categoria „forță de muncă bancară încă activă”, s-au remarcat guvernatorul BNR și președintele Société Générale. Multă lume s-a întrebât de ce cheful ăsta nu s-a ținut la clubul la fel de fișos al fostului subordonat Sorin Popa, vicele BRD. Cum se cheamă clubul nu vrem să vă spunem. Și nu vrem să vă spunem nici de ce nu s-a ținut cheful acolo, din milă de banii pe care i-au cheltuit oamenii pe PR ca să ne spună că s-au separat prietenește.

Popa: nașul din mîneacă

Apropo de Sorin Popa: el este nașul de cununie al cuplului Ilie – Amalia Năstase și a ajuns la statutul ăsta în împrejurări destul de îmbîrligate. Ilie și Amalia ar fi trebuit să-și unească destinele (ea) și averea (el) sub nășirea unui cuplu și mai cele-

bru, Ion Ion Țiriac – Laura Pedrini. Se poate ca italianca să nu fi avut suficienți bani de dar, așa că în ultima clipă s-a decis schimbarea cuplului. Cum cuplul Jimmy Connors – Stan Smith n-a fost de găsit, iar Guillermo Villas – Henri Lecomte era antamat la alte nunți, s-a trecut la varianta de criză Sorin – Dana Popa. Ion Ion s-a consolatat rapid și s-a însoțit la sarmale cu noua gagică, Leana a lu’ Lazariuc, cu care mai tîrziu avea să se facă naș la botezul fetei lui Năstase. Complicată treabă. Am vrea să fim jurnaliști pînă la capăt și să tragem o linie la finalul acestei povești, dar au tras-o deja nașii de botez.

Casa lui Jiru nu-i acasă.
E la vilă

Aflăm că Enache Jiru, fostul secretar de stat de la Finanțe ajuns acum președinte la CEC, își face și el vilă, ca tot rumânul sănătos și cu ceva experiență în slujbe de stat. Nu-i nimic rău în asta, e chiar frumos, fiindcă omul își face casa cinstit, cu un credit ipotecar de 50.000 de euro. Nu știm ce rată are, dar sperăm că se descurcă la scadențe cu salariul. L-am ruga să ne spună de la ce bancă a luat creditul ăsta, că tare ne temem să nu fie la mijloc un mic conflict de interese legat de o privatizare un pic mai mare.

Top Ban

Dacă vă aflați prin Iași și vă nimeriți în fața acestei clădiri, nu vă sfiți și intrați. Nu vă lăsați intimidati că cineva tocmai iese călare de la Metro. Probabil că n-a avut unde să-și parcheze calul și a intrat cu el. Ce găsiți înăuntru? Nu mari lucruri: alte statui ale unor oameni care s-au remarcat în istorie ori prin acte de vitejie, ori prin cultură, ori prin numărul exagerat de copii produși de-a lungul

domniei. Arată ca și cum ar fi interiorul Palatului Culturii. Ceea ce și e, în ciuda aparențelor de la intrare. Cei care au atîrnat banner-ul acolo s-or fi gîndit că, oricum, cultura trece prin stomac. Dar nu și-au mai pus problema că, după ce trece prin stomac, ceea ce iese la finalul procesului nu arată tocmai bine.

Proгноza metro

Săptămîna străinilor

● Cei trei membri care au rămas în viață din formația Queen au probleme mari cu naționalitatea. Aceștia au dat în judecată o casă de discuri din Germania care a acordat, fără autorizație, o licență de reproducere a variantei „live” a hitului anului 1977 „We will rock you!”. Tribunalul la care a ajuns cazul a respins cererea celor trei pe motiv că nu au adus destule dovezi că sînt cetățeni britanici, adică cetățeni UE, pentru a putea continua procesul. Nici certificatele de naștere nu au fost bune, pentru că ele nu atestă că încă mai sînt cetățeni britanici. Dacă ești celebru în toată lumea, greu mai crede cineva că te-ai născut într-o singură țară. ● Patru elevi italieni, trei fete și un băiat, au încercat să scape de teste printr-o metodă nouă. Într-o vineri, după închiderea liceului la care învață, adolescenții au înfundat canalizarea, au dat drumul la robinetele de la baie și le-au lăsat să curgă pe durata weekend-ului. Liceul, cel mai vechi și prestigios liceu din Milano, s-a deteriorat serios, pagubele aduse fiind de peste 400.000 de euro. Tinerii vor fi anchetați pentru vandalism, intrare prin efracție și distrugerea unor bunuri publice. Vă întreb, nu era mai bine dacă dădeau acel test?

Și b) vedeți că, după ce au înfundat canalizarea, și lor li s-a înfundat, dovadă că cine înfundă la urmă, înfundă mai bine! ● Un tren din comitatul Wilts, Marea Britanie, a suferit nu-

meroase avarii și cîteva ore în-
tîrziere după o coliziune cu o
găină. Anchetatorii încă se mai
întreabă, filosofic: ce a fost mai
întîi, trenul sau găina?
AgenCIA de presă

Travel, travel,
fratre!
(Jurnal discret
de călătorie)

Vagon parfumat cu salam și usturoi plus o miasmă reconfortantă de ciorapi trași în fir de plastic. O vajnică reprezentantă a sexului cu celulită dă lecții de adaptare în cîmpul muncii pe meleagurile însozite și înțolite ale Italiei unor colege de călătorie. Trece în revistă proastele obiceiuri ale macaronarilor, punînd accent pe faptul că unii se spală în fiecare zi, iar alții, în loc să mănînce semințele de bostan, aleg chiar floarea acestuia să o prăjească în tigaie. Avea muierea o persuasiune în ea, încît tot vagonul era numai urechi și cercei. De la Cîmpina încolo, a trebuit să folosim și simțul văzului, deoarece ne-a captivat prezentarea filmului văzut de ea, intitulat *Cumetrix*, în care un băiat drăguț, cu ochelari de soare, se ferea de gloanțe lăsîndu-se pe spate „uite-așa” – fază la care trei genți și o cotieră au căzut răpuse pe podea înaintea povestitoareii.

După ce-am coborît din gară, am avut doar două minute la dispoziție să-i povestesc și eu, e drept, puțin modificat, filmul cu „Asterix și Obelishi”.

Asterix și Zero

Marele zid
îchinezesc
al SPP-ului

Echipa de paparazzi religioși de pe lîngă turla *Academiei Cățavencu* l-a prins pe Mugur Isărescu comițînd un gest de care nu-l știam în stare. Iată-l, stimați credincioși de pe toată planeta care ne citește, înghesuindu-se cu două bătrînele la mila lui Ăl de Sus. Bravo, domnule Isărescu, ne bucurăm că apelați și la pîrghiile astea, deși noi auzisem că preferați metodele de intervenție laice. Că tot v-am prins în biserică, vă rugăm și noi

de-o pricină personală: ajutați-i, dom'le, pe popii ăștia să-și pună cititoare de card la cutia milei, să nu ne mai plimbăm prin biserici cu metale care urlă din toți plămîinii la detectoarele SPP-ului. Că e a nu știu cîta oară cînd văd oameni rămînînd neînchinați din cauza celor care păzesc reculegerea oficialităților încă de la intrarea în biserică.

Pirat din Pont

Mulțumiri, precizări, erate

Încep prin a mulțumi și pe această cale (cît am putut am făcut-o deja și prin e-mail) celor care mi-au scris în legătură cu „Muzica din reclame”. Nu credeam să existe atît de mulți interesați de acest subiect. În altă ordine de idei: 1) melodia „Bad Boy” din spotul Renault „Mafioții” nu este interpretată de Jive Bombers (sau e interpretată și de ei, dar nu în acest spot), așa cum greșit am crezut la început eu împreună cu o parte din cei care mi-ați scris, ci de Buster Poindexter. Și 2), pe calculatoarele a mai mulți useri din rețeaua DC++ se găsește un folder care se numește chiar așa, „Reclame”, și care cuprinde în format mp3 aproape toate melodiile din lista de spoturi pomenită aici. Vorba aceea: *search* și vei găsi!

Quiet, pls!

Pe mail-uri a circulat săptămîna trecută un avi destul de haios, mai exact o captură din emisiunea *Marius Tucă Show*, în care caracaleanul le spunea

la un moment dat invitaților Cristoiu și Dâncu despre listele electorale ale PSD că, citez: „nu sînt definitive, bătute în coaie... aaaa... adică în cuie, hă, hă, hă!”. Am luat urma filmulețului și, după investigații amănunțite care au constatat în citirea și tastarea în browser a siglei celor care au realizat captura, am ajuns la sursă: **www.monitoring.ro**. Este adresa unei agenții de monitorizare a presei care, pe lângă serviciile sale obișnuite, a pus pe site și o secțiune

ne de capturi intitulată „Bilbe”. Conducător de pluton nu este nici Florin Iaru de la *Ia te uită ce-ai uitat* și nici H.-R. Patapievici de la TVR Cultural ci, normal, Marius de la *Marius Tucă Show*. Din spate vine la mare distanță corresponsentul Antenei 1 de la nunta prințului Sturdza. Omul are mult trac, așa că greșelile gramaticale sînt depășite numai de repetările de fraze întregi, bîlbîielile trecute rapid cu vederea sau de înghițirea a părți întregi din text.

Hacker, polițist texan
danielgoace@catavencu.ro

Dacă voi nu mă WWW

eu vă www

■ Foarte puțin timp ne mai desparte, dragi cititori, de începerea unei partide spectaculoase, finala Campionatului Național de Jigniri, Acuzații, Minciuni și Lovituri sub Centură. Pe scurt, campania electorală. Lupta se anunță dură și spectaculoasă. Pregătiți-vă din timp semințele, berea și fluierăturile. Dacă despre bere și semințe știți deja tot, dar aveți probleme cu fluieratul, puteți învăța câteva șuierături la **www.whistlingrecords.com**.

■ Adrian, nu știu dacă între Dostoievski și Eminescu ai timp să citești și altceva, ca de exemplu *Academia Catavencu*. Eu personal să știu că te apreciez, respect și înțeleg, nu contează ce ai luat, coca, viagra sau aspirină, pentru mine rămăi un jucător bun și oricum arăți mai bine ca chelul ăla de Beckham. În fine, uite care e treaba, m-am gândit să te ajut. Dacă nu mai vrei să ai probleme cu femeile, cu refuzurile lor adică, poți să faci sex cu ce mai găsești prin casă. Pentru sfaturi și detalii, **www.unclemelon.com/consumer_inanimate.html**.

■ Aș vrea să vă prezint o adăugire personală la Legea lui Murphy. Se cheamă Amendamentul lui Dragoș (eu, care nu sunt Mușat) și e așa: *Dacă lucrurile pot merge prost, atunci vor merge prost, dar dacă ești român, te descurci cumva*. Prin urmare, calculatorul de probabilitate a incidenței legii lui Murphy de la **www.breakingnews-blog.com/discoveries/murphys_law_calculator.php** e perfect inutil pentru dumneavoastră, dar puteți să faceți câteva exerciții ca să vedeți ce nasol e să fii străin.

■ OK, mă uitam într-o zi la Univers (adică la cer, dar trebuie să mă exprim creativ). Așa, deci mă uitam într-o zi la Univers și mi-am dat eu seama cam cît de mare e. E imens. E gigantic. E mai mare decât aroganța. Buuun, deci am stabilit cît de mare e. Cum îl explorăm, ce ne facem, cum ajungem acolo departe, sunt întrebări pe care ar trebui să ni le punem cu toții. Din păcate, nu toți putem să răspundem, ci numai unii oameni. Oameni ca tipul care propune călătorii spațiale numai pentru creierile noastre, la **http://marshall-brain.com/mission-to-mars.htm**.

Net plus ultra

Single player împotriva tuturor: Eu, tu și Evil

Dacă vă numărați printre cei care ați rîs la comedia *Austin Powers – Spionul care... ne-a făcut ceva* sau măcar ați chicotit nițel la jocul *No One Lives Forever*, atunci e musai să puneți mîna și pe ultimul produs Elixir Studios (autorul lui *Republic: The Revolution*) și anume **Evil Genius**. Deocamdată jocul nu a ajuns la noi (oficial vorbind), însă pînă în noiembrie, cînd e preconizat să apară, puteți să vă faceți o impresie jucînd versiunea demo pe care am găsit-o pe CD-ul ultimului număr din „Level” și „XtremPC” (sau la www.howevilareyou.com/us/downloads.jsp). Jocul începe cu tine în pielea lui Evil Genius – „A megalomaniac criminal mastermind”, altfel un piticot che-

lios, chior și hidos, care tocmai a aterizat cu elicopterul pe propria insulă, unde va trebui să-și întemeieze baza. Aici ești întîmpinat de o domnișoară asistentă (leit agentul Cate Archer din NOLF), așa-numita „The indispensable Number 2”, precum și de ambele tale mîini drepte: domnii Jubei – „The samurai-swordsman and sushi master” și Eli – „The hard-hitting, fast talking gangster”. Jocul are un control camera facil, similar strategiilor sau mai degrabă asemănător lui Sims. Zoom-ul din rotiță te poate ridica undeva în nori, de unde să-ți vizualizezi întreaga activitate, sau te poate aduce în nasul angajaților tăi pentru a le asculta bombănelile într-o limbă necunoscută.

Rostul tău este să pui la punct un buncăr bine dotat și apărut, de unde să provoci lumii o grămadă de năzdrăvăanii care să mai dea să mănîncă o piine cinstită eroilor gen Superman, Spiderman, Captain Planet etc. Construcțiile odată comandate, nu apar din senin. Spre exemplu, dacă vrei să construiești o cameră frigorifică, îi trasezi coordonatele, muncitorul pleacă să ia banii, cumpără dinamită, defrișează terenul și abia apoi e gata treaba. De ce-ți trebuie cameră frigorifică? Păi, unde să stea corpurile neînsuflețite ale spionilor pe care i-ai surprins că ți-au penetrat baza? Dacă sînteți minat de sentimente mai ome-nești, nu trebuie să-i lichidați. E de ajuns să construiești un lanț de celule în care să-i închideți pe viață sau pînă cînd o să vă faceți cabină de interogatoriu. Cabina

de interogatoriu este formată dintr-un scaun fix plus lampă în ochi model Gestapo '42, iar ofițerul anchetator este specialist în tortura cu țigara aprinsă și în mișcări de tip „Moonwalker”. Adică își aprinde o țigară sub ochii sărmanului arestat nefumat de o săptămînă sau îl chinuie obligîndu-l să-l privească cum încearcă prostia aia cu mersul în marșarier a lui Michael Jackson.

Jocul reușește să fie deosebit de haios tocmai pentru că încearcă să pară exagerat de serios. Cît despre coloana sonoră, tocmai am vorbit cu colegul meu care a scris data trecută despre *Prince of Persia* să pună pe *search* și soundtrack-ul cu ritmuri cha-cha al lui *Evil Genius*, care e dat dracu' de genial.

Game Ovar

Hard de nerăbdare

Oof, Jumate de Viața mea!...

Cu riscul de a ne da cu revista în cap, o să vă anunțăm pentru ultima oară apariția lui **Half-Life 2**. Cică de-acum chiar e gata: Half-Life 2 e Gold, iar în magazine va ajunge pe **16 noiembrie**. Se spune despre un joc că devine Gold atunci cînd a fost terminat, luat la purcat de bug-uri și trecut deja prin mîinile beta-testerilor. Adică e un fel de „BT”, nu țigările bulgărești, ci „Bunul de tipar” pe care-l dăm noi revistei marți dimineată în tipografie. Primele zvonuri au apărut încă de săptămîna trecută. Pe unul din holurile producătorului Valve a fost atîrnată o cutie cu bomboane despre care s-a spus că va putea fi spartă atunci cînd HL2 va fi Gold. Zilele trecute, cutia a fost găsită franjuri... un fleac, m-au ciuruit... și imediat după asta a urmat comunicatul oficial cu data lansării.

Bă, Geta-i Source-me!

Iar dacă tot am vorbit de HL2, este imposibil să nu amintim despre și mai mult așteptatul, de-a dreptul obsedantul Counter-Strike, cel bazat pe noul motor Source. De cîțva timp se găsește pe Internet o variantă Beta a lui **CS:Source**. Se pare că termenul „senzațional” va fi insuficient pentru a descrie următorul multi-player de la Valve. Majoritatea obiectelor din decor vor putea fi mișcate, fie de gloante, fie de suflul exploziilor. Nici exploziile nu mai sînt ce-au fost. Ai întors spatele ca să eviți un flash? Te-a paralizat oricum cîteva secunde numai zgomotul lui. Ai reușit să rămii într-un 15% viață după un Frag Grenade? Mai trebuie să aștepți ceva timp pînă îți și revii din paralizia care te-a cuprins brusc. Armele au recul mult mai mare, mișcările player-ilor sînt mai realiste, sunetele hașîșderea, cît despre sistemul de iluminare, acesta este de-a dreptul peste sîngul.

Fără haită 9/11

În urmă cu niște săptămîni vă povesteam aici despre filmele făcute după jocuri (*Bloodrayne*, *Alien versus Predator* etc.) și respectiv despre jocurile făcute după filme (nu îmi vine acum în minte nici unul, nici altul etc.). Astăzi o să abordăm o categorie nouă, și anume „jocuri care nu sînt făcute după nici un film, însă dau senzația că ar putea fi”. Este vorba despre *Fahrenheit*. ...Vedeți cum era să vă păcăliți? Imediat v-ați dus cu gîndul la producția lui Michael Moore: *Fahrenheit 9/11*. Cele două n-au absolut nici o legătură. Jocul *Fahrenheit* este un action adventure produs de francezii de la Qunatic Dream, în care tu vei juca rolul unui new-yorkez obișnuit, trezit că a ucis un necunoscut în toaleta unui restaurant. Ce-ai avut, mă, cu omul? Ce ți-a făcut? Ești bîntuit, ai draci pe tine, ce-ai? Ei bine, la aceste întrebări va trebui să răspunzi singur și încă repede, pentru că la americani, pînă să scapi săpunul pe jos la dușul penitenciarului, te poți scăpa în pantaloni pe scaunul electric.

Alfa și 2 Mega

Grătar 2004

P&M® vă oferă rubrica:

Nashpa Turizm prezintă noi aventuri în România pitorească:

Azi, Operațiunea
„Români, distrugeți...
vulcanii noroioși“

V-ați urinat vreodată într-un vulcan? Dar ați vomat într-unul? V-ați făcut vreodată freza în vreun crater? Dar ați scuipat vreodată în magmă? Ați scrumat în lavă, ați stins „Carpați”-ul în fenomenele naturii? V-ați aruncat biluțele de muci din nas înspre centrul pământului? Vi s-a dus flegma de Viceroy roșu din gît direct în negura timpului? V-ați curățat pantofii pe vârful erupției vulcanice? V-a mirosit vulcanul ciorapii? V-ați scuturat plovărul de frimiturile de la sanviș-ul cu zacuscă din autocar direct în cuaternar? Dar ați trage un pîrț lîngă Vezuviu? Ați mameli pe Etna ceva nou? V-ați scărpinga în fund lîngă cea mai mare erupție vulcanică din lume? Ați grohăi pe litosferă, colț cu atmosfera? Dacă ați fi vulcan, ați arunca gaze în aer imediat ce ați mîncat conservă de fasole? Ca vulcan, ați fi obosit după ce ați făcut lavă? Ei bine, cam așa întrebări mi-au

venit sîmbătă la vulcanii noroioși din Buzău, colț cu Berca, cînd am văzut ravagiile făcute de țărani veniți la vulcan ca la urs, care cu *sileo*, care cu *dacia-papuc* pe care o iau duminica la iarbă verde de la angrou, care cu autocarele de Brăila. Cînd văzui a lor mulțime, cită brînză, cită iarbă, mi-am zis: „Jur să nu mai vin la vulcanii noroioși decît singur!”. Părăsit într-un final de țărani-de-vulcan-care-seara-pleacă-să-bea-acasă-și-să-și-bată-nevasta-pe-serialul-Numai iubirea, am trăit douăzeci de minute unice: în stînga o Lună plăcută, jos peisajul extraterestru de la v. noroioși, între noi o lumină selenară din *Întîlnire de gradul III* și, în rest, jegul uman: toți țărănoii care fuseseră la vulcan, după ce s-au înămolit ca să-și bage năsaurile direct în crater, s-au șters cu batistuțe de hîrtie pe care le-au aruncat peste tot: lîngă crater, la buza vulcanului, lîngă gunoi, și, evident, direct

în vulcan. Mișto vulcanul, păcat că e locuit: peisajul chiar face toți banii, vulcanii sînt foarte interesați chiar dacă is ca dinozaurii românești – pitici și flatulanți – și încă nu e nici un hotel în zonă care să deverseze resturile turiștilor direct în tunelul timpului. Sfatul specialistului: mergeți singuri și luați o gură de geografie de la vulcanii noroioși – că n-o să mai fie (vă avertizez serios, dragi cititori ai *Nashpa Turizm*: Soarele, astrul nostru solar, va dispărea peste 500 de milioane de ani! Așa că nu mai e nici o clipă de pierdut, nici un week-end, nici un *Local Kombat!!*) La drum, distrugeți, cît mai aveți timp, și spațiu!!

Căpitanul Nema

Această rubrică v-a fost oferită de:
Pîine mucegăită®
(marcă tradițională de tradiție)

România a intrat în Europa de Sud

Încă președintele Ion Iliescu a propus ca zona geografică în care se află România să se numească „Europa centrală și de sud” și nu ca pînă acum „Europa centrală și de est”. E clar. Tocmai acum, pe final de mandat, Iliescu nu vrea să mai audă de est. Aș vrea să îi mulțumesc președintelui pentru această surpriză și să îi pun doar cîteva întrebări în

legătură cu noua poziție geografică a României:

1) Acum, că sîntem în Europa de sud, o să fie mai cald?

2) Dacă noi sîntem la sud, înseamnă că Bulgaria și Grecia sînt în Europa de sub sud?

3) Păsările călătoare or să rămîna cu noi toată iarna?

4) Oare ecuatorul o să treacă prin Brăila, ca să știu, să nu mă

prindă primăvara cu ananașii neînsămînțați.

5) Pot să-mi trimit toate căciulițele și cojoacele copiilor săraci de pe Coasta de Azur ca să înfrunte mai ușor zăpezile care îi așteaptă?

Marea Mediteraneeană

v-am print vrăjitoarelor

Fotbalul românesc a cam intrat la apă plată cu lămîie

GRUPUL MANECHINELOR CARE BEAU DOAR APĂ PLATĂ CU LĂMÂIE
SALUTĂ JUCĂTORII ROMÂNI DE FOTBAL

În ciuda evenimentelor nefaste din ultima vreme, evenimente care au marcat evoluția tricolorilor atât pe gazon, cât și în afara stadionului, Grupul Manechinelor Care Beau Doar Apă Plată Cu Lămâie își anunță susținerea pentru fotbalștii români și recomandă consumul de apă plată cu lămâie. Pentru o campanie de calificare fără excese și teste fără surprize.

Joacă tare în grupa ta, oricare ar fi ea!

500
minuți
mai gal galant

Vino alături de noi! Împreună cu peste 500 de gal galant, noi te vom ajuta să realizezi performanțe deosebite și să realizezi visele tale de fotbalist! Mai multe detalii pe site-ul nostru!

GRUPUL JUCĂTORILOR CARE NU BEAU NICIODATĂ APĂ PLATĂ
CU LĂMÂIE SALUTĂ SUPORTERII ECHIEI NAȚIONALE

În ultimele zile, persoane importante din lumea fotbalului românesc au afirmat că mulți tricolori au probleme legate de consumul de alcool. "Unii fotbalști nu înțeleg că performanța este incompatibilă cu excesul de alcool sau cu fetele de la cazinouri", a declarat Mircea Sandu. În timp ce Giovanni Becali i-a caracterizat astfel pe jucătorii români: "Sporturi, femei, manele, alfa vor". Așa ar putea arăta o reclamă pentru o națională de fotbal supusă tentațiilor bănice.

Bei pină vorbești singur în grupul tău, oricare ar fi el!

500
grame/zi

Vino alături de noi! Toamnă și cel puțin 500 de grame pe zi și vei vedea stabilă sau chiar în creștere! Mai multe detalii pe site-ul nostru!

Alcoolul, drogurile, nopțile pierdute prin cazinouri de către fotbalștii români au început să-și arate în sfârșit roadele. Deja putem saluta două execuții de excepție. Dar nu în fotbal, ci în publicitate. Salutăm ideea isteată a *Gazetei Sporturilor* de a parodia săptămîna trecută, pe prima pagină, o campanie publicitară Zapp, la pachet cu o situație jenantă din fotbalul românesc. Și de asemenea salutăm ideea Zapp-ului, mă rog, a

agenției care îl promovează, de a da parodiei, a doua zi, tot pe prima pagină a *Gazetei Sporturilor*, un răspuns tot sub formă de reclamă. În aceste condiții, dacă are același succes în continuare, actuala echipă de fotbal a României va fi numită probabil, peste ani, generația de aur a publicității românești.

Mihai Stoicriță

Eu sînt big, Tu fă-mă mare

Ne aflăm în Cîmpina. Venim încet de la magazinul de gogoși, aflat în fundul fotografiei și de la care am luat aperitivul, halim cîțiva covrigi de la covrigărie în chip de felul întîi, felul doi și desert, ne umplem apoi plămîinii cu produse de la mezelărie și, sătui, ne oprim să ne uităm la magazinul „Bigu’ mic”. Sau la marele magazin de lucruri mici mari. Ori la micul magazin cu lu-

cruri mari mici?... Cam încurcată treaba. Ori-cum, cert este că acolo găsiți ceva. Nu ca la hala aia uriașă din stînga (păcat că nu a încăput în fotografie) pe care scrie, dacă văd eu bine, „La Nemărginitul, Săritorul și Generosul nimic”.

Teatrul Foarte Nimic

Condica de sugestii și reclame

Vînd cîine rasa Alcoollie

Da, stimați clienți, puteți sorbi din ochi această imagine. Mai respirați. Văcă, șezi mumos, mamă! Doză recomandată: caniche de 2 kile – 8 picături de gin, întinse eventual pe pîine prăjită. Sănătate curată. Cu aromă de jambon, smîntînă sau ciupecri. Pentru porcii de lapte merge foarte bine o vodcă trecută un pic prin răzătoare sau pisată bine și amestecată cu pișcoturi și cu un pic de șampanie. Bună ziua, mă numesc

Azorel și am fost alcoolic. De doi ani n-am mai pus Chappi pe limbă. Dați-mi, vă rog, un calup de țuică de casă. Nu mai suport E-urile. Nu vă supărați, cîrnații ăia de Jidvei conțin, cumva, MDM? Văcă, ce ți-am zis să nu mai iei de pe jos? Aaa, ce pisi-cuță dulce... O știu de undeva. Nu-i așa că a apărut în reclama aia cu „Pisicuțele ar cumpăra whisky”?

Charlie Chappi

De-a v-ați arselea

Într-un spot Altex difuzat de curînd am văzut cum se joacă mai nou copiii. Nu se mai bat, ca pe vremea mea, cu pernele, nu se mai duelează cu săbii din plastic, ci preferă să se lupte cu fiare de călcat și uscătoare de păr cît se poate de adevărate. Jocul e foarte încins, desigur, pentru că acum își pot arde cîte una la propriu. Și va deveni desigur mai cunoscut în rîndul copiilor decît banalul „de-a mama și de-a tata”, „hoții

și vardiștii”, „ulii și porumbelii”, mai ales că nicăieri nu e trecută atenționarea „spot publicitar interzis minorilor”. Avînd în vedere armele de foc folosite, bănuim că cei doi copii din spot au ales un joc mai modern, în ton cu vremurile acestea. Se joacă de-a „racketul ucrainean recuperator și victima rău-platnică”.

Tortura Ninja

aberația de libertate

Ce-am găsit al tău să fie. Pe bani

vand cd-player JWIN găsit în banca PRET DISCUTABIL

L-AM GĂSIT ACUM CATEVA ZILE ÎN BANCA, CU TIPLA PE ECRAN NU ARE ZGĂRIETURI ȘI DEFECTE
I POTI CUMPARA UN AC ADAPTER CARE NU E MAI MULT DE 100000 SAU EVENTUAL UN CHARGER

Ca să vedeți ce anunț am găsit pe Internet: un puștan a descoperit în bancă un CD-player pe care l-a uitat unul care a făcut ore înainte și acum îl vinde. Rușine. În loc să se gîndească să pună un afiș pe holurile școlii, dă repede anunț ca să scape de el și să rămînă cu niște bani. Păi,

se poate așa ceva? ăsta sigur este unul dintre cei care mai încolo vor scrie la Mica publicitate chestii de genul: „Vînd urgent la străini Mercedes CLK, cîteva fețițe de 13 ani, găsite toate în fața blocului și saci de parai găsiți în bancă”.

Jwindows XP

comunicare pe care

Paha Leone

Lumea înconjurătoare se compune, printre altele, din lucruri și chestii. Chestiile se mai numesc treburi, în formularea: ajută-mă și pe mine cu treaba aia care am vorbit-o (noi pe ea)! Merge și: chestia care am vorbit-o. Dar e o diferență de anvergură. O chestie poate fi sau deveni o treabă din aia. Anumite treburi însă nu pot apărea, privind în ansamblu, niște simple chestii. Treaba născută treabă rămîne treabă toată viața, cu excepția unora care pot degenera în așa hal de ajuns nește chestii. E ca un act sexual focos în timpul căruia te apucă răsul. În țara noastră cu un cadru natural deosebit, foarte multe treburi se dovedesc niște amărâte de chestii, datorită hărniciei, dăruirii, ospitalității cu care ne tot aflăm în treabă. Faptul că strămoșii noștri, dacii, beau și cam fușăreau treaba ținîndu-se de tot felul de chestii poate fi considerat o treabă la nivelul actual al alcoolismului național. Poate că ultimul stadiu al decăderii chestiei este aspectul, dar asta o va decide istoria. Să revenim la tristul drum al trebiilor către chestie. Să fii acționar, de exemplu, e o treabă. Imaginea generală despre acționari este că stau cu picioarele pe birou, servesc ceva fin cu o pipiță pe genunchi, încasează bani nefăcînd nimic, discută chestii importante și așa mai departe, până apare aspectul decesului. Chestia e cum să faci naibii să ajungi acționar ca să poți să stai și tu să-ți tragi suflitul. Acest frumos mit nu se putea să lipsească din galeria aspirațiilor de slugă mioritică. Și nu e nimic rău să te apuci de chestii ca să faci o treabă. Mai rău e să faci o treabă care se termină în chestie. Ați văzut spotul în care un cetățean este invitat să devină acționar la Murfatlar. Muzică, Mama Leone, secretare, design interior de ultimă generație, beutură fină, acționari fericiti și un singur fotoliu gol. Bun. Acum fiți atenți. O vedeți pe tînăra care urcă scările purtînd delicat o tavă cu cinci pahare. Vine la primul acționar, lasă un pahar. Deci rămân patru, nu? Nu! Pe tavă sunt cinci. Ea nu se lasă și mai lasă, mimînd bine indiferența, încă un pahar. Hai că-s patru, nu? Nu! Din nou lasă biata față un pahar, dar deja nu mai contează. Ei, iată cum se poate face dintr-o treabă serioasă o chestie ridicolă. Noroc că regizorul a fost băiat deștept și și-a făcut bine socoteala la urmă, cînd rămănea doar un scaun gol. O fi zis: hai că nu mai are rost să punem cinci pahare, pentru un singur acționar, lăsăm unul, că așa e corect d.p.d.v. mate-matic. Încă un om care și-a făcut treaba, ce mare chestie. Și e un aspect să vezi nu dublu, ci cvintuplu. Noi nu bem destul!

Răzvan EXARHU

Protecția presei

Oprîșan vrea un teanc de 25 de miliarde cu ziare în mijloc

Baronii PSD și-au pus în gînd să urce presa în pomul din care ei încă se mai chinuie să se dea jos. În provincia europeană Vrancea, manechinul de largă recunoaștere balcanică Marian Oprîșan face tot ce poate ca să suspende presa independentă de cracă. În mare parte a și reușit, *Ziarul de Vrancea* strîngînd în doi ani de luptă cu baronimea europeană locală peste 160 de procese civile și penale. Asta în timp ce principalul concurent, *Monitorul de Vrancea*, care-l pupă pe Oprîșan acolo unde-l doare mai tare pe acesta de libertatea presei, a strîns și el cît a putut. Dar nu procese, ci reclamă de la stat.

Zilele trecute, baronul Oprîșan a mai trimis două citații pe adresa *Ziarului de Vrancea*. Și a cerut ziaristului Sebastian Oancea (care este și corespondentul nostru în zonă) despăgubiri civile de 25 de miliarde de lei. Bani pe care, să vedeți aici inimă de baron și minte de absolvent de liceu cu profil agricol, îi va dona „în scop umanitar pentru bolnavii de SIDA, pentru persoanele cu handicap, pentru copiii abandonati etc.”. De ce am spus *minte de absolvent de liceu cu profil agricol*? Pentru că mai logic ar fi fost să declare că donează miliardele alea „lu’

mama, căreia i-am trecut pe numele ei un palat de cîteva miliarde pe care nu le-aș putea justifica din salariu.”

Printre acuzele aduse de baron, am găsit-o și pe aceea că *Ziarul de Vrancea* l-a făcut constant vinovat de fapte care ar fi atras condamnarea lui penală, dacă ar fi fost adevărate. Adică, dacă înțelegem noi bine, atîta timp cît nimeni nu l-a plimbat măcar un pic cu duba pe la periferia provinciei, înseamnă că tot ce s-a scris despre el este minciuni, domnu’ judecător. Adică, dacă înțelegem noi și mai bine, Justiția din Vrancea funcționează ca unsă, faptele de corupție sînt pedepsite exemplar, iar oamenii se îmbogățesc pe căi cinstite, domnu’ judecător, și v-aș da-o aici ca exemplu pe mama Gherarde Oprîșan, care a reușit să-și facă palat nu din salariu, ca alți pesediști cinstiți, ci dintr-o amărită de pensie. Ce, domnu’ judecător, a săltat miliția pe cineva? Să vină domnu’ Blănculescu și să ne verifice dacă vrea. Da’ nu vrea, că are treabă multă la București, tocmai arestează un pizza-man care a luat un pachet de Pall Mall șpagă de la două babe ca să se lase ciupit de fund.

www.freeex.org

Ion Iliescu: „Viața e un pat!”

Colorație

Cînd e toamnă, lui Ion Iliescu îi place colorația pădurii. Iar cînd muzica folclorică îl învește în binefacerile ei, Ion Iliescu este fericit. „Viața? Viața e în continuă perfecționare. Viața e un pat pentru mine, fiindcă mă oprește un om pe stradă și-mi spune peste mulți, mulți ani: să trăiți, eu am fost în patul cinci, salonul șapte. Eu, ca și colegii mei, avem o memorie a patului, a bolilor, nu a numelor.” Și calmul se așterne peste fiecare cuvînt al lui Ion Iliescu. Ion Iliescu citește cărți autobiografice, uite, acum citește notele Reginei Maria și știe ce înseamnă măreția unui cuvînt, degradarea printr-un gest.

Politică

„Nu mai candidez acum. Sînt bătrîn. Mi-a fost de-ajuns. În ’90 am stat trei luni deputat și am considerat atunci că sînt prea tînăr, nu eram pregătit, iar aportul meu era mai important în cadrul profesiei. Acum 10 ani eram mai tînăr. Luînd mandatul de acum patru ani, am considerat că m-am mai maturizat. Nu-i firesc? Iar acum mă retrag. Trebuie să ai simțul măsurii în toate.”

PSD

„Mama m-a întrebat: Maică, de ce PSD? Bunicu-tău, străbunicu-tău erau liberali, de ce, maică, făcuși tu asta? Fiindcă numele tău e ca al lui Ion Iliescu? Mamă, i-am spus, poate o fi și subiectivismul ăsta, dar eu sînt un om de stînga... mai apropiat de oamenii necăjiți. Sînt mai calm, dar ard mai mult în interior, ceea ce nu e în avantajul meu.”

Presa

„Eu citesc *Adevărul*, *România liberă*, iau tot spectrul. Și mă critică ziarele, ce să fac? Critica e cea mai supărătoare cînd eu sînt

Dom’le, este adevărat, mă cheamă ca pe Ion Iliescu, adică Ion Iliescu, am trei mandate ca și el, adică tot trei, dar ăsta nu e un motiv să promovez vreodată pe unul pe care să-l cheme Adrian Năstase, indiferent cum s-ar numi el.

Încă o dovadă că Ion Iliescu este un nume de om cu două fețe

de părere, dom’le, stai de vorbă, dom’le, și cu mine... poate nu ajungem la niște conflicte. Am un gust amar. A venit un ziarist cu un fluturaș... senatorul Iliescu a efectuat 22 de zile la muncă și tot 22 a lipsit din Parlament. Erau 22 de zile, tot alea, dar era un număr de ore pe care eu le practicam vinea, sîmbăta și duminica.”

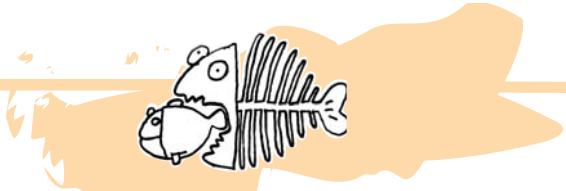
Ion Iliescu

„Îl respect mereu, mereu e un model, și am încercat să nu-i întinez cu nimic numele, să nu-l pun într-o situație delicată. Am considerat să fiu decent și de bun-simț, nu m-am repezit niciodată la un microfon să mă fac cunoscut. Ion Iliescu este un model de cinste și corectitudine. E prea mare diferența... e un politician pur-sînge. Cine sînt eu față de dumnealui? Nu sînt eu în măsură

să apreciez compromisurile dumnealui. Majoritatea care am fost în vîrstă am trecut și prin asta... dar nu se putea altfel. Am făcut-o și noi că trebuia s-o facem. Poziția care a luat-o atunci și o ia și acum îi fac cinste și atunci și acum.”

Ion Iliescu nu este Ion Iliescu. Născut în 1940, în Gorj, în ultimii patru ani Ion Iliescu a fost senator de Hunedoara. În ultimii patru ani, acest membru al PSD a fost trimis în decor: fiind membru al Comisiei pentru sănătate, sport, ecologie. Nici o inițiativă legislativă proprie, nici o luare de cuvînt. Nimic. Se retrage la profesia pe care o slujește de treizeci de ani: chirurgie laparoscopică, apendicite, mațe, stomacuri.

Eugen ISTODOR

Răspunsuri la scrisori

Todor Gheorghe (Cladova, Arad): Deși voi fi ținta ironiei multor colegi și voi stîrni multe zîmbete printre cititorii constanți, repet: nu publicăm versuri! Nici măcar în campania electorală.

Emy Grant (Tîrgoviște): Textele din ultimul plic sînt bune. Mi-a plăcut cel referitor la fetele care beau apă plată cu lămie.

Ștefan Ionescu (București): Cartea dvs. a ajuns la mine, pe traseul descris, și chiar am reușit să mă uit prin ea. Am să fiu foarte franc: impresia mea este că aveți nevoie de mult mai multă disciplină în scris. Volumul *Insomnii de eseist* are păcatul debutantului care vrea să demonstreze, într-o singură carte, cît de multe știe. Din păcate, dorința de a scrie nu te face automat scriitor.

Cihu (Botoșani): Sînt multe semne bune în textul tău (datat 2003!) despre donatorii de sînge, dar sînt prea multe elemente și idei amestecate în el. Nu degeaba se zice că dacă ai o idee, scrii o carte, dacă ai mai multe, faci un articol! Cred că putem spera la mai mult de la tine.

Ibidem (București): Am regăsit în scrisoare observații interesante și subtile referitoare

la viața politică românească, e clar de ce parte a baricadei vă aflați. Chiar aveți calități de analist politic.

Filon Mihăilă (Stoenești, Argeș): Scrisoarea a ajuns la organizatorii balului. Eu mi-am amintit de „tărășenia” la care faceți referire, aveți dreptate. Era mai eficient dacă ne-ați fi dat și un număr de telefon.

Gal Peter (Tîrgu Mureș): Problema unei ediții în limba maghiară a revistei noastre nu se pune, deocamdată. Nu numai pentru că unele poante sînt intraductibile, ci și pentru că, din punct de vedere economic, o astfel de variantă nu ar fi justificată.

Florian Barna (Turnu Severin): Mulțumim pentru cuvintele de laudă. Cît privește respectiva întreprindere privatizată pe șest, așteptăm ceva mai multe amănunte pentru a putea decanșa o anchetă.

G.R. (București): Vei auzi noul post de radio în curînd. Pot să-ți spun că nu se va numi Radio Cațavencu, dar, în mod clar, vei afla la timp numele și frecvența. Stai cu urechile ciulite!

Ioan T. MORAR

Moartea este cu adevărat cea mai veche meserie din lume. Dacă în cazul altor activități există diferențe între oameni (unii prestează mai conștiincios, alții mai dau rasol), cînd vine vorba de moarte cu toții lucrăm temeinic, nemțește, și tuturor ne iese la fel de bine. Și, ca orice industrie serioasă, moartea are și ea fluctuații legate de sezon, locație sau specificul pieței. Așa se întîmplă, de pildă, în Alaska, unde la vremea aceasta (sfîrșit de octombrie) se încheie – conform unei vechi tradiții – sezonul înmormîntărilor. Datorită înghețului, pămîntul devine atît de tare încît localnicii s-au obișnuit să îngroape morții de peste iarnă primăvara, cînd se redeschide sezonul. Acum este deci un fel de ultimă strigare: „Hai, nene, care mai vrei să mori, hotărâște-te acum, că p-ormă închidem! Alo, tataie, nu te mai uita în spate la hoha! Da, cu matala vorbesc! Hai, că o cam freci cu cancerul ăla de prin iulie. Te bagi sau nu te bagi? Cum unde? În groapă! Să nu te prind că te-apucă dorul de ducă pe la Crăciun. Intră frumușel înăuntru, uite și proteza acolea-n coșciug, s-o ai cu matala, hai s-aruncăm și noi pămîntul, să mergem acasă. Cum? N-ai mierlit încă? Lasă, intră matala, c-am vorbit și

se rezolvă, nu-ți face griji!”. Dacă ești băiat deștept, acum e momentul să te înmormîntezi, că e promoție și ai reduceri de final de sezon. Să nu-mi spuneți că nu-i momentul. Lasă să fie acolo, nu se știe. Ai scăpat de-o grijă, ca și cu armata. Fiindcă, oricum, odată și-odată trebuie s-o faci și p-asta. Ce s-o fi întîmplînd cu cei care mor iarna, cînd toți cioclii sînt în concediu

sau la specializări? La frigul de afară, e suficient să-ți scoți soacra decedată în curte și se congelează perfect. O ții pe post de pitic de grădină pînă la primăvară, măninci pe ea la un barbecue de week-end sau o pui în stradă pe post de jalon, să-ți țină locul de parcare ocupat. Și îi mai iei și pensia sau ajutorul pentru întreținere.

Știrile de la ora chiei

Pesedist rămas pe drumuri. Și poduri

Pe Vasile Mocanu l-ați cunoscut acu’ vreo două numere, din revistă. În genere, acest pesedist chel și senator de Iași a făcut cam ce a vrut chelia lui: fiu-său, prin firma privată Printco, a supt de la Ministerul Culturii fonduri publice pentru un „calendar de artă” și de la Agenția de Dezvoltare Regională Nord-Est alte fonduri publice. Nu e tot. Mocanu senior e acum pe locul al doilea pe lista deputaților de Iași. Nu întîmplător, acest loc fiind rezultatul unei osmoze deosebit de fructuoase între influența senatorului și banii voștri, bă, fraierilor de ieșeni. Să descifrăm, deci, ADN-ul furtișagului. Mai întîi, se ia una bucată SC LDP (SC Lucrări Drumuri și Poduri, la care acționar unic este CJ, recte Consiliul Județean Iași), care primește lucrări la drumuri prin încredințare directă. În numai cîteva zile, aleatoriu alese, din 2003 și 2004, SC LDP a găbîjit lucrări de 100 de miliarde de lei (trei milioane coco), printre care și două saparduri europene, mîncă-le-ar mama. Deși muncitorii SC LDP erau dați afară pe capete din lipsă de contracte, mandatară CJ să îndoape firme private chiar asta a și făcut: a direcționat cea mai mare parte din lucrări către firma Eky Sam, din Tîrgu Frumos, Iași, un orașel amărît care are ca singur avantaj faptul că e luminat de chelia natală a mocanului senator. Bașca, și trăgînd legea pe arătură: lucrările nu pot fi date în subantrepriză dacă nu a fost prevăzut în ofertă (și nu a fost). Ca să fie cooperativa și furtișagul complete, Mocanu a lăsat ceva firimituri și binecunoscutei ALDP (Antrepriza Lucrări Drumuri și Poduri), a lui Maricel Popa, cel mai cotizant dintre pesediști și cel mai pesedist dintre bogați. Căcat peste asfalt, SC LDP este cît pe ce să se privatizeze. Ce mai contează că e falimentară și abia mai are oameni cît să facă o vilă unui pesedist? Păi, tocmai, contează: asta îi garantează lui Popa M. că o va lua pe te miri ce și mai nimic. Hai, hai, votați PSD, că saparduri or să mai fie.

Chichița-n provincie

Joc și nevoie bună

Nici nu știu ce să fac: să pun o conservă goală pe 8 roșu sau să merg mai bine cu un carton încă îmbibat cu zeamă de mici și muștar pe 17 negru? Și dacă pierd tot? Ce mă oftic că am pierdut aseară jumate din cățelu’ meu Pulici la chinezii ăia beți. În seara asta, dacă prind mîină bună, sper să-mi iau jumătatea înapoi sau măcar pulpa pe care încă n-au mîncat-o. Tii, ia uite ce am aici, uitasem: mai am doi nasturi la flanel! Domnu’ birli-gard, stați așa, nu închideți, că vin să vă iau banii! Țineți-mi un loc la masa de pocăr și aduceți, vă rog, cîte-o halbă aproape băută pentru toată lumea!

Oana Cazino

Studiu de caz contrar

De asemenea, rugăm a se deschide geamul numai la persoane fără datorii la întreținere, în caz contrar sar toți boșorogii ăia dubioși, și de unde mai recuperăm banii? Un alt caz contrar ar fi tot al boșorogilor dubioși, care în alt caz ne rod seara de foame tocurele la uși și linoleul cu plăcile lor dentare dubioase. Dacă nu-i oprim la timp, în caz contrar o să rămînem toți fără uși. Și nu mai aveți ce să deschideți în caz contrar.

New Kids
de la bloc

Rugăm a se deschide
ușa numai la
persoane cunoscute,
în caz contrar intră
persoane dubioase.

Comitetul

Jurnalul lui Tetelu

Deci, se poate! Învățăm să câștigăm. Azi un leu, mâine doi, răspoi mâine restul pînă la un miliard de dolari. Curaj! Mîine poți fi chiar tu Tetelu!

- 8³⁰ CĂT! PUTEREA: MIȚA SAU REALITATE?
- 9⁴⁰ BRE, CRE CĂ SÎNT DIN CE ÎN CE MAI ÎNEFABIL, AȘA SÎMT ÎO N. PELEU (PE DE ALTĂ PARTE, CA UN E- KEMPLU FĂRĂ NICI O LEGĂTURĂ LA CE ZICEAM, SÎMT CĂ, PE MĂSURĂ CE ÎNBĂTRĂNESC, SÎMT CĂ NAȘ PUTEA TRĂI FĂRĂ MINE DIN CE ÎN CE MAI TARE!) (ȘI, CA SĂ DAU UN E KEMPLU LA ALTCEVA, PROBABIL, DE E KEMPLU, ȘI M. ERCEDESUL MI SE PARE DIN CE ÎN CE MAI ÎNEXTRICABIL - NU LAM REPARAT O DĂTĂ!!!)
- 10²⁰ PIȘAT! SÎMT PRESIMȚIREA CĂ SÎNT OPTIMIST, ADICĂ ÎNPOTRIVA GRAMATICII. DE ECSCSEXEMPLU: CÎND ARE VERBUL „PULA” RĂDĂCINA ÎN „PIZDĂ”??
- 11³⁰ REGRET: DACĂ AȘ FI FEMEE, AȘ FI CEA MAI MARE CURVĂ: NU MAȘ FUTE CU NIMENI!!
- 15²⁰ ȘTI CAREI CULMEA SINCERITĂȚII ÎN DRAGOSTE: SĂ ȚI SE SCOALE NUMAI DUPĂ CE TE FUTI!!!
- 17³⁰ SENZATIONAL! AM REUȘIT SĂ VĂD CODUL PLIN AL LUI NĂSTASE!!!! DECI, PLINUL LUI CARDU LU ADELU ESTE: STELUTĂ- STELUTĂ - 1 MILIARD ȘI UN „S”, PARCĂ!!!
- 19²⁰ ÎI DAU ÎNAINTE CU PREGĂTIRILE PENTRU ALEGERI. AM 1 PLAN SECRET LA CARE LUCREZ: FANTASTIC - PREGĂTESC BOMBA NUCLEARĂ PENTRU PSD. VOM FI PRIMUL PARTID NUCLEAR DIN LUME!!! (PSD)
- 20²⁰ PE DE ALTĂ PARTE, AM CONTINUAT LA PSIHOPAT ORELE DE TERAPIE PENTRU CAZUL PIERDERII ALEGERILOR: ERI AM ÎNVĂȚAT SĂ PRONUNȚĂM CUVÎNTUL „PD”: „PD”, „PD”, „PD”, „PD”, „PD”. UITE CĂ POT!
- 23²⁰ RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AJ VREA SĂ POT PLOUA CÎND VREAU EU!!!

Munca cu cartea Sfinții agenți de asigurări

În fiecare an, de Sfînta Parascheva, imaginile cu credincioși așezați la coadă pentru a putea atinge moaștele din raclă îmi trezesc în minte aceeași idee: dacă osemintele ar fi putut să țină minte cumva toate rugăciunile care le-au fost adreseate de cînd au fost aduse la Iași în 1641, probabil că lista ar fi arătat cam așa: pînă pe la 1850, rugăciuni de alungare a secetei sau a lăcustelor, de scăpare de beteșug, de scoatere a duhurilor; apoi, pînă spre 1950, rugăciuni de scoatere din sărăcie, de întoarcere din război, de dezlegare de blesteme. Mai nou, cred că alături de rugăciunile de sănătate și cele de mărițiș, care-și au locul constant în istoria dorințelor omeniești, racla a primit o sumedenie de cereri, aparent ciudate: de disponibilizare pe salarii compensate, de succes în alegeri, de Logan, de intrat la facultate, de calculator pentru ăla micu' ș.a.m.d. Vedeți, diferența dintre rugăciunile medievale și cele postmoderne este că primele îi erau adresate lui Dumnezeu, pe cînd astea noi sînt pentru Guvern, Alegători, Conclernul Dacia-Renault și Comisia de Admitere. Pentru aceia din-

tre voi afectați de criza lumii mondene și interesați de cum se chinuia lumea bună a Evului Mediu pentru a scăpa de sentimentul de insecuritate al vieții, cartea* lui Jean Delumeau, îștiți, istoricul ăla francez, membru al *Académie des Inscriptions et Belles Lettres*, este o încîntare și un deliciu de drum lung. E o carte groasă, din fericire, plină de consistența unor vremuri în care siguranța colectivă nu se obținea doar cu politici de securitate și cu NATO, ci cu procesiuni, preoți și binecuvîntări pontificale. Căci în timpurile acelea, unii dintre noi le mai duc dorul, sfinții și icoanele, Fecioara Maria și Pruncul, călugării și moaștele țineau locul asigurărilor de viață, de accident, de muncă, contractelor prenuptiale, pensiilor private și, de ce nu, airbag-urilor.

Alin IONESCU

* Jean Delumeau, *Linștiți și ocrotiți. Sentimentul de securitate în Occidentul de altădată*, trad. Laurențiu Zoicaș, Editura Polirom, 2004.

Cinem-a pîrît Homosexual și făcut, și născut

Scheme de succes cu sechele simple. Sau scheme simple cu sechele de succes. Țsta este *La Mala Educacion*-ul lui Almodovar. Contondent, ras-papir, seducător ca Raj Kapoor... un amestec din ăsta ca de somon pe care-l găsești pe el cu două-trei fire de păr, perfecte, cîrlionțate. Unui preot și profesor i se pune pata pe un june cu glas

divin. Bănuți abuzul. Un coleg de școală își dezleagă și el ocheadele pentru același coleg. Se zăpăcesc planurile și timpurile. Bănuți: vezi povestea peste ani de zile, cu toată zgura de rigoare. Cei tineri ar fi trebuit, în sfîrșit, să se bucure de sclipirea lor dintii, iar preotul să o pătească. N-a fost să fie. Se face un film despre abuz, dar cu

toții fac amor, fiecare cu cine poate din triunghiul amoros. Ce povestesc eu aici nu e tot, ca să aveți și voi o surpriză. Dar să știți că, dincolo de fizic, Almodovar te omoară cu metafizicul. Homosexualul este și făcut, și născut. Țla făcut parcă nu e adaptat, iar ăla născut e și frumos, și deștept la maturitate. Mă rog, scheme, destin. Cînd mai vezi și o schimbare de identitate, pe ici, pe colo, prin momentele esențiale, zici: mamă Almodovar, basca jos, ești pe trend. Adevărul e că știe să povestească simplu Pedro, de-ți întoarce

stomacul pe dos. Lovește ființa umană. Mărturisesc că am văzut filmul pe 15 octombrie, într-o vineri seara. Eram cu amorul, cît de cît, la zi, nu uram homosexualii, înțelesesem filmul la prima mîină, dar m-a luat un chef de a-mi vomita creierul. Și starea asta m-a ținut vreo ceva vreme. Pînă cînd iar am iubit.

Eugen ISTODOR

* *Proastă creștere*, regia: Pedro Almodovar, distribuție: Francisco Boira, Javier Camara, Alberto Ferreiro.

Cartofii și Kalasnikov-ul

O cucoană normală, din cele care vin de la piață acasă, la bloc, scoate din sacoșă un Kalasnikov. Gest interpretat prompt de soț, cumnată, vecin ca ușor hazardat. Pistolul mitralieră este băgat sub pat, femeia dojenită. Suntem în mileniul 3, la Tirana. E ceva normal. Acu', ce să zic, pentru un spectator român, situația poate părea puțin exagerată, iar filmul* din care am extras secvența poate fi taxat ca gros. Ei bine, pînă să vorbim despre calitățile filmului, aș vrea să vă spun ceva despre Albania. Imaginați-vă că sunteți la un film american în care un cetățean iese în balcon cu o armă militară și începe să tragă. Reacția firească a martorilor este panica, strada se pustiește, sosește poliția. Ei bine, la Tirana, gestul are un paradoxal efect stimulator, mai ales pentru că se petrece ziua în amiaza mare, cînd toată lumea este acasă: alți 3-4 vecini de bloc își scot la soare armamentul și trag vreo 5 minute în aer, frenetic și cu năduf. Și spun la Tirana, iar nu în filmul albanez, pentru că am fost acolo. N-am fost într-o sală de cinema ca să trăiesc pana de curent în timpul căreia niște băieți se distrează trăgînd cu pistolul în ecran, dar am luat fără probleme un pistol mitralieră din

măinile unui polițist ca să-mi fac o fotografie cu o bătrînică. Dacă treci de spectaculosul amestecului mitralierei în viața civilă, descoperi că arma își are rostul ei: este ultima proteză a demnității unui popor dezarticulat: aproape toată lumea trăiește în exil – la propriu sau în imaginar; fiecare a doua replică din film este despre Italia, Franța, SUA. Aceasta este valoarea fundamentală a Albaniei din anul zero. E un popor care vrea să plece de acasă. Cum coexistă această modernă aspirație cu valorile bătrînului cod de norme albanez, Canonul? Cum se împacă un tată cu ideea că fiica lui i-a trimis un televizor din Italia cînd Canonul sacralizează virginitatea? Păi, se împacă ieșind cu Kalasnikov-ul în balcon. Iar filmul reușește să facă o cronică frustă a dezastrului într-o atmosferă ieftin burlescă, cu meritul că nu deranjează stilistic anecdota amară.

Mircea TOMA

* *Tirana, anul zero*, regia: Fatmir Koci; coproducție franco-albaneză, film prezentat la Gala filmului francez, premiat exclusiv la festivalul de la Salonici cu „Alexandru de Aur”.

Show biz da' culti Un manual Antenativ

● Miercuri, 20 octombrie, la știrile de la ora 7, cei de la Antena 1 s-au arătat foarte indignați că într-un manual alternativ de limba română pentru clasa a X-a (cel coordonat de prof. dr. Mircea Martin) apar cuvintele alea urite care desemnează organele cu care oamenii fac copii. Am cercetat și noi manualul în cauză și n-am găsit nici un cuvînt urît. Despre ce e vorba în realitate: în manual este dat un citat (foarte cuminte) din romanul lui Ovidiu Verdeș (și el cadru universitar) *Muzici și faze*. În romanul lui Verdeș sînt cuvintele alea urite, nu în manual. După logica știriștilor de la Antena 1, *Rășcoala* n-ar mai trebui studiată pentru

simplul motiv că în romanul lui Rebreanu e prezentat un viol urmat de crimă. ● Dacă cei de la Antena 1 vor cu tot dinadinsul știri senzaționale, le furnizăm noi una, tot în legătură cu un manual de limbă și literatură română. Este vorba despre cel coordonat de acad. prof. univ. dr. Eugen Simion, manual în care unul dintre autori a plagiat (citește *furat*) fără nici o rușine. Dar poate că celor de la Antena 1 li se pare normal ca niște adolescenți să învețe că poți plagia (citește *fura*) fără să pățești nimic. ● Aleșii noștri au hotărît că cel mai bun loc pentru amplasarea Catedralei Mîntuirii Neamului este în spatele monumentului Eroilor Comuniști din

Parcul Carol I. În prostia lor, parlamentarii nu s-au gîndit că, oripilați de o asemenea vecinătate, eroilor comuniști li se va răsuci cenușa în urne. (Șt. A.)

● Încă o dată, fără să ne fi vorbit, eu și colegul Agopian cădem pe aceeași idee: dacă tot se relansează războiul manualelor, atunci de ce nu se înfierează, totuși, manualul cu plagiatul condus de academicianul Eugen Simion? E un caz în care, după cum se știe, Florina Rogalski, autoarea părții plagiata, nu a pățit nimic, ba, din contră, s-au încercat demontări ale „scenariilor răuvoitoare” făcute de inamici. Ce pot înțelege elevii din faptul că furtul dovedit e păstrat și la ediția a doua? Că plagiatul e ceva onorabil și profitabil, mai ales dacă e girat de președintele Academiei Române, un mare exemplu de moralitate, omul cu cele mai multe salarii de la buget pe cap de academician. Cu ceva timp înainte, vă reamintim, la un inventar, Eugen Simion era găsit

cu vreo zece slujbe babane de la stat. Nu e exclus ca, din jenă, domnul Simion să fi dorit să-și îndrepte puțin situația. Și, iată, a reușit, domnia-sa obține un salariu de la privat. A devenit editorialist la ziarul *Ziua*, chestie care, după informațiile noastre, se lasă cu vreo patru sute de dolari pe lună. Dincolo de bugetul înfloritor al domnului Simion, nu putem să nu vedem în această apropiere dintre un lăudac al lui Iliescu și un ziar care l-a înjurat pe Iliescu-KGB decît un semn. Semnul că domnul Eugen Simion se pregătește să sară în corabia opoziției, eventual pe puntea liberală, date fiind conexiunile dintre *Ziua* și unii lideri liberali. Și, astfel, într-un eventual regim schimbat, Eugen Simion poate spera să-și mai păstreze lefurile de la stat! Iar acest efort nu l-a costat mare lucru, doar un mic viraj de orientare. Mic, dar bine plătit! (I. M.)

Mazeta sporturilor Mutu – sut în nară

Adică ce, dacă s-a vorbit afit despre Mutu, acum ar trebui să tăcem? Nu sîntem în stare, e prea haios subiectul. Deci vii tu, șmecheraș mic de Pitești, și te trezești la ditamai Chelsea Londra, echipa cu cele mai spectaculoase investiții din prima ligă engleză. Și ce-mi faci? În loc să-ți vezi de treabă, bucuros că ți-a pus Dumnezeu mîna-n cap, tu-ncepi să te spargi în fițe și figuri, dai iama prin cluburi și bagaboante. Bun, hai să zicem că așa ceva, la limită, se mai poate trece cu vederea. E cumva omenește: cine n-a făcut prostii la tinerețe, mai ales cînd s-a pomenit cu banu’-grup la teșche-rea? Da’ de-aici, de la distracțiile nepermise și pînă la substanțele interzise, e totuși cale lungă. Și mai e încă o chestie: dacă oricum se știa cu coca pe căciulă, de ce Mutu n-a stat, naiba, liniștit, în banca lui de rezerve,

ciocu’ mic și joc de glezne? Nu, tată, Adișor al nostru, cu tărița umflată în el, s-a apucat să-l înjure pe antrenorul Mourinho, a aruncat cu tricoul după el la cabine, l-a mai făcut și minci-nos în *The Mirror*. „Am vrut să-l bat în vestiar. I-am zis că parte în parte îl fac, problema e că avea vreo patru portughezi lingă el... Recunosc, i-am spus că, dacă-l prind în România cu vreo echipă, îl alerg pe stadion“ – declara inocent Mutu, cu gurița lui senzuală. Zău, chiar îți trebuie ceva minte la creieraș ca să-ți dai seama că stai de vorbă cu un selecționar care a cîștigat Liga Campionilor și nu cu un consilier din Sectorul Agricol Ilfov! Treaz-luminat să fi fost Briliantul și tot merita să fie trimis la dușuri, cu vorba părintească: „Du-te, măi băiatule, acasă și întoarce-te după ce ți-ai revizuit atitudinea!“. Chiar ne întrebăm: o fi priceput Mutu ceva din tot ce i s-a întîmplat? La cerebelul lui, e greu de crezut. Noroc că îl ajută alții, însetați de sens și de explicații.

Anghel Iordănescu, surprinzător de profund, în presă – „Părerea mea e că tentațiile secolului în care trăim l-au determinat s-o facă“.

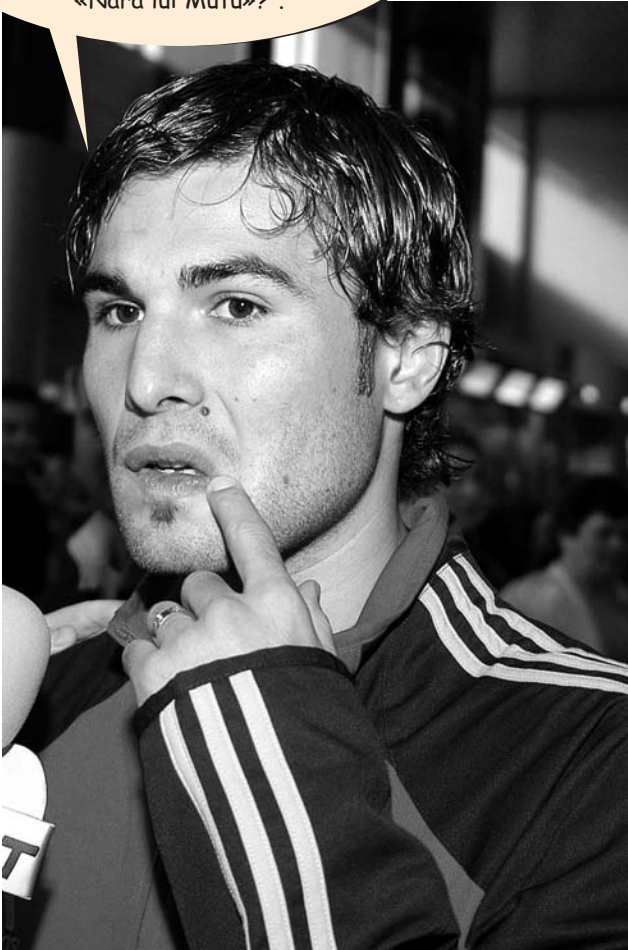
Cornel Dinu, mereu același, pe site-ul clubului Dinamo – „Adi Mutu e victima Occidentului care nu ne-a adus decît rău... Este o mîrșăvie a Albionului și sînt sigur că și alți jucători ai lui Chelsea iau cocaină“.

Și, cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă, Ion Iliescu, la aeroport: „Sînt mut!“.

Atunci, ce să mai zicem noi, după ce o națiune întreagă, prin reprezentanții ei de vază, s-a pronunțat în cazul Mutu? Să spunem că, sigur, întotdeauna mai există o șansă. Părintele Vasile Crișan, duhovnicul lui Nea Puiu, deja l-a invitat pe Adrian la spovedanie. Ar mai fi, tot așa, dezintoxicarea și psihoterapia. Și am mai aflat încă un fapt îmbucurător: cică Arkadi, băiatul patronului Abramovici, îl simpatizează tare pe Briliant. Ar fi un real sprijin pentru perioada de stat pe bară. Numa’ să nu se-apuce Mutu să-l care pe ăla micu’ prin baruri și discoteci, ca să-l învețe de puști cu marea performanță!

Viorel MOȚOC

Singurul meu idol în fotbal a fost și rămîne nea Gicu din Pitești. Și dacă țuica de Argeș a ajuns să-i poarte numele, „Ochii lui Dobrin“, sînt mîndru că las și eu ceva în urma mea. Deja în Londra, pe la petreceri, tinerii se îmbie cu „Te fac o «Nara lui Mutu»?“.

Adrian Mutu, unul dintre cele mai scumpe briliante din lume, care a ajuns să fie nepăzit pentru că nimeni nu mai vrea să-l fure

poziție de moftsaid bîrfe din sport

● Îl știți pe MM Stoica, nu? Este vicepreședinte la clubul de fotbal Steaua, este acel domn destul de firav care apare uneori pe ecran, imediat după Gigi B, ca să transmită totuși ceva suporterimii și lui Cristi Borcea de la Dinamo. Pe Gigi B îl știți, de asemenea, și îi știți și pe badigarjii săi care se bat seara la televizor. Iată acum de ce am folosit cuvîntul „firav“ și apoi am zis de bătaie. Plăpîndul MM Stoica este acționar, băieți, la o firmă care se cheamă *Steaua Security*. Este înființată în martie 2004 și are sediu în Voluntari, Ilfov, la adresa: Șoseaua Pipera-Tunari, Ferma Zooteh 5 Roșia 1.

● Un alt vicepreședinte de la Steaua (dacă ajunge Gigi B președinte al României o să își facă biroul tot la Marriott? Sau mută sediul clubului la Cotroceni?) este Teia Sponte. Care, spre deosebire de MM, nu transmite niciodată nimic. El este acționar la o societate din Prahova numită Noua Generație Homeconstruct SA și a fost înființată luna trecută. Luna aceasta, Gigi B a inaugurat chiar în Prahova niște căsuțe făcute special pentru campania electorală, dintr-un material – evident – special, adus din SUA și Canada. Homeconstruct are 11 administratori și 44 de acționari! Oare cîte zeci de mii de muncitori or fi lucrînd la firma asta?

Eva Hențigova

După cum a aflat opinia publică de la însuși Adrian Năstase, premierul și-a asigurat și votul găinilor. Ca la o comandă, guvernul garantează fiecărei găini dreptul la 4 metri pătrați de spațiu vital. Asta da grijă față de electoratul căruia chiar candidatul Năstase îi va număra ouăle!

Avem o țară. Cum procedăm?

Femeie, iată oul tău

Năstase s-a dus în vizită electorală prin Cluj și a intrat la o fabrică de confecții. Aici, unul dintre patronii olandezi i-a zis: uitați, aveți 300 de femei dintr-o dată. La care cele 300 de femei ar fi trebuit să scandeze: „Nu vrem Kent, nu vrem valută, vrem pe Adi să ne ajută!”.

Micul pubis

Un nemțean pictează tablouri cu pensule din părul femeilor. El spune că cel șaten, nevopsit, este un păr de excepție. Părerea noastră e că cel mai bun păr la pictat e cel pubian. Mai ales când pensula e deja udă!

Ce-are SUA cu nomenclatura

Conducerea Camerei Deputaților l-a votat pe peremistul Văsălie Mois, fost milițian, vorbitor de franceză și rusă, să monitorizeze alegerile din SUA. Mare belea: cică Bush a intrat deja în alertă, de teamă ca nu cumva observatorii străini să fure alegerile din supermarket.

Poziția neeligibilă a misionarului

Sexologul Bebe candidează ca independent la Senat. Să ne zică și nouă, alegătorilor, ce intenționează: să pună țara pe picioare sau în alte poziții?

La curbă, mașinele trosnesc

Europa e îngrijorată că jumătate dintre mașinile din România au o vechime de peste 12 ani. N-are de ce să-și facă griji (sau are?): oglinzile și casetofonele sînt mult mai noi.

Camera Deputaților și dormitorul Senatului

Ion Solcanu, liderul PSD din Senat, a propus ca pe perioada campaniei electorale senatorii să aibă activitate la Parlament numai marți și miercuri. Și atunci, oamenii ăștia cînd mai dorm?

Cronicarul
Grigore după Ureche

Contraeditorial

Despicarea trandafirului în patru

Nu știu care mai e problematica peizană a fierăriei lui locan, dar la oraș, în cafenele sau la coafor, se discută foarte tare acum două chestii: cum i-a venit de hac răul de Mourinho depistatului nostru național, Adrian Mutu, și ce-ar fi dacă ar veni Opoziția în Palatul Victoria și Băsescu la Palatul Cotroceni. Dacă în privința celui care l-a prizat mai întâi pe Dostoievski s-a vorbit mai mult decât despre participarea României la al doilea război mondial,

în schimb, schimbarea Puterii în 2005 n-a fost pe deplin caucionată de snobilimea „care pune țara la cale” țigară de la țigară. Indispoziția electivă a intelectualității de tac la față de „ceilați” se naște din patru inadecvări mirate: 1) *Opoziția este CDRistă, deci se ceartă și guvernează dezastruos în consecință*; 2) *Opoziția n-are oameni*; 3) *Și aștilalți fură*; 4) *Băsescu n-are față de președinte*. Toate patru temerile sunt fără doar și poate deținătoarele unor adevăruri empirice, însă suferă nu numai

de o cruntă superficialitate analitică, ci trădează și un hodoronc-tronc simț estetic. Este de natura evidenței că stînga are un aspect monobloc, cu complicități mult mai bine coagulate, ce ridică oportunismul la rang de religie. Acțiunile ei sunt cyborgice și dau impresia unei armonii statale în care dacă Șeful ne spune să-i numărăm ouăle, gluma se execută, nu se discută. Când conducătorii stîngii fură, sunt „oameni serioși”, nu mai rămâne nimic în farfurie. Stînga nu se-ncurcă cu ciupeli ce trădează

slăbiciune și lipsă de calibrul. În schimb, dreapta, mai individuală, mai personală, are păreri contrare și stări dubitative, are exasperări și depresii ce-i schimonosesc fața. Ba mai mult, ajunge uneori să se pârască dezastruos pe ea însăși, de unde și impresia că n-are oameni care parcă s-au născut la Stat, precum: Blănculescu, Amarie, Piedone, Grecea, Rovana Plumb, Onișoru, Opișan sau Vanghelie. O armată ce vânează în falangă pentru prosperitatea și pro-pășirea națiunii.

Dacă e să mă-ntrebați pe mine, eu m-aș lua mai degrabă după Thomas Jefferson, unul dintre părinții uitați ai democrației americane, care spunea două lucruri de neconceput pentru actualul regim: *dacă e s-aleg un guvern fără presă sau o presă fără guvern, o prefer pe-a doua și cu cât e mai slabă guvernarea, cu-atît mai bine*.

Liviu MIHAIU

Săptămîna românilor Năstase s-a-necat ca premieru' la Mall!

Adi Năstase a fost la Mall cu familia. A fost un reușit schimb de experiență între vagaboan-dele care umblă toată ziua prin Mall după inele de buric și familia semi-prezidențială Năstase. Se pare că Năstășii ar fi intenționat să intre la un film cu Sergiu Nicolaescu, însă cînd au aflat cît costă un bilet, au renunțat: era prea puțin. După care s-au dus la McDonald's, să cumpere ceva: doi fish-meci și respectiv magazinul, la pachet, că nu terminase Mihnea toată înghețata și era mai bine s-o mănînce acasă. Pe urmă s-au mai plimbat prin Mall, să ia niște cadouri: un flipper pentru Mihnea și două semplerite de la Kent, pentru Andrei. Ce frumos a fost la Mall! Tati, vreau să fie dictatură și mîine! ➤ Emil Constantinescu... nu ne interesează, mai departe. ➤ Alt băiat, fiul lui Roman Abramovici, a cerut într-un comunicat cu mucii la nas către tatăl său că cică să-l păstreze pe Mutu la echipă. Normal, la cîți bani a dat pe el, oricine l-ar păstra, măcar să-l lege de

pat cu ață sau să-l dea noaptea cu pastă de dinți pe față, ori să-i cînte cînd doarme: „Droghează-te, că vine trenul! / Droghează-te, că vine trenul!”. ➤ Doi hoți de fier vechi și-au dat duhul după ce un turn din tablă s-a prăbușit peste ei în timp ce se aflau la birou – adică în timp ce trimiteau o gură de canalizare prin mail la un centru de recuperat fier vechi, fier nou, fier trecut, fier viitor și fier prezent. Vă dați seama ce mișto ar fi fost să-i cadă lui Dan Ioan Popescu un combinat plin de fier vechi în cap în timp ce-l privatiza noaptea și-l lătrau cîinii? ➤ Prin hotărîre a Guvernului, fiecare găină a patriei va avea asigurat un spațiu vital de 4 metri pătrați. Tare: cam cît au la un loc patru studenți în Regie, plus copiatoru' cu care trag cursuri în sesiune, plus cărămida de făcut cartofi prăjiți la plic. ➤ Ponta a promis un armistițiu cu aripa bătrîna a PSD pînă în turul doi. În fața dinozaurilor-boșorogi, dinozaurului pitic Ponta i-au căzut ciocul și penele și a

În seria promisiunilor deșanțate de campanie, merituosul Năstase și prim-ministra lui soție garantează mărirea cu minimum 50% a găurii de la covrig

intrat în hibernare. Așadar, lupătorii tineri din „KK 1 pe ei” au sucombat subit în fața echipei experimentate Cozmăncă-Văcăroiu-DIP în cadrul galei de doi lei „Local Sukombat”. ➤ A fost și Ziua Armatei. Iliescu și Năstase au tras de ea, de parcă ar fi fost ziua lu' mă-sa și-a lu' tac-su, deși ei împreună n-au făcut

decît juma' de armată – și aia, Iliescu la magazie și Năstase, normal, la popotă. ➤ Sediul PNȚCD Tulcea a fost spart și din seifurile cumpărate probabil de Rațiu încă din '90 s-a furat fantastica sumă de 10.000 de lei. Vă dați seama, pe hoți i-a costat mai mult biletul de autobuz sau de maxi-taxi pînă la sediul

PNȚCD decît ce-au furat. Da' cică săracii hoții de PNȚCD erau atît de prăpădiți, că în drum spre jaf au fost prinși pe troleibuz fără bilet de compostor, coborîți la prima și trimiși pe jos pînă la spargere!

Cronică
a lu' Ștefan a Petrei

Vești bune

Nunta lui Le Figaro

➤ La un concert al lui Adi de Vito, Copilu' Minune, Liviu Guță și Daniela Györfi nu s-au vîndut decît 80 de bilete. Și oricum ăia 80 de inși au stat numai pe ultimele rînduri și n-au putut să aplaude decît cu o mîină, pentru că cu cealaltă veniseră s-o vadă pe Daniela Györfi.

➤ *Le Figaro* spune că România este noul El Dorado în ceea ce privește transferul producției. Nu știm în ce calitate își poate da „Le Figuro” ăsta cu părerea despre România, însă știm sigur că, pe lângă El Dorado al transferului producției, țara noastră mai e și o Fata Morgana a priva-

tizării, un Omul Negru al transparenței instituțiilor statului și niște Morile de Vînt ale integrării în UE.

➤ Blănculescu a declarat: „Veți vedea destui lucrători în Finanțe care vor primi pînă la 20 de ani de pușcărie”. Probabil că destui înseamnă vreo doi-trei, care lucrează în Finanțe în sensul că renovează vreun sediu de bancă, iar 20 vor fi nu ani de pușcărie, ci procentele comisionului pentru contract.

Străbuna Vestire

